ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН

ЧЕРИТИ

СПЯЩАТА АРМИЯ

КАЛПАЗАНОВ 203.005-1995

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН
СПЯЩАТА АРМИЯ

Превод: Дарина Байчева

chitanka.info

1.

Планерът изскочи откъм слънцето като сребриста хищна птица и откри огън. Всичко стана така бързо, че дори и нечовешки бързите реакции на Кайл се бяха задействали твърде късно; той не успя да обърне самолета, за да излезе от обсега на изстрелите, и енергийните абсорбери изпищяха пронизително. Черити усети как стената зад гърба й се загря. Не бе за първи път, откакто беше започнало това безумно преследване. Планерът изстена като голямо, живо същество, изпитващо болка.

— Дръжте се! — изрева Кайл, когато планерът връхлетя за втори път.

Този път мороните откриха огън от по-голямо разстояние; бяха твърде далеч, за да унищожат целта си, ако я улучеха, но достатъчно близо, за да я повредят или засенчат за момент нейните навигационни локатори.

Все пак Черити намери време да се хване здраво в най-близката опора, когато Кайл връхлетя върху планера и го накара да се спусне толкова ниско над земята, че зад него се вдигна висок облак прах и той остави след себе си изкоренени снопове трева, храсти и дори по-малки дървета. Опустошеният пейзаж пред прозореца се превърна в безпорядък от цветове и форми, а моторите под краката им виеха така пронизително, сякаш щяха да експлодират всеки момент.

Тази смъртоносна игра на котка и мишка продължаваше вече половин час и Кайл беше изцедил моторите докрай. Но нямаха друг избор. Преследващата ги ескадра, която мороните бяха пуснали след тях, очевидно нямаше заповед да ги залови живи. Бойният кораб с формата на диск там отвън беше третият, на който се бяха натъкнали през последния половин час — и той като двата предишни беше открил огън веднага, щом като се бе приближил на изстрел разстояние. Това, че все още бяха живи, се дължеше само на светкавично бързите реакции на Кайл. Но все някога привидно неизчерпаемите му запаси от сила щяха да се изразходят, някога той щеше да допусне някаква малка

грешка или те просто щяха да попаднат в наистина безизходна ситуация.

Корабът там навън беше не само значително по-голям от двата планера, на които се бяха натъкнали преди това; снаряжението му толкова много превъзхождаше това на собствения им кораб, че опитите на Кайл да го атакува и разруши като двата му предшественика биха завършили с фиаско. Черити не знаеше колко тежко повреден беше техният планер, но бе чула приглушения трясък, с който лазерният залп се беше забил в неговия корпус. А после мигането на червените алармени светлини върху асиметрично оформения команден пулт пред Кайл се беше усилило, но той все така преследваше планера с нисък полет над опустошената земя.

— Внимание! — извика Кайл. — Връща се!

Размитият пейзаж пред остъклената носова кабина се завъртя отново, когато с поредица от шеметно бързи салта Кайл се опита да изведе кораба от обсега на лазерните залпове. Моторите под краката им скърцаха и Черити пак помисли, че чува ужасния шум от разкъсващ се метал. Тогава внезапно точно пред прозореца се появи огромният сребрист диск на преследвача — близо, страхотно близо — и Черити разбра с ужас, че Кайл беше довел самолета точно в мястото на сблъсъка!

— За бога! — изкрещя тя. — Какво смяташ да правиш?

Дори и да беше чул думите й, Кайл не им обърна внимание. Пръстите му изтласкаха един специално оформен лост върху пулта напред до упор. Тя усети как планерът се ускори още веднъж и с тласък почти удвои скоростта си. Струваше й се, че огромният диск на бойния кораб ще връхлети върху тях като стоманена луна, спускаща се сякаш от небето. Заслепена, тя затвори очи, когато Кайл изведнъж задейства всички лазерни оръдия на планера и едновременно с това той отхвръкна настрани с почти невъзможно движение.

Корпусът на другия кораб профуча толкова близо покрай прозореца, че Черити би могла да го докосне, ако само протегнеше ръка. И почти в същата част от секундата в кабината нахлу непоносимо ярка, бяла светлина.

Тя изкрещя, закри очи с ръка и изви главата си настрани. Нет, която се беше сгушила в седалката до нея, изстена приглушено.

Силен грохот и трясък разтърсиха кораба и силна, ослепителнобяла светлина процепи дрезгавината на нахлуващия здрач.

Черити усети как планерът започна да пада като камък и да намалява с пълна сила скоростта си в последния момент. Тя инстинктивно напрегна всичките си мускули в очакване на приближаващия сблъсък, но чудото стана — клатушкайки се като кораб в бурно море, планерът спря няколко метра над земята и започна да се върти на едно място, без Кайл да може или да иска да предприеме нещо срещу това.

Черити хвърли особен поглед към младия мегавоин в пилотското кресло. Планерът продължи да се върти и след момент преследвачът се появи отново — огромен, висящ във въздуха над тях. Черити забеляза огненочервените отвори в корпуса му, където го бе улучило лазерното оръдие. Очевидно пилотът трудно успяваше да задържи кораба във въздуха, но все пак той отново се движеше над тях — бавно, но неудържимо. Тънък, синкав фойерверк кръжеше около корпуса му. Черити знаеше от Кайл, че това синьо сияние не е нищо друго, освен видимото проявление на енергийното поле, обгръщащо планера. „Нужна е атомна бомба, за да се разруши“, си помисли с гняв Черити. Планерът, който Кайл беше откраднал в Париж, беше малък патрулен самолет, а не военен кораб като този пред тях.

— Стреляй по него! — изстена Скудър. Той се бе свлякъл на пода и сега се опитваше да се надигне, като сочеше ожесточено със свободната си ръка към летящия диск. — Защо не стреляш?

— Би било напълно безсмислено — отвърна Кайл. — Енергийните източници са почти празни. Улучих го, но виждате какво става.

Той протегна ръка и докосна някакъв бутон върху командния пулт. Планерът престана да се върти и започна отново да се движи бавно. Погледът на Кайл пробяга върху поредицата от числа и символи, които се виждаха върху дузината малки монитори пред него. По чертите на лицето му се четеше, че обмисля нещо.

— Може би все пак имаме още един шанс — каза внезапно той. — Дръжте се здраво!

Планерът започна отново да набира скорост и докато се издигаше, развалините и джунглата под тях се превърнаха в килим от зелени и кафяви тонове.

Черити се наклони напред и хвърли поглед върху екрана, на който се виждаше преследвача. Той също набра скорост и — без да бъде сигурна — й се стори, че се приближава съвсем бавно.

— Поеми лазера — помоли Кайл.

Едновременно с това той вдигна лявата си ръка и й подаде малка кутия, закрепена към шарнирен лост, състоящ се от четири звена.

За момент Черити безпомощно погледна означеното по непонятен начин управление, но после разбра простата му система; бавно, но много сигурно, тя постави съставения от тънки червени нишки кръст върху изображението на планера на екрана и погледна въпросително Кайл.

— Цели се точно в купола — каза Кайл, без да свали поглед от прозореца. Гласът му прозвуча глухо. — Не можем да го разрушим, но може би ще можем да засенчим сензорите му. Можеш да стреляш само един-единствен път. Ще ти подам цялата енергия, но след това енергийните източници ще се изпразнят. Изчакай, докато ти кажа!

Планерът се ускоряваше все повече. Виенето на моторите достигна пронизителен тон, от който ушите боляха, и Черити усети как температурата в кабината се увеличава все повече и повече.

Почти всички светлини на пулта пред Кайл мигаха в червено.

— С каква скорост се движим? — попита тя.

Мимолетна усмивка пробягна по лицето на Кайл.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Черити предпочете да не отговори нищо.

— Там отпред има някакъв град — каза внезапно Кайл.

Тя погледна нагоре. В първия момент не забеляза нищо друго, освен някакви цветни нетна, но после различи назъбените, остри очертания на сенките на разрушения град, който Кайл беше открил.

— Внимание, Черити! — каза Кайл.

Черити кимна нервно. Пръстите й започнаха да треперят, но червеният кръст върху монитора не помръдваше и оставаше неизменно върху плоския купол над горната страна на планера.

С един тласък Кайл придвижи лоста за ускоряване напред до упор и планерът направи скок напред. Черити изкрещя ужасена, когато Кайл с бясна скорост насочи самолета почти вертикално нагоре, завъртя го внезапно настрани и с една шеметна спирала го спусна отново към земята. Преследвачът ги следваше в същата траектория и

сега Черити видя, че той наистина се приближаваше. Пилотът на този кораб трябва да беше също такъв добър мегавоин като Кайл — или компютър. Никое живо същество не би могло да изпълни тази маневра.

С бясна скорост планерът полетя към земята.

— Внимание! — каза рязко Кайл. — Огън!

Един-единствен ослепително бял лазерен лъч улучи преследвача и очевидно безрезултатно бе отблъснат от бронирания му купол.

Черити се опита да даде втори изстрел, но този път очакваният бляскав лъч не се яви: енергията на лазерните оръдия беше изчерпана.

Тя не успя да опита трети път, защото внезапно Нет изкрещя пронизително до нея, а също и Скудър и Хелън изпъшкаха изненадано. Земята сякаш връхлиташе към планера. За една ужасяваща секунда Черити успя да види как размитите цветни сенки под тях се превърнаха в очертания на разрушени къщи. Тогава Кайл направи остър завой; руините под тях се завъртяха и почти в същия момент Черити усети как нещо със страхотна сила се заби в долната част на планера и го разкъса.

Ярки пламъци и една огромна сянка изпълниха изведнъж прозореца.

Черити закри инстинктивно лицето си с ръце, но Кайл отново успя да овладее планера; в последния момент той го изви и прелетя край препятствието. Пилотът на другия кораб не бе толкова щастлив.

Огромният летящ диск дори и не се опита да промени стремителния си полет или да намали скоростта, а се заби в земята на две мили зад тях и експлодира във вид на синкавобяло атомно огнено кълбо.

Черити никога не узна как всъщност се беше разбил техният самолет: заради лудешките летателни маневри на Кайл, от сблъсък със земята или от ударната вълна на атомната експлозия, в която бе попаднал преследвачът. Последното, за което си спомняше, беше пращенето на пламъците, чувството за непоносима топлина върху кожата и лютивия горещ дим, който я задушаваше. Тя кашляше, мъчеше се запъхтяна да поеме въздух и се опитваше да се освободи от лабиринта от метал и пластмаса, в който се бе превърнала нейната седалка. В първия момент не й се удаде да стъпи на крака. Планерът бе застанал наклонено като заседнал кораб; йодът му се бе превърнал в стръмно спускащ се, опасен мостик от огледално гладък метал.

До нея прозвуча приглушен стон. Черити се изправи внимателно, хвана се здраво с лявата ръка за една метална ръкохватка и с ужас разбра, че бе чула стоновете на Гурк. Джуджето висеше над строшените остатъци от контролния пулт; един дълъг, остър като бръснарско ножче стоманен отломък беше пробил палтото му. В първия момент изглеждаше, че той е забит на него така, както се забива пеперуда на игла в колекцията от насекоми. После тя видя, че парчето е проболо само наметката на джуджето. Гурк бе ранен, но не така тежко, както се бе страхувала в първия момент.

Тя енергично му помогна да се освободи от отломките, изправи го като дете на крака и се огледа за останалите.

Кабината бе изпълнена с пламъци и лютив дим, така че тя можа да разпознае само сенки, но поне на пръв поглед й се стори, че всички те и този път са имали късмет. С общи усилия Кайл и Скудър се опитваха да се справят с изкривената врата, докато Нет се мъчеше да издърпа дъщерята на Барлър изпод един разрушен пулт с уреди, под който я бе запратил тласъкът.

Скудър и Кайл се отказаха от усилията си да разбият вратата и мъчително се насочиха към тях.

— Излизайте! — изкрещя Кайл към Черити и джуджето. — Планерът може да експлодира всеки момент!

Черити понечи да се наведе към Гурк, за да му помогне, но Кайл сграбчи джуджето за ръка и го издърпа зад себе си, докато Скудър се плъзна назад и помогна на Нет да изправи Хелън на крака.

Плътно зад Кайл Черити достигна до счупения прозорец и се промъкна през него. Планерът се бе забил във фасадата на една къща, която при това се беше запалила. Металът бе така горещ, че тя извика силно, когато се хвана в рамката на прозореца. Със стиснати зъби Черити се измъкна на свобода, като напразно търсеше опора върху огледално гладката повърхност на корпуса, и се плъзна безпомощна надолу.

Пътят бе по-дълъг, отколкото си беше представяла. Лъскавата повърхност на планера представляваше стръмна, дълга петнадесет метра пързалка. Вероятно при падането тя би се наранила, ако не беше Кайл, за да я хване. За момент остана да лежи зашеметена, докато Кайл бързаше да помогне на Скудър и двете момичета. Всичко се завъртя

пред очите й и от безбройните малки драскотини и наранявания кожата й пламна внезапно като огън.

Планерът се бе приземил в центъра на разрушения град. Улицата зад тях бе обхваната от пламъци, а хоризонтът искреше зловещо в тъмночервено. Остър мирис на озон изпълваше въздуха, а вятърът беше така горещ, че причиняваше болка върху кожата. Черити вдигна инстинктивно ръка и погледна показанието на малкия Гайгеров брояч, вграден в уреда на лявата й китка. Индикацията все още не беше в опасната област, но не бе много далеч от нея. Ако планерът, с който се бяха приземили, беше експлодирал по същия начин като другия самолет, и те щяха да бъдат мъртви, ако не бяха отдалечени поне на три или четири мили от него.

Тези мисли й вляха нови сили. Тя отскочи нагоре, направи няколко крачки към Кайл и му помогна да хване Нет и Хелън, които несръчно се плъзгаха надолу по повърхността на самолета.

— Колко време имаме още, докато това нещо експлодира? — попита напрегнато тя.

— Не много — отвърна Кайл. — Може би няколко минути.

Внезапно той млъкна и погледна с присвити очи на запад.

— Но това не е най-големият ни проблем — каза внезапно той.

Черити също погледна нататък. В средата на бушуващия пожар се забелязваше сребристо искрене, което с лудешка бързина се приближаваше към тях.

Самолетът беше толкова близо, че Черити дори не успя да изкрещи.

Тя се сви инстинктивно, когато летящият диск премина над нея със силен вой. Летеше твърде бързо, за да може да стреля по нея, но Черити дори и за секунда не си помисли, че пилотът не я е открил. Той щеше да се върне след няколко секунди.

Тя се огледа объркано. Погледът й блуждаеше върху руините, обходи улицата и се спря върху една прекатурена настрани, одраскана пластмасова табела, на която се четеше бяло „U“[1] върху тъмносин фон.

— Нататък! — заповяда тя. — Бързо!

Кайл и Скудър не пропиляха дори секунда, за да зададат някакъв въпрос. Докато Скудър се опитваше да сграбчи все още хленчещия Гурк, Кайл вдигна на ръце Хелън, която вероятно бе тежко ранена. С

цялата бързина, на която бяха способни, те прекосиха покритата с развалини и смет улица и изтичаха към входа на метрото. Черити отново погледна назад, сякаш по този начин можеше още няколко секунди да се възпротиви на атомния реактор на бойния самолет. Част от него грееше със светлочервена, пронизваща светлина. Къщата, в която се бе врязал самолетът, гореше със светли пламъци и от пукнатините в долната й част изтичаха струи искрящ в червено и бяло разтопен метал. А от противоположната посока връхлиташе вторият планер!

Те слязоха по стъпалата като преследвани от фурии. В долния им край имаше масивна метална решетка, изградена от дебели колкото пръст пръчки, която беше заключена с голям катинар. Черити понечи да вдигне оръжието си, но Кайл почти в движение протегна ръка и строши катинара. Когато се втурнаха надолу по стълбата, едно огромно, покрито с бодли същество, с неправилно разположени крака и множество очи, се стрелна с писък на ужас пред тях.

Скудър спря на долния край на стълбата, пусна джуджето и се огледа. Той се поколеба няколко секунди, а после посочи надясно и затича натам, без да каже и дума. Черити и останалите го последваха. Оскъдната светлина, проникваща от горния край на стълбата, беше толкова слаба, че те не различаваха нищо друго, освен сенки. Навсякъде нещо се стрелкаше и съскаше; големи, подути тела с лъскава кожа се движеха неспокойно насам-натам, а пред една полукръгла подземна галерия се простираше огромна паяжина.

Не бяха направили и две крачки, когато неописуем трясък разтърси до основи станцията на метрото. Непоносимо ярка бяла светлина изпълни за секунди пространството. Черити помисли, че ще й се спукат тъпанчетата, а въздухът в дробовете й гореше като огън. Изправи се, замаяна, и погледна към Кайл. Той каза нещо, но Черити видя само мърдането на устните му. Ушите й бучаха и пищяха.

— Бомби! — разбра тя най-сетне.

Макар че Кайл ревеше, тя чу гласа му като далечен шепот.

— Това не беше планерът! Те хвърлят бомби!

Скудър посочи към десния коридор и скочи от перона върху коловоза. Докато Черити и Нет го следваха по-бавно, за да помагат на Хелън, той и Кайл изтичаха малко пред тях. Малко преди да достигнат

галерията, нова експлозия разтърси основите и този път разруши част от тавана на помещението зад тях.

Непосредствено пред входа на тунела Скудър спря и повдигна оръжието си, а Кайл продължи да тича и след няколко крачки бе погълнат от непрогледната тъмнина на галерията. Малко по-късно Черити видя ослепителното проблясване на лазер и чу пронизителен вик; после Кайл се върна и им махна с ръка.

— Всичко е наред — извика той. — Бързо!

Приглушеният трясък на трета детонация заглуши думите му.

Очевидно мороните бяха твърдо решени този път да завършат главата „Черити Леърд“, дори и ако трябваше да превърнат целия град над тях в радиоактивна пустиня.

Тогава планерът експлодира.

Те бяха навлезли около петдесет крачки в галерията на метрото, когато зад тях повторно проблесна непоносимо ярка светлина и превърна света наоколо в ужасна, гротескна картина с остро очертани контури.

Черити изпищя пронизително. Страхотен удар разтърси пода под нея. Внезапно тя изпита чувството, че ще бъде завъртяна във въздуха като безтегловна играчка. Светлината бе така ярка, че проникваше дори и през затворените й клепачи и я караше да стене от болка.

Тогава тя се блъсна с все сила в някакво препятствие, което внезапно се бе появило пред нея. Докато закриваше инстинктивно лицето си с ръце, видя изпълнения с ослепително ярка, бяла светлина край на шахтата зад нея, който — привидно безшумно — започна да се срутва.

---

[1] U — Знак за метро. — Б.пр. ↑

2.

— По дяволите! Какво беше това?

Хартман изруга, извърна глава настрани, лицето му се изкриви от болка и той разтърка с пръсти дясното си слепоочие, като едновременно погледна към редицата малки, мигащи монитори. Два от тях бяха излезли от строя и показваха само бял фон. „Вероятно кинескопите им са изгорели“, помисли си с яд Хартман. Уредите бяха на повече от шестдесет години.

Но може би тази светкавица би извадила от строя всеки филтър.

Пред очите на Хартман се движеха все още ярки светлини. Той беше сигурен, че щеше да бъде ослепен, ако филтрите не бяха реагирали светкавично бързо и не бяха погълнали деветдесет и девет процента от светлинния поток, който бе проникнал чрез мониторите в малката контролна кабина.

Той се обърна унило и погледна двамата техници, които седяха зад изподрасканите пултове. Бройер мигаше и търкаше непрекъснато очите си, докато Щерн очевидно не бе забелязал нищо. Но лицето му видимо побледняваше, когато погледът му пробягваше върху контролните уреди на пулта пред него.

— Попитах какво става — попита заповеднически Хартман тъмнокосия техник.

— Аз… не съм сигурен — отвърна нервно Щерн. Пръстите му се плъзнаха над пулта, задействаха няколко превключвателя и затракаха хаотично върху клавиатурата на някакъв компютър. — Но изглежда като…

— Като какво? — попита остро Хартман, когато Щерн млъкна колебливо.

Техникът насочи поглед нагоре и изразът на изумление в очите му се превърна в ужас.

— Било е атомна експлозия, господин лейтенант — каза тихо той.

Хартман не бе особено изненадан; той само се питаше кой би имал интерес да бомбардира град, в който вече половин век не живееше никой.

— Сигурен ли сте? — попита тихо той.

Щерн кимна рязко:

— Напълно. Данните не водят до друго заключение. Някой бомбардира града.

Хартман замълча за момент. Какво, за бога, ставаше там горе? Първо онези два космически кораба, които се обстрелваха взаимно, а сега това… Но той не бе тук, за да прави предположения. Той беше тук, за да действа.

— Какъв калибър? — попита той. — И къде точно е избухнала?

Щерн отново погледна за момент уредите си, а после отговори нервно, без да поглежда Хартман:

— Не особено голям. Смятам, петдесет, максимум шестдесет килотона. По-скоро граната, отколкото бомба. Но е имало няколко попадения.

— Няколко? — попита тревожно Хартман, за да се увери.

Щерн преглътна и го погледна едва сега.

— Минимум три или четири — каза той, — а може би и повече. Не мога да кажа точно. Повечето уреди са разрушени.

— И къде са паднали? — попита заядливо Хартман.

Щерн трепна като ударен при този язвителен намек и се опита да пропълзи към пластмасовата си седалка, докато седящият до него Бройер най-сетне свали ръка от очите си и погледна последователно него и Хартман. „Ако се съди по израза на лицето му, помисли си ядосано Хартман, той въобще не е разбрал какво се е случило. В какво съм се провинил, че ми зачислиха двама такива мухльовци?“

— Приблизително… десет километра оттук, господин лейтенант — отвърна Щерн, след като гледа дълго своето командно табло. — Недалеч от моста. Вероятно той също е разрушен.

— По дяволите!

Хартман се извърна отново и погледна с упрек двата изгорели екрана, сякаш ги обвиняваше за това, че не знае точно какво става сега там.

— Има ли и някакви други лоши новини? — осведоми се той сърдито.

— Гъмжи от кораби — каза тихо Щерн. Гласът му прозвуча почти страхливо.

— И какво точно означава това? — попито потиснато Хартман с оня измамливо спокоен тон, който познаваха и от който се страхува всички, които имаха съмнителното удоволствие да работят с него.

— Не мога да кажа точно — отговори колебливо Щерн. — Повечето уреди не работят. Ще трябва да минат няколко часа, докато започнат да функционират отново. Но последния път на екрана видях пет или шест.

— Пет или шест — повтори полугласно Хартман.

По лицето му пробягна особен израз. За петте десетилетия, през които беше на служба тук, той не бе виждал никога едновременно над града повече от три от огромните, сребристи летателни дискове, а още по-малко някой от тях да хвърля атомни гранати над празни къщи.

— Още ли бомбардират? — попита той.

— В момента не — отговори прилежно Щерн. — Но изглежда, че още не са се отдалечили, иначе радарът щеше да ги засече.

— Остроумно заключение — каза заядливо Хартман и се обърна към двамата техници.

Бройер сведе рязко поглед, сякаш въобще не беше тук, докато Щерн започна нервно да опипва устни с върха на пръстите си.

— Може все пак да потрябвате за още нещо, Щерн — продължи весело Хартман. А после изведнъж стана отново сериозен.

— Тази работа не ми харесва — каза той. — Събудете онези двама кретени Леман и Фелс. Трябва да се поогледат малко там навън.

— Радиацията… — поде Щерн, но бе прекъснат веднага от Хартман.

— Не питам за мнението ви, Щерн — изрева Хартман. — Събудете ги!

Срутването на каменните отломки бе отстъпило място на сипещия се от покрива прах. Но шумът от експлозиите все още се долавяше така, сякаш целият град щеше да се срути върху главите им.

Мимоходом Черити се питаше защо мороните си правеха толкова труд да застелят разрушения град с килим от по-малки гранати, вместо да хвърлят просто една водородна бомба и така да изпратят

самоназначилите се спасители на Света на другия край на Слънчевата система. Все пак те бяха имали късмет; Кайл, който очевидно можеше да вижда в тъмнината като котка, този път ги бе довел до този прастар, ръждясал вагон от метрото, който от половин век стоеше изоставен върху релсите. Те едва бяха влезли в него, когато половината тунел над главите им започна да се срутва. Може би последната експлозия не е била най-силна, а просто се е оказала последният удар, разрушил и без това разклатените основи на подземната галерия. През последните няколко минути Черити не вярваше, че ще преживее следващите моменти; предната част на вагона бе смачкана като плоча от изсипалите се върху него тонове бетон и пръст. А после настъпи тишина.

— Какво, по дяволите, правят онези там горе? — прозвуча от непрогледната тъмнина приглушеният глас на Гурк.

Никой не отговори, но за втори път Черити вдигна лявата си ръка и погледна Гайгеровия брояч. Малката червена индикация в момента представляваше единственият източник на светлина. Стойностите за радиоактивното лъчение все още не бяха в най-опасната зона, но постепенно положението щеше да стане лошо.

Макар че бе сляпа като останалите, тя внезапно усети, че Кайл я поглежда.

— Изглежда, че вашите приятели отдават твърде голямо значение на това да ни спипат — каза тя.

Кайл не отговори, но от другия край на вагона Скудър добави:

— Да. Питам се само кого всъщност преследват те.

— Мене — каза Кайл.

— И затова заразяват половината град с радиоактивно излъчване? — попита недоверчиво Черити.

— Радиацията трае много кратко — каза Кайл. — След няколко дни опасността ще премине.

— След няколко дни? — засмя се иронично Скудър. — Освен ако не остане нищо след това. Все пак предлагам да си създадем удобства тук долу.

— Престани, Скудър — каза вяло Черити. А после се обърна отново натам, откъдето в тъмнината бе прозвучал гласът на Кайл. — Какво сте направили, за да си правят толкова труд да ви унищожат?

— Нищо — отговори Кайл. Тя чу как той стана и започна да се занимава с нещо в тъмното. — Предполагам, не са особено очаровани от факта, че не искам да се оставя да ме унищожат.

— Може би трябваше да ви направим услугата ние да сторим това — каза саркастично Гурк.

Кайл дори не си направи труда да отвърне нещо. Изведнъж изпод тавана на вагона замъждука мътна, жълта светлина. Черити премигна изненадано, когато видя, че Кайл бе запалил една от старите лампи.

В мъждивото сияние на петдесетгодишната луминесцентна лампа се виждаше цялата степен на разрушението. Галерията бе почти изцяло съборена и все още тук-там се свличаха камъни и буци пръст. Те бяха в капан. Може би не им оставаха и минути, за да успеят да се освободят.

Кайл стана и започна да се занимава с втора лампа, за да пробуди и в нея живот. Със свити колене Скудър седеше върху една строшена пластмасова пейка и го наблюдаваше смръщено. Нет се занимаваше с дъщерята на Барлър, която с каменно лице се бе облегнала на стената, и масажираше ранения й десен крак.

Празният поглед не се хареса на Черити. Тя стана, мина приведена край Нет и Хелън и се наведе загрижено към тъмнокосото момиче.

— Всичко наред ли е?

Хелън не реагира, но Нет погледна нагоре и поклати глава. Не, Хелън съвсем не беше в ред. Не за първи път, откакто бяха избягали от Париж, Черити си даде сметка, че беше грешка да вземат момичето със себе си.

Но в момента не можеха да направят нищо за Хелън. Тя стана, отиде към задния край на вагона и се опита през праха да разпознае нещо от обкръжението им. Тогава и втората луминесцентна лампа светна, за момент изпълни вагона с почти неприятна жълта светлина и угасна веднага с кратко, синьо проблясване. Кайл се обърна, сви разочаровано рамене и не се опита да запали трета лампа. Внезапно прозвуча трясък, а малко по-късно към тях долетя отдалеч, много далеч, приглушен тътен. Черити погледна ужасена нагоре, но тунелът все още издържаше.

— Те все още хвърлят бомби — каза Скудър.

— Да — отвърна Кайл, — но скоро ще престанат.

— А после?

Кайл махна с ръка към тавана.

— После ще дойдат и ще ни търсят — каза той. — Няма да се откажат, докато не ме хванат или не се уверят със собствените си очи, че съм мъртъв. Ако това би помогнало, ще се предам. Но те ще търсят и вас.

— Колко сте благороден — отбеляза заядливо Гурк.

Черити хвърли сърдит поглед към джуджето.

— Затваряй си устата! — извика тя. — Без него никой от нас нямаше да е жив.

— Без него — отвърна Гурк с подигравателна нотка в гласа си — нямаше изобщо да бъдем тук.

Кайл измери джуджето с особен, но не и недружелюбен поглед, изсмя се кратко и тръгна към Нет и Хелън. Младата уейстлендърка размени въпросителен поглед с Черити и се отмести настрана, когато тя й кимна безмълвно.

В продължение на секунда Кайл гледаше тъпо Хелън, а сетне протегна ръка и я докосна почти нежно по бузата. Празнотата в погледа на Хелън остана, но тя видимо трепна от докосването. Кайл се поколеба за кратко, но после пръстите му започнаха да опипват тялото й с нежни, но много сръчни и умели движения. Черити не можа да разбере какво прави, но след момент той обърна глава и я погледна.

— Кракът й е изкълчен — каза той. — Мога да го оправя, но някой трябва да я държи здраво. Ще бъде много болезнено.

Скудър понечи да стане, но Хелън явно бе чула думите на Кайл, защото внезапно поклати глава и каза:

— Не е необходимо. — Кайл се поколеба за момент, после хвана с две ръце глезена на Хелън и направи светкавично бързо движение. Хелън пое силно въздух, но не издаде и най-слаб стон, макар че лицето й загуби и последните следи от руменина.

— Това беше — каза през смях Кайл. — Не мога да установя никакви други наранявания, но въпреки това внимавай с крака си.

Хелън кимна:

— Ти… ти си това наистина — измърмори тя. — Но как е възможно? Ти… ти не си… почти не си се променил!

За момент Кайл изглеждаше така, сякаш не знае точно какво ще последва след тези думи. Но после и той погледна изненадано Хелън с

нов, объркан израз върху лицето.

— Ти си момичето от джунглата — промърмори той.

— А ти ловецът, който… уби родителите ми — измънка Хелън. — Аз… аз си спомням точно. Ти ги уби! Първо баща ми, а после… после майка ми.

Кайл замълча, но изумлението в погледа му се превърна в болка.

— А после… после ти дойде при мен — продължи Хелън. — Мислех, че… че ще убиеш и мен. Но вместо това ти ми се усмихна и… и уби мравката, която искаше смъртта ми.

Кайл продължи да мълчи, но Черити видя, че и Нет вдигна изненадано очи и го погледна.

— Никога не разбрах защо го направи — каза Хелън.

— Не можах — отговори Кайл. — Исках, но… но тогава майка ти жертва живота си, за да те защити. — Той се усмихна горчиво и продължи: — Просто не разбрах защо тя направи това. Беше вече в безопасност. Имаше добър шанс да избяга, но тогава се обърна внезапно и ме сграбчи, макар и да знаеше, че това ще й коства живота. Просто не я разбрах. Но след това не можех вече да ти сторя нищо. В противен случай това би направило смъртта й безсмислена, разбираш ли?

— А имаше ли тя смисъл? — попита беззвучно Хелън.

— Не — отвърна Кайл. — Много съжалявам. Надявам се, че ще можеш да ми простиш. Но не го искам от теб.

В продължение на няколко секунди Хелън го гледаше безмълвно, а после вдигна ръка, докосна нежно бузата му с върха на пръстите си и каза:

— Понякога… би трябвало да те мразя. Но не мога. Бе толкова отдавна.

По лицето на Кайл се изписа израз на горчива болка. Но той не каза нищо повече, а стана и посочи към прозореца.

— Ще погледна докъде е съборен тунелът — каза той. — А вие чакайте тук.

Скудър понечи да възрази, но Черити го възпря с бързо движение на ръката и кимна насърчително на Кайл. Младият великан се отдалечи с елегантно движение от прозореца и безмълвно изчезна в тъмнината.

— Смяташ ли, че е добра идея да го оставим да отиде сам? — попита Скудър.

— А защо не?

— Откъде можем да сме сигурни, че ще се върне?

— А кой ще му попречи, ако наистина не иска да се върне? Може би ти? — възрази Черити.

Отговорът на Скудър бе мълчание и един гневен поглед и Черити разбра веднага, че не бе обмислила особено добре думите си. За първи път, откакто се бяха запознали с Кайл, тя се запита дали враждебността на Скудър не се дължеше на обстоятелството, че Кайл всъщност бе техен враг.

— Не разбирам това — прошепна тя. — Какво, по дяволите, е толкова важно за Кайл или нас, че те правят толкова усилия, за да ни хванат?

— Може би не обичат да им се крадат корабите? — попита Гурк.

Черити поклати решително глава.

— Това не може да бъде единствената причина — каза тя. — Разбирам защо ни преследваха и стреляха по нас. Но те хвърлят атомни бомби, Гурк. Никой не разрушава половин град, за да накаже няколко крадци на кораби.

Скудър се засмя, но веднага стана отново сериозен.

— Може би наистина заради Кайл — каза той. — След всичко, което знаем, той е първият от тези мегавоини, който е станал изменник. Може би разполага с информация, която в никакъв случай не бива да попадне в чужди ръце. Все пак те са нещо като техния елит, ако правилно разбирам нещата.

„Това е едната възможност, помисли си Черити. Но то не може да бъде единствената причина.“

— Би трябвало… да има нещо общо с бункера — измърмори тя. — Централата на НАТО, която намерихме в Париж.

— Как така? — попита Скудър.

Черити сви рамене.

— Това е само някакво предчувствие — каза тя. Преди да продължи, тя погледна Хелън. Момичето беше вече отново на себе си и я поглеждаше със смесица от любопитство и ужас. — В централата имаше нещо, което е било извънредно ценно за тях — продължи тя. —

С изключение на Барлър аз съм единствената, която е била там долу. Занимавах се сума време с компютъра.

— Вие смятате… — пое си уплашено дъх Хелън и се втренчи в нея с разширени от ужас очи. — Вие не мислите, че баща ми е изпратил тези бомбардировачи след нас?!

— Не — отговори Черити твърде рязко, за да прозвучи наистина убедително. — Той лично сигурно не е. Вероятно дори и не знае за това. Но е някой, който смята, че сме узнали нещо.

— Но това е глупаво! — запротестира Хелън. — Баща ми никога не би…

— Той не е твой баща, малката ми — прекъсна я твърдо Гурк, като направи гневен жест към посоката, в която бе изчезнал Кайл. — И той е един от тях.

Очите на Хелън блеснаха войнствено. Но преди да успее да подхване спор с Гурк, Кайл се върна и им махна с ръка да напуснат вагона.

Скудър и Черити се покатериха бързо и се измъкнаха през счупения прозорец, докато Нет внимателно помагаше на Хелън да се изправи.

Сега тя можеше отново да върви, но лицето й се изкривяваше от болка, когато стъпваше на крака си. След кратко колебание Скудър я вдигна на ръце и я изнесе като дете от вагона.

— А сега? — попита Черити.

— Галерията се е срутила — каза Кайл. — Нямаме никакъв шанс да преминем през нея.

— А в другата посока?

Кайл отново поклати глава.

— Дори и да има някакъв път, радиацията ще бъде смъртоносна. Поне за вас.

— Чудесно! — каза Гурк. — Тогава наистина сме попаднали в хубав капан! Трябва само приятелите ти да дойдат и да ни приберат.

— Може би все пак има някакъв път — каза невъзмутимо Кайл. — Открих една врата. Зад нея има стълба, която води надолу. Не знам накъде.

— Тогава да установим — предложи Черити.

3.

Хартман изгаси цигарата си в пепелника и се закашля. Бройер наблюдаваше как той повдигна изгорелия монитор от отвора в стената и предизвика съскащи къси съединения, тъй като беше забравил да разедини няколко кабела.

Хартман въздъхна безмълвно. Той се питаше кого беше подкупил или изнудил Бройер в предишния си живот, за да получи тази работа.

Той наистина беше компютърен гений, но за него пъхането на щепсел в контакта бе равносилно на самоубийство.

Той поклати безмълвно и неодобрително глава, запали нова цигара и издуха едно сиво облаче дим в лицето на Щерн, който се закашля демонстративно и започна да мята с ръце във въздуха.

— Нещо ново?

Щерн поклати глава и се престори, че гледа съсредоточено монитора си.

— Не. Те са все още тук. А идват и нови. Досега са… — погледът му пробягна върху три-четири от малките монитори и се спря неодобрително върху горящата цигара в ъгълчето на устата на Хартман — двадесет и пет.

— Още ли бомбардират?

— Не. Но кръжат над местността, която обстрелваха. Не ми харесва това.

Хартман хвърли кос поглед към Бройер, който тъкмо се опитваше да освободи едно кабелно съединение. Хартман се молеше горещо той да успее. Резервните части постепенно свършваха.

— Смятате ли, че ще кацнат?

Този път Щерн поклати веднага решително глава.

— Невъзможно! — каза той. — Не знам какво дяволско нещо хвърлиха там, но сигурно са проклетите им бомби.

Хартман наклони глава и го погледна въпросително.

— Кратък период на полуразпад — обясни Щерн. — Може би три или четири дни — максимум. Но в момента там е дяволски

горещо.

Хартман смукна така енергично от цигарата си, че краят й заблестя в бяло и Щерн хвърли към него още един неодобрителен поглед. А после попита:

— Чували ли сте нещо за онези двама глупаци?

— Леман и Фелс? — Щерн поклати глава. — Не. Но те са на работа едва от няколко минути. Аз… — Той млъкна в средата на изречението и за момент по лицето му пробяга сянка на ужас. — Нещо не е в ред — измърмори той.

— Кое не е в ред? — попита Хартман.

Но Щерн не отговори. Внезапно пръстите му започнаха да се плъзгат с лудешко темпо по клавишите на пулта пред него и дузина малки екрани замигаха като луди. Една от алармените сирени започна да вие и замлъкна с фалшив тон, когато Щерн натисна с ръка някакъв прекъсвач.

За момент Хартман го изгледа със смесица от интерес и яд, а после се изви демонстративно и продължи да наблюдава смелите опити на Бройер да смени разрушения монитор, без да загуби живота си. Той дръпна замислено от цигарата си, закашля се отново и с гневно движение я загаси в пепелника.

— Лейтенант Хартман?

Нещо в гласа на Щерн не се хареса на Хартман. Той се обърна, погледна въпросително техника и изкрещя:

— Какво има?

Щерн избута стола си назад и стана, като сочеше командното табло пред себе си.

— Вижте сам, господин лейтенант — каза той.

Хартман му хвърли недружелюбен поглед и пристъпи към пулта. Но реакцията му не бе по-различна от тази на Щерн. Очите му потъмняха от страх, а на челото му изведнъж се появиха малки, лъскави капчици пот, макар че в кабината за наблюдение бе по-скоро студено, отколкото топло.

— Страх ме е — каза тихо той. — Ще имаме ядове.

Тясната и извита стълба, наподобяваща бетонна черупка на охлюв, водеше надолу и след няколко десетки стъпала Черити

престана да ги брои. Тук долу имаше светлина; червена, слаба светлина, която правеше всички движения отсечени и която се процеждаше от няколко малки, защитени с ръждясали, телени решетки лампи.

Бяха пресекли една малка, напълно разрушена шлюзова камера, в която вероятно нещо бе експлодирало. Стените бяха почернели и всичко, което не бе от бетон, беше изгоряло или овъглено до неузнаваемост. Но въпреки това й бе направило впечатление, че вратата в края на тази малка шлюзова камера бе необичайно дебела и масивна. Тя представляваше плоча от дебела почти един цол специална стомана, която бе издържала дори и на изстрела от техните лазерни оръжия. И все пак нещо бе откачило вратата от пантите й. Дълбоките, лъскави драскотини в закалената стомана напомняха неприятно на Черити за следи от огромни нокти или зъби. И никой от тях не изпитваше желание да срещне съществото, на което принадлежаха тези нокти или зъби.

Но, както изглеждаше, тук долу не живееше вече никой и нищо.

Напуканите бетонни стъпала бяха покрити с дебел почти пет сантиметра слой прах, който хвърчеше под стъпките им.

Черити прецени, че се бяха придвижили около петдесет метра надолу под земята. Понякога се промъкваха през непрогледен мрак, защото не всички лампи светеха. А веднъж трябваше да се изкатерят по нещо до неузнаваемост сбръчкано и мумифицирано. Не беше човек, но не беше и живо същество, което им бе познато.

След още петдесет метра най-сетне стигнаха до края на стълбата.

Също и тук имаше една разрушена врата. Черити Спря неволно, но с бързо движение на ръката Кайл посочи слоя прах на пода и поклати успокоително глава. Сивият килим от прах бе непокътнат.

Червената светлина ги съпътстваше и от другата страна на вратата. Те навлязоха в една широка, полукръгла галерия, чиито стени бяха от гол бетон. Под тавана преминаваха дебели, изолирани тръби и силно обтегнати кабели, а на известно разстояние Черити видя полукръгла метална врата, която също насила бе изтръгната от пантите.

— Какво е това? — прошепна Скудър.

Гласът му прокънтя като зловещо, изкривено ехо, отразено от празния коридор, и Черити инстинктивно му даде знак с ръка да

говори по-тихо.

— Нямам представа — отговори тя. — Но със сигурност този коридор не принадлежи към метрото.

Тя сне оръжието си от рамото и свали предпазителя. Стъпките й разпиляваха праха и предизвикваха зловещо ехо, отразено от невидимите стени пред тях. И отново опънатите до крайност нерви на Черити я караха измамливо да предчувства несъществуващи движения. Тя напразно се опитваше да си внуши, че Кайл би ги предупредил своевременно за всякаква опасност, защото знаеше колко невероятно остри са сетивата му. Но колкото по-далеч проникваха те в този зловещ, подземен свят, толкова по-силно у Черити се надигаше чувството, че ги шпионират невидими, хищни очи. А един поглед към лицата на Нет и Скудър я накара да се убеди, че те изпитват същото чувство.

След известно време достигнаха едно разклонение. Черити понечи да завие наляво. Кайл вдигна ръка, ослуша се за момент със затворени очи и после поклати глава.

— Нататък — каза той, като посочи в обратната посока.

Дори не направи опит да обясни думите си и те го последваха мълчаливо.

Този коридор беше по-нисък; под тавана му преминаваше безкрайно дълга двойна редица от луминесцентни лампи, някои от които все още горяха и създаваха малки, овални островчета от бяла светлина в царящия тук червеникав полумрак. Имаше и множество врати, които се разклоняваха от двете страни. Черити спря за секунда и се опита да отвори една от тях, но те бяха или заключени, или помещенията зад тях бяха празни или напълно опустошени. Но въпреки необозримите следи от разрушение, на които се натъкваха на всяка крачка, Черити забеляза, че очевидно тук долу не беше се водила никаква борба. Опустошенията, които виждаха, бяха причинени или от животни, или просто се дължаха на дългото време, което бе изминало. Тези, които бяха направили съоръженията, или не бяха оказали никаква съпротива на нашествениците, или не бяха имали достатъчно време, за да се оттеглят спокойно.

Тя пресметна, че бяха навлезли около една миля навътре в тунела.

Внезапно Кайл спря отново и вдигна предупредително ръка.

— Какво има? — попита тревожно Черити.

Тя вървеше до него и насочи цевта на оръжието си в червеникавия полумрак пред тях. Опита се да отгатне нещо по присвитите му очи, но всичко, което видя, бяха червени сенки.

— Аз… не знам — каза колебливо Кайл. А после стана особено напрегнат. — Но там има нещо.

Скудър също пристъпи до него и насочи оръжието си към коридора, докато Нет отстъпи крачка назад и прикри Хелън и джуджето.

Известно време Черити и Скудър се ослушваха напрегнато, без да чуят нищо друго, освен шума от собственото си дишане и бързите удари на сърцата си. Кайл беше този, който издаде_вик на ужас и отскочи крачка назад.

И още преди Черити да успее да го попита какво е чул, видя сама: в средата на червената светлина пред тях нещо се движеше. То бе твърде малко и се движеше твърде бързо, за да може да го идентифицира точно, но лудешкото стрелкане се повтори, приближи се, изчезна отново, а после тя с мъка потисна вика си на ужас.

Пред тях през коридора се движеше едно сивкавокафяво, огромно космато кълбо. Тъмни, изпълнени с обезпокоителна интелигентност, очи гледаха втренчено и хищно присвити Черити и останалите, а дългата почти метър гола опашка на звяра плющеше нервно като тази на нападаща котка.

— Плъхове! — извика ужасена Хелън. — Милостиви Боже! Това са… плъхове!

Черити прокара нервно език по устните си, които внезапно бяха пресъхнали, но въпреки това вдигна лазерната си пушка и с оптическия мерник визира огромния гризач.

Животното очевидно бе плъх — но бе пет пъти по-голямо, пет пъти по-силно и поне петдесет пъти по-грозно от всеки друг плъх, с който Черити се бе сблъсквала преди. Веднъж вече беше виждала такива животни — в празния тръбопровод, който жителите на свободната зона в Париж на бърза ръка бяха преустроили в аутобан.

Плъхът стоеше и ги гледаше. В продължение на една безкрайна секунда Черити имаше ужасното чувство, че плъхът усеща точно как тя го наблюдава през оптическия мерник и отвръща с гняв на този поглед.

Предпазливо, много бавно, за да не предизвика животното за нападение чрез някакво необмислено движение, тя смъкна оръжието си и го погледна в очи. В тъмнината зад първия плъх се появиха и други — цяла армия плъхове.

— Назад! — прошепна тя. — И се движете съвсем бавно!

Скудър кимна нервно; и той спусна оръжието си, но задържа пръст на спусъка. Кайл също не възрази, а отстъпи с малки, предпазливи крачки.

Плъховете ги последваха. Черити прецени броя на тези, които можеше да види, поне на петдесет или шестдесет. А в тъмнината можеше да се крият още стотици. Тишината отдавна бе нарушена от непрекъснатото драскане на твърди нокти върху бетона и тихото, но пронизително свиркане, с което животните се разбираха. Черити се запита дали те наистина си говореха един на друг.

— Хелън — каза тя. — Вие познавате тези животни. Ще ни нападнат ли?

— Не знам — прошепна Хелън, заеквайки. Гласът й трепереше от страх. — Ако са много гладни или се чувстват застрашени…

С ъгълчетата на очите си Черити забеляза как Кайл вдигна съвсем бавно ръка от колана си и измъкна някакво специално, грубо изглеждащо оръжие.

— За бога — не! — прошепна ужасена тя. — Ако дадете дори и един-единствен изстрел, ще ни разкъсат!

Кайл се закова на място. Може би от нотката на ужас в гласа на Черити беше разбрал колко са опасни тези животни. А може би се беше убедил, че не би могъл да застреля всичките или да ги спре и че не би имал полза, ако само той се измъкне жив оттук.

Стъпка по стъпка те отстъпваха от огромната армия сиво-кафяви, космати тела, а плъховете ги следваха на същото разстояние — не по-бързо, но не и по-бавно.

Движенията им не издават намерение за нападение, помисли си объркано Черити, а по-скоро нещо като… предупреждение.

И сякаш прочело мислите й, едно от животните се откъсна внезапно от челната редица на плъховете и избърза няколко крачки към тях. Скудър вдигна заплашително оръжието си и отново го спусна. Черити бе напълно сигурна, че това не бе случайно. Животното бе разбрало значението на жеста и реагира на него.

Плъхът изгледа последователно Скудър, Кайл и Черити с тъмните си присвити очи, а после разпъна устни и им показа всичките си зъби, при гледката на които по гърба на Черити протекоха струйки пот.

— Снемете оръжия — каза тихо тя.

Кайл я послуша веднага, но Скудър й хвърли изненадан, почти свиреп поглед и Черити повтори:

— Снеми оръжието си, Скудър. То няма да ни помогне. Искат само да ни изгонят. Това е всичко.

Тя отново се извърна към плъховете и вдигна лявата си, празна ръка. Доверието й във внезапния еволюционен скок на тези гризачи не бе стигнало толкова далече, за да приеме сериозно, че те са разбрали езика й. Но държанието на животното показваше недвусмислено, че то беше в състояние да разбира значението на жестовете.

Плъхът проследи движението й с недоверчиво святкащите си очи и издаде заплашително съскане, но повече не се помръдна. Армията от сивкавокафяви тела зад него не се приближи повече. Бавно и безкрайно внимателно Черити вдигна отново пушката си и я преметна през рамо. Кайл също пъхна пистолета си под колана, а след няколко секунди Скудър също последва примера им.

— Сега внимавайте! — прошепна Черити. — Не правете никакви резки движения!

Тя се обърна бавно, като не изпускаше плъха от очи, изчака Скудър и Кайл също да се обърнат и след това показа посоката, от която бяха дошли. Тръгна, без да отрони дума.

Първо бавно, а после все по-бързо, те вървяха по обратния път, докато отново стигнаха до разклонението, където бяха завили. Едва тогава Черити се осмели да спре и да погледне назад.

От плъховете нямаше и следа.

4.

Бяха изминали повече от три години, откакто Стоун бе влязъл за първи път в тази стая, но през цялото това време видът й не беше изгубил нищо от очарованието си. Стоун все още не беше сигурен дали гледката на града, която се откриваше през прозореца, го очарова или ужасява, или смесица и от двете го караше час по час да гледа през прозореца. Това, което някога бе Манхатън, сега беше…

Той не знаеше какво беше то. Той бе господар на този град, негов главнокомандващ поне през повечето време и въпреки това не знаеше какво направиха с този град. Това все още беше град, кипящ от живот, но той беше и джунгла, една обърквaща смесица от неразбираема супертехника и особени органични форми, а понякога той му приличаше на гигантско живо същество, състоящо се от безброй отделни индивиди и милиони клетки; клетки, една от които бе и самият той, без да знае това.

Погледът му пробяга на изток, където водата на залива Хъдзън се губеше в сивата мъгла. От време на време полъхваше вятър, който разкъсваше трептящата сива стена и тогава той успяваше да види ледената бариера; една масивна стена от лед, висока двеста метра, вътрешната граница на студената зона, обгръщаща Ню Йорк. Настойчивото бръмчене на уреда за вътрешна комуникация го върна в действителността.

За първи път от много години Стоун отново изпита страх да протегне ръка и включи уреда, на чийто екран замига като пламък украсеното с орнаменти „М“ на мороните. Самият той бе проектирал този символ и тогава му се стори подходящ. Нещо, което по-ясно от всичко останало символизираше мощта и непобедимостта на мороните. И което представяше собственото му малко отмъщение към нашествениците, защото за него това „М“[1] означаваше не само морон, а и чудовище, чудовищата от звездите, които унищожиха неговия народ и му отнеха собствения свят.

Сега той започна да се страхува от него. Това, което беше изживял в Париж, му бе показало колко безпомощен всъщност бе той. Беше човек с власт, може би с най-голяма власт на тази планета, и въпреки това бе нищо. Мощта му трая дотогава, докато те бяха пожелали. Нито секунда повече.

А може би отсрочката по милост, която му бяха дали, бе вече изтекла.

Вътрешно напрегнат, Стоун включи уреда. Мигащото, червено „М“ на екрана угасна и отстъпи място на безизразната хитинова маска на Луцифер, неговия личен адютант. Преди три години, когато му бяха зачислили това огромно, подобно на мравка създание, Стоун на шега бе измислил това име; а впоследствие не бе вече сигурен дали наистина не бе сключил договор с дявола.

— Да? — започна той. — Нещо ново в Париж?

— Бомбардировката бе прекратена — отвърна Луцифер.

— Защо?

— Бегълците сигурно са мъртви — отговори Луцифер.

— Какво означава „сигурно са мъртви“? — изкрещя Стоун. — Мъртви ли са или не?

— Не знаем, господине — отговори Луцифер. — Сваленият планер беше открит и унищожен. Продължаването на бомбардировките би довело до недопустимо високи стойности на радиоактивното излъчване. В околността на този град има една наша царица.

— Знам — отвърна раздразнено Стоун. — Но мислех, че сте устойчиви срещу радиоактивно излъчване.

— Това се отнася за работниците и войниците — потвърди Луцифер. — Но неизлюпените зародиши могат да бъдат увредени. Сигурността на инкубацията има предимство пред унищожаването на бегълците.

Макар че гласът му звучеше студено и безизразно както обикновено, Стоун разбра колко безсмислено беше да възразява на Луцифер.

Насекомото бе негов личен адютант; негов слуга и роб, комуто при желание можеше да заповядва. Той не се съмняваше в това, че без да се колебае и секунда, Луцифер би жертвал живота си, ако това се иска от него. И въпреки това сега не би го послушал. Понякога Стоун

се питаше дали не изглежда в очите на Луцифер такова незначително същество, както мравката в неговите. Ситуацията беше объркана — и двамата бяха роби и до ден-днешен Стоун не можеше да разбере кой на кого беше роб.

— Добре — каза той след кратко колебание. — Тогава приведи в стартова готовност един кораб с екипаж. Искам да се убедя със собствените си очи, че капитан Леърд и спътниците й са мъртви.

Той имаше предвид най-вече този мегавоин. Ако Кайл все още беше жив и ако по някаква причина бъде пленен и разпитан, с него самия щеше да е свършено. И без това Стоун беше изненадан, че твърдението му за убийството на двамата инспектори от Кайл бе минало.

И въпреки че насекомите на мороните бяха така недоверчиви и безмилостни, беше лесно да ги излъжеш. „Може би защото са насекоми“, помисли си той. Един народ, в чийто език не съществуваха понятия като съчувствие, милост или съвест, трудно можеше да се свърже с представата за абсолютна честност. Но след всичко, което беше изживял Стоун през последните три години, знаеше, че мороните наистина не познават думата лъжа.

Луцифер не отвърна нищо на заповедта му, но и не преустанови връзката, а продължи да го гледа втренчено от монитора със студените си, блестящи очи на насекомо. След известно време Стоун попита с лека нотка на раздразнение:

— Какво има още?

— Не ми се струва много разумно сам да потеглите натам, господине — отговори Луцифер. — В момента стойностите на радиоактивното излъчване са много високи. А местността се обитава от примитивни местни жители. Може да попаднете в опасна ситуация.

— Тогава ми намери добър защитен костюм — каза гневно Стоун. — И добре въоръжен екипаж. И ме свържи с коменданта на тамошния гарнизон!

Луцифер не възрази повече. Безизразното му мравешко лице се наведе с жест на послушание. А после екранът потъмня и поемайки си беззвучно дъх, Стоун се отдалечи от уреда. Той пристъпи бавно към прозореца и погледна надолу към града. Сърцето му биеше силно и учестено и той усети как ръцете му се изпотяват.

Имаше чувството, че постепенно и много бавно, но неудържимо, подът под краката му се свлича. „Може би си въобразявам“, помисли той. Едновременно с това усети, че тази мисъл не е нищо друго, освен още един неуспешен опит за самоуспокоение. Не, не беше въображение. Нещо ставаше!

„Може би е това“, помисли си той. Може би е дошъл моментът, в който ще му представят сметката.

Нападението дойде съвсем неочаквано. Дори и свръхизострените сетива на Кайл не бяха доловили какъвто и да било шум или съмнително движение. Но внезапно те се озоваха тук — стотици огромни, дългокраки, космати тела, които с бясна скорост и почти безшумно се движеха по тавана и покрай стените.

Черити дори не намери време да нададе предупредителен вик. Една огромна, черна сянка се плъзна с гротескни движения по тавана над главата й и падна върху нея. Тя чу как зад нея Нет изкрещя и с периферно зрение видя ярка бяла светкавица. Скудър бе стрелял инстинктивно, без да улучи нищо друго, освен праха, лежал десетилетия на пода. В същия момент почувства, че се свлича на земята. Малки, остри зъби се впиваха с невероятна сила в рамото на якето й и напразно се опитваха да пробият дебелия плат. Черити се извърти инстинктивно и се опита да отхвърли нападателя през рамото си, но паякообразното просто имаше много крака. Тя изтръгна четирипет от сухите, гъвкави пипала, но поне още толкова се бяха вкопчили в яката и раменете й, а зъбите, които не можеха да проникнат през плата на униформеното й яке, но го бяха захапали ужасно силно, търсеха уязвимо място и се приближаваха към врата й.

Вероятно тя не би могла да се справи с този първи нападател, ако внезапно не се бе появил Кайл, който изтръгна чудовището от нея. То издаде гневно съскане, когато Кайл го хвърли срещу стената.

Но Черити дори и не успя да си поеме дъх. Тя се надигна и се опита да смъкне оръжието си от рамото. Тогава видя, че целият таван на галерията бе оживял! Сигурно имаше дузини от огромните странни създания. Никое от тях не докосна пода, но те се стрелкаха умело по тавана и покрай стените и бяха опасни. Черити скочи на крака и сне пушката от рамото си. Зад нея Нет изкрещя повторно. С един скок тя

се озова при уейстлендърката, изтръгна вкопчилия се на гърдите й паяк, хвърли го настрана и понечи да й подаде ръка, за да я изправи на крака. Но в същия момент беше нападната повторно; този път от три черни паяка, които паднаха като космати топки от тавана.

Тя отблъсна първото от чудовищата с дулото на пушката си, промуши се под втория нападател и когато третият я повлече към пода, тя се извъртя, сгромолясвайки се, и го смачка с тяло. Зад нея проблесна отново лазерната пушка на Скудър и този път чу виковете на Хелън и Гурк. С бързо движение тя се превъртя настрани, стреля в живата маса на тавана над себе си и закри лице с ръце, когато отгоре се изсипа смъртоносен дъжд от разтопени камъни и горящ хитин.

Със сетни сили се изправи на крака, стреля отново и отстъпи бавно от прииждащата маса членестоноги, които все още пълзяха по тавана и стените.

Секунда по-късно до нея проблесна трептяща, тъмночервена светлина. Черити се обърна изненадана и видя, че Кайл отново бе извадил малкото си оръжие. Макар че миниатюрният пистолет изглеждаше безвреден, действието му бе опустошително.

Ветрилообразният светлинен лъч превърна голяма част от тавана и паяжините по него във фин сив прах, който като гъсти облаци се изсипа на пода. Кайл отклони лъча настрани, унищожи и втората половина от армията от лявата страна на тавана на галерията и превключи от постоянна на единична стрелба, за да довърши и малкото останали живи нападатели, които с треперещи крака се бяха разбягали надолу по стените.

— Внимавай! Зад теб!

На Черити й трябваше половин секунда, за да разбере, че викът на Скудър не се отнасяше за нея. Тя се обърна изплашена и видя, че три или четири от косматите черни топки се приближаваха към Кайл отзад. Тя вдигна пушката си, прицели се за момент и с ярка светкавица уби две от тях. С кратък, точно насочен лазерен изстрел Скудър довърши третата, но последното, четвърто чудовище се бе приближило достатъчно, за да се осмелят да стрелят по него.

С въртеливо движение то достигна тавана над Кайл и се спусна безмълвно върху него. Половин дузина от дългите му, разчленени крака се впиха в рамото на Кайл, а зъбите му оставиха дълги, кървави драскотини по врата и бузата му. Изглежда, Кайл дори не усети

нападението или не му обърна внимание. Той стоеше равнодушно, с леко разкрачени крака, държеше оръжието си с опънати ръце и се целеше внимателно в няколкото оцелели чудовища, които се бяха изплъзнали от червената светлина.

С ругатня Скудър се озова при него, сграбчи чудовището с голи ръце и го запрати към стената. То се плъзна безсилно надолу по нея, остана неподвижно за секунда, а после подскочи високо, за да избяга лудешки с трепереще си крака. Скудър се спусна с проклятие към него и го смачка.

Покривът на тунела представляваше една опустошена гледка. Следите от лазерния лъч все още тлееха в тъмночервено, а тук-там в тавана се бяха образували огромни, назъбени отвори.

На някои места се виеха пламъци, но повечето от червените светлини бяха изгаснали. Няколко трупа бяха всичко, което бе останало от безмълвната армия.

Черити се обърна към Кайл и го погледна загрижено. Лицето, вратът и раменете на младия мъж кървяха, а якето му висеше, разкъсано на парцали. Но раните му вече зарастваха и Черити знаеше, че след няколко минути те ще бъдат напълно излекувани.

С голямо внимание Кайл погледна в посоката, от която се бе появила безмълвната армия.

— Трябва да се махаме оттук. Това беше само авангардът на пълчището.

— Не можем да се върнем обратно — каза Черити.

— Там ни дебнат плъховете.

— Може би ще намерим друго разклонение на галерията — отговори Кайл. — Или ще успеем да се справим до стълбата. Те ще дойдат отново. И не само те, повярвай ми.

Строгият тон, с който той изрече тези думи, премахна всякакви следи на съмнение у Черити. Без да каже дума, хвана Хелън за ръка, преметна я през рамото си и побягна.

Но не успяха да се справят.

Не бяха изминали и половината път до малката шлюзова камера, когато Кайл внезапно нададе предупредителен вик и спря. Черити се огледа, тичайки. Кайл отново бе извадил оръжието си, а с другата ръка й правеше жестове да продължи да бяга.

— Не спирай! — изкрещя той. — Ще се опитам да ги спра!

Черити се опита да разпознае нещо в тъмночервения полумрак зад него, но не видя нищо.

А после сякаш цялата галерия зад Кайл се превърна във вилнеещо живо същество.

В първия момент Черити помисли, че това е нова армия паяци, която се втурваше към тях, но това бяха само няколко живи същества. Очевидно Кайл бе унищожил повечето от тях. Не, това беше една голяма призрачна фигура, една-единствена огромна маса, която се приближаваше, извивайки се, и която наподобяваше лавина от черна, мокра плът, която сякаш се променяше всяка секунда и се спускаше отново.

Черити вдигна пушката си, даде изстрел и изумена забеляза, че яркият сноп светлина бе погълнат сякаш от огромна гъба. След него остана само едно малко димящо място, но то изчезна почти веднага, сякаш плътта там се движеше и над него се бе образувал нов, ненаранен слой.

— Бягайте! — изрева Кайл. — Безсмислено е! То е устойчиво срещу лъча!

Въпреки това той вдигна пушката си и стреля срещу движещата се планина от месо. Червената светлина взриви висока колкото човешки ръст част от отвратителната маса, но това не спря нейния ход.

— Бягайте! — извика отново Кайл. — Ще се опитам да го спра!

Черити разбра, че Кайл се обрича на сигурна смърт, ако се опита да препречи пътя на чудовището. И все пак нямаха друг избор. Тя се обърна решително и отново замръзна на място.

На по-малко от десет крачки от нея в мътната светлина блестяха безброй хищни, червени очи.

Плъховете!

До нея Хелън изпищя пронизително. Черити притисна инстинктивно момичето към себе си и вдигна оръжието си, решена да продаде техните два живота колкото е възможно най-скъпо, когато армията от огромни плъхове се спусне към тях като по команда. Тя знаеше, че нямат никакъв шанс. Вероятно от дълбините на подземния проход идваха хиляди кръвожадни зверове!

Малко преди армията от плъхове да ги достигне, сивкавокафявата приждаща маса се разцепи. Когато животните се отклониха настрани, между тях се образува тесен проход и Черити

видя смаяна как челният им фронт се разделя също и пред Скудър, Нет и джуджето, които се бяха притиснали един към друг на няколко крачки от нея.

— За бога, не стреляйте! — изкрещя тя. — Не стреляйте!

Със смесица от ужас и учудване тя наблюдаваше как съскащата, цвъртяща маса се приближи към Кайл, раздели се още веднъж пред него и със спотаена ярост се втурна към чудовището, което се спускаше от противната посока.

В първия момент изглеждаше, че плъховете няма да могат да го спрат. Първите пет-шест реда от нападащите гризачи изчезнаха под безформеното тяло на чудовището, без да могат да го спрат. Но въпреки това все повече и повече плъхове прииждаха и се втурваха към него с ярост, която караше Черити да потръпва от ужас. Дълги като пръст зъби дърпаха и късаха черната плът; все повече животни връхлитаха с остро съскане върху извиващото се чудовище, преди самите те да бъдат погълнати.

А после движенията на колоса станаха по-бавни. Той все още пълзеше и се гънеше, но вече не така бързо и гъвкаво, а конвулсивно, на тласъци, без бързо и безшумно плъзгане. Това бе по-скоро бунт, който накрая се превърна в отстъпление!

Дори и неговите почти неизчерпаеми сили бяха достигнали предела си. Плъховете все още късаха големи парчета от безформения му труп, които започнаха да ядат още на място.

Раните му вече не зарастваха, а оставаха големи дупки с пулсиращи ръбове. Чудовището все още унищожаваше сатанинските гризачи, но на мястото на всеки погълнат от него плъх сякаш се появяваха десет нови, които се втурваха със зверска ярост върху своя противник.

Огромното, безформено чудовище започна да се оттегля бавно.

Плъзгането му стана отново по-бързо и макар че Черити едва го забелязваше измежду гърчещата се сиво-кафява маса от огромни тела, тя все още имаше чувството, че кожата му се променя — изглежда, че сега на плъховете все по-трудно им се удаваше да я наранят със зъбите си.

Черити извърна предпазливо глава и огледа галерията. Потокът от гигантски плъхове отстъпваше постепенно. Тя вдигна внимателно ръка и даде знак на другите. Скудър се привдигна предпазливо и

започна да се оттегля стъпка по стъпка, като се опитваше да държи Нет и джуджето зад себе си. Черити и Кайл също се придвижиха безшумно.

Кракът й настъпи един плъх. Животното се извърти с гневно съскане, озъби се като хищна акула и я погледна злобно с тъмните си очи.

Тя се вкамени.

За момент погледите им се срещнаха и на Черити й се стори отново, че в очите на плъха се чете обезпокоителна, почти човешка интелигентност.

— Продължавайте! — прошепна тя.

Гласът й трепереше. Макар че се мъчеше да говори тихо, думите й сякаш кънтяха силно в галерията и се връщаха като изкривено ехо, смесено с цвъртенето и съскането на плъховете, които още се бореха с огромното, подобно на амеба същество. Но не всички плъхове участваха в неравната битка. Тук-там по някакъв особено объркан, безпомощен начин се бяха събрали малки групи от косматите зверове, които създаваха у Черити абсурдното чувство, че се съвещават.

Нет изкрещя пронизително, когато един от плъховете се приближи към нея и захапа крака й като голямо, безформено куче.

Чувствителните му мустаци потрепваха нервно, а в очите му се четеше същия, може би нерешителен, но съществуващ гняв, който Черити бе прочела и в очите на другите животни. Тя видя как Скудър сне оръжието си и вдигна ужасена ръка.

— Не! — каза тя. — Не стреляй!

Скудър разбра. Вместо да стреля, той само демонстративно насочи цевта на лазера към огромния колкото овчарско куче гризач и — може би неслучайно — в този момент плъхът вдигна очи, изгледа го за момент и пълзейки бавно, отстъпи назад.

— Движете се съвсем предпазливо! — заповяда Черити шепнешком. — И овладейте нервите си. Един изстрел и всички ще бъдем мъртви.

Черити отправи гореща молитва към небето дано не се лъже.

Поради някаква причина, която тя не искаше да гадае, тези плъхове мутанти вероятно не смятаха хората за врагове. „Но каква е тя, мислеше си ужасена, щом като борбата срещу гигантската амеба е

пробудила жаждата им за кръв и те може би вече усещат наследството от своите примитивни, хищни праотци? Или са просто гладни?“

Бавно, крачка по крачка, те се изтеглиха назад. Нервите на Черити бяха напрегнати до скъсване, а лицата на Скудър и останалите трима лъщяха от пот. „Рано или късно, мислеше си тя, някой от нас ще направи някаква грешка.“ Някакво необмислено движение, някакво препъване или вик на ужас — и плъховете щяха да се втурнат върху тях и да ги разкъсат, както направиха с огромното чудовище.

Мъчителното скърцане на прастари шарнири ги накара да погледнат изненадано нагоре. Внезапно се бяха озовали пред огромна врата, запълнена от жълта светлина и две гигантски, чудовищни фигури. Те бяха високи повече от два метра, с блестяща кожа, груби глави и едно-единствено златно око.

Черити дори не успя да нададе вик на ужас. Един от великаните вдигна ръка и последното, което Черити запомни, беше една светлозелена светлина и непоносима болка, от която тя изгуби съзнание.

---

[1] От monster (англ.) — чудовище. — Б.пр. ↑

5.

Пробуждането беше мъчително. Сякаш всяка клетка от тялото й изгаряше в пламъци, а приглушеното, болезнено биене на сърцето й изпращаше вибриращи вълни до върха на пръстите й. Тя понечи да отвори очи, но не успя.

Знаеше какво се бе случило.

Частица от съзнанието й го беше разбрала, преди то да бъде изтласкано от тялото й чрез зеления светлинен поток на шоковото оръжие. И първата ясна мисъл, на която бе способна след известно време, беше въпросът, кое чувство бе по-силно у нея: изненадата, че вижда тези две фигури тук долу, или объркването, че те бяха заловени от тях.

Не намери отговор на този въпрос. Но след няколко минути успя да отвори очи. Лежеше върху нисък метален нар в много малка, почти гола килия от бетон. От тавана висеше проста лампа, чиято крушка бе защитена с абажур от ръждясала метална тел. От лявата страна на нара имаше също така ръждясала врата. Килията бе така малка, че мястото между нея и нара едва бе достатъчно тя да се отвори напълно. Единият от Сребристите великани се бе облегнал на стената до краката й, но бе променил формата си и сега изглеждаше отпуснат и сбръчкан като балон, от който бе изпуснат въздухът.

Сребристата кожа не бе нищо друго, освен металната тъкан на един прастар костюм за защита срещу атомно, биологично и химическо оръжие, а единственото голямо око — прозорчето на противогаз.

Върху лявото рамо на костюма имаше тъмносиня емблема, показваща флаг в черно, червено и жълто и думите „Лейтенант Фелс“. За минути Черити потъна дълбоко в спомените си, а после се досети, че това бяха цветовете на немското знаме. Вероятно бягството й я беше отдалечило от Париж, както и бе предполагала.

Зад металната врата прокънтяха стъпки. В ключалката се завъртя ключ, някакво вероятно много тежко резе бе отместено и вратата се

отвори малко преди да се блъсне в металния ръб на нара й. Лицето на Черити се изкриви от острата болка във врата, причинена от тласъка, и тя се опита да се изправи.

От коридора проникваше ярка неонова светлина и появилата се на вратата фигура в първия момент й се стори като плоска, огромна сянка. А когато очите й привикнаха към внезапната ярка светлина, видя, че пред нея стоеше висок, твърде млад мъж. Имаше къса, тъмна коса и открито лице, което би й се сторило симпатично, ако неволно не бе го свързала с ужасната болка, причинена й от шоковото оръжие. Беше облечен в тясна, семпла униформа в маслиненозеления цвят на НАТО. Върху дясното рамо имаше същата емблема като на предпазния костюм, но без името му.

Вероятно войникът беше изненадан, че я намира в съзнание, защото за момент я изгледа объркано, преди несръчно да промуши исполинското си тяло през полуотворената врата и да я затвори отново след себе си.

— Вие сте будна? — Той говореше английски с особено твърд акцент, от който на Черити окончателно й стана ясно къде бе попаднала.

— Както виждате.

Искаше думите й да прозвучат ядосано или поне снизходително, но гласът й беше слаб и изморен и дори в собствените й уши прозвуча като глас на чужда, стара жена.

Известно време младият войник я наблюдаваше, а после сви рамене и бръкна във вътрешния джоб на сакото си, извади тясна кожена кутийка и я отвори, навеждайки се към ръба на нара й.

— Знам, че е глупав въпрос — каза той, — но как се чувствате?

— Отлично — отвърна Черити, като се доизправи.

Този път успя да придаде иронична нотка на гласа си. Войникът я погледна мимолетно и очите му се засмяха.

Черити видя, че в кутийката имаше напълнена спринцовка за еднократна употреба, която той сега изваждаше.

— Какво сте намислили? — попита недоверчиво тя, като сви колене към тялото си.

— Това ще ви накара да се почувствате добре — отговори войникът, като вдигна спринцовката към светлината, присви лявото си око и натисна буталото, което изкара няколко лъскави капки през

иглата. — Няма причина за безпокойство — каза той. — Сигурно имате непоносимо главоболие.

— А може би ми харесва да имам главоболие? — каза рязко Черити. Младият войник смъкна спринцовката и я погледна намръщено, а Черити добави:

— Махнете това нещо!

За момент той не реагира. Черити не би се учудила, ако се опиташе да й направи насила инжекцията. Но той само сви рамене, постави обратно спринцовката в кутийката и я затвори.

— Както искате — каза той. — Всеки има предпочитания, нали?

Черити го погледна ядосано.

— Къде съм? — попита тя. — Защо стреляхте по нас?

— Така трябваше да бъде — отговори войникът. В гласа му прозвуча съжаление. — Всичко останало ще ви обясни лейтенант Хартман, щом може да говори с вас, капитан Леърд.

Черити с мъка прикри изненадата си от това, че той знаеше името й.

— Кой е този Хартман? — попита тя.

За секунда войникът я погледна изненадано, а после извърна глава към защитния костюм, който висеше на стената. Кимна и по устните му пробягна бегла усмивка.

— Нашият IVD — отговори той.

— IVD?

— Идиот на служба[1] — обясни усмихнато Фелс. — Истинско рогато говедо. И, за съжаление, мой началник и поне в момента шеф тук долу.

— Тогава ме заведете при него — настоя Черити.

— Веднага ли?

— Веднага!

Фелс вече се бе упътил към вратата, но се обърна още веднъж.

— Сигурна ли сте, че не искате нищо? — попита той. — Трябва да имате ужасно главоболие. Мога да ви дам някаква таблетка, щом не искате инжекция.

Черити поклати ядосано глава. Това движение усили лекото бучене в слепоочията й до стакато на трещящи тимпани и тя каза тихо:

— Да.

Лейтенантът се усмихна добродушно и ръката му се плъзна в десния джоб на сакото.

— Гордостта е хубаво нещо — каза той, — но не помага особено срещу главоболие.

Черити го възнагради с гневен поглед, изчака го да отвори малкото флаконче с таблети и да изтръска две от тях в протегнатата й ръка и ги глътна без вода. Закашля се, но поклати глава, когато Фелс вдигна ръка и я погледна въпросително дали да я потупа по гърба.

— Няма нужда — каза с мъка тя. — Мина.

Той се държеше твърде лекомислено за мъж, който преди по-малко от два часа я беше повалил с шоково оръжие, тъй като й обърна гръб, когато излезе в коридора. Дори не бе си направил труда да закопчее калъфа на пистолета си, висящ на колана му. Може би просто я подценяваше, защото беше жена.

— Какво е това тук? — попита тя, докато вървеше до Фелс през дългия, много нисък коридор, подобен на килия с голи бетонни стени. Под тавана имаше проточена плетеница от тръби и електрически кабели, някои от които дори нямаха изолация. Тази инсталация трябва да беше положена или много набързо, или с много малко пари. И очевидно бе много стара. Вероятно нямаше метална част, която да не беше ръждясала. Въпреки това по-голямата част от нея все още функционираше. От луминесцентните лампи под тавана светеше само всяка втора; по стените през равни разстояния бяха разположени малки видеокамери, които следваха стъпките им с безшумно завъртане.

— Лейтенант Хартман ще ви обясни всичко — каза дружелюбно Фелс. — Вече пристигнахме.

Той посочи някаква врата в предния край на коридора. Черити го погледна с леко раздразнение, но не зададе други въпроси. Може би видеокамерите и несъмнено принадлежащите към тях микрофони накараха Фелс да млъкне внезапно.

— Е?

При нормални обстоятелства Щерн би погледнал изненадано, защото гласът на Хартман прозвуча съвсем спокойно и дори дружелюбно. Но обстоятелствата не бяха нормални и поради това

Щерн продължи да наблюдава бъркотията от малки компютърни монитори, скали и уреди върху пулта пред себе си.

— Боя се, че няма какво повече да се направи — каза след кратко колебание.

Той погледна Хартман с уплашено изражение. Но Хартман само бърчеше загрижено чело и в продължение на няколко секунди се взираше втренчено в някаква въображаема точка между Щерн и стената зад него.

— А какво става с аварийната спирачка? — попита най-сетне той.

Щерн поклати категорично глава.

— Твърде късно е — каза той. — Опитах всичко. Но компютрите регистрираха нахлуване в защитната зона. Така че не може да се направи нищо повече. Вече от един час имаме вторичен алармен сигнал. — Той млъкна за момент, а после, окуражен от необикновеното спокойствие и невъзмутимост на Хартман, събра достатъчно смелост, за да посочи един от контролните монитори на стената и да добави: — Ако през следващите тридесет минути се появи още един от тези летящи дискове, ще се задействa и първичната алармена сигнализация.

Хартман се обърна и погледна Щерн. Той не беше суеверен човек.

Бе получил поста, който заемаше, само поради единствената причина, че принадлежеше към мъжете, за които се казва, че стоят винаги стъпили здраво с двата крака на земята. Но в този момент започна да вярва в лоши поличби, тъй като Щерн още не беше привършил, когато върху светещия в зелено монитор за радиолокационно наблюдение се появиха цяла дузина нови, отровнозелени мигащи точки.

Щерн въздъхна дълбоко.

— Това е то — каза отчаяно той. — Никаква сила на света вече не може да спре процеса на задействане на алармения сигнал.

Хартман също въздъхна. Дори не погледна Щерн, но лейтенантът усети как върху лицето му се изписа израз на дълбока загриженост.

— Да — прошепна той. — А после, явно напрегнат, се обърна отново към Щерн и се помъчи да се усмихне. — Отваряйте си очите, Щерн — каза той. — Аз ще отида да се погрижа за нашите гости. — А

след кратка пауза добави с променен тон: — Надявам се, че ще си струва яда, който ни създадоха.

Слязоха по няколко малки, неравно отлети стъпала от бетон и се отправиха по втори, малко по-широк коридор с множество врати.

Фелс посочи края на коридора. Когато се приближиха към намиращата се там врата, тя се отмести с леко бръмчене настрани.

Фелс застана пред нея и направи подканващо движение с ръка.

Черити се поколеба за момент, но после премина покрай младия войник. Врата се затвори отново сама зад нея и тя чу тихото щракане на завъртащата се метална брава.

Помещението, в което влезе, я изненада. Бе очаквала да види бетонна килия с голи стени, но стаята, в която се намираше, би направила чест на всеки добър хотел, независимо от факта, че нямаше никакъв прозорец. Стените бяха облицовани с имитиращи дърво тапети и тя бе обзаведена с малко, но подбрани с вкус мебели. На срещуположната стена висеше огромна цветна снимка, показваща панорамата на някакъв град. Това, което веднага се наби в очите на Черити, бе очертанието на огромна катедрала с две остри кули, която се издигаше пред блестящата, синя лента на една река. После тя забеляза мъж с посивели коси, който седеше зад бюрото си в масивно кожено кресло и я наблюдаваше със студените си, почти безизразни очи.

— Предполагам, че вие сте лейтенант Хартман — каза Черити.

Хартман кимна и й посочи малък диван, до вратата.

— Ще си спестя въпроса, как се чувствате, капитане — каза той.

— Вероятно така, както изглеждам — отвърна Черити.

По лицето на Хартман се изписа състрадателна усмивка.

— Толкова лошо ли?

— А нима изглеждам толкова лошо?

Хартман се усмихна отново и кимна.

— Да. Тези шокови оръжия са отвратителни, знам. Самият аз съм имал два пъти удоволствието… — Той направи пренебрежително движение с ръка. — Но да оставим това. Питам ви сериозно, капитан Леърд — как сте? Ранена ли сте?

— Не — отговори Черити. — Защо хората ви стреляха по нас?

— За съжаление, това не можеше да се избегне — отвърна Хартман. — Те трябваше да избират между две възможности: или да гледат как плъховете изяждат вас и приятелите ви, или да блокират чрез огън целия коридор. Допускам, че ще одобрите решението им, капитан Леърд.

— Има ли значение това?

— Не — каза спокойно Хартман.

Изглежда, искаше да каже още нещо, но после му дойде нещо друго наум. В продължение на няколко секунди я огледа безизразно, но много внимателно от главата до краката, а после се наведе напред и взе нещо от бюрото, в което Черити разпозна идентификационния си медальон. Вдигна инстинктивно ръка и потърси тънката верижка на врата си. Беше изчезнала.

— Капитан Черити Леърд — прочете Хартман. — Космически сили на САЩ.

Той я погледна въпросително, но без истински интерес.

— Вярно ли е това?

В първата секунда Черити не смяташе да си прави труда да отговаря на този въпрос. Но се овладя и преглътна саркастичния отговор, който бе дошъл на езика й.

— Смятам, че вероятно нямаше да бъда жива — каза вместо това тя, — ако бяхте на мнение, че медальонът не е истински.

Хартман кимна и сложи отново медальона върху бюрото си.

— Така е — каза той невъзмутимо. — Кога се събудихте?

Този път Черити бе наистина изненадана.

— Вие… знаете и това?

— Разбира се — отговори Хартман с леко обиден тон. — Според тази легитимация вие сте на осемдесет и шест години, капитан Леърд. Но не изглеждате на толкова. Аз… — Той млъкна, смръщи чело и я погледна отново с интерес. — Леърд… — повтори с променен, замислен тон. — Черити Леърд… Навремето вие бяхте онази, която откри космическия кораб.

— Имате право, аз бях с първата експедиция. — Тя погледна Хартман с лишена от хумор усмивка. — Някои хора твърдят, че е трябвало да я доведа докрай.

— Що за глупост — каза Хартман. — Вие сте се измъкнали от камерата за сън. Колко души, освен вас са успели да го сторят?

Черити не отговори веднага.

— В нашата база… никой. Никой, освен мен. Беше голям късмет.

Тя обмисли за момент дали да му разкаже за Стоун, но реши да премълчи.

— Късмет? — Хартман се засмя тихо и не особено весело. — Да… Но да оставим това. Вашата база?

— Станция за оцеляване 01 — обясни Черити. — Правителственият бункер. — Тя направи въпросително движение с ръка, сочейки цялата стая. — А това тук какво е? Нещо подобно?

Хартман избягна въпроса.

— Откога сте се будна? И как дойдохте тук, в Германия?

Нещо във вида на Хартман объркваше Черити. Въпреки студенината и деловитостта си той не бе недружелюбен. Но на Черити й се струваше, че мъжът бе почти нервно болен.

— Това… е твърде дълга история — отговори уклончиво тя. — Ще ви я разкажа с удоволствие, но може би не сега. А какво става с придружителите ми?

— Не им липсва нищо — каза Хартман.

За нейна изненада той се отказа да й иска повторно обяснение, а добави:

— Повечето от тях са още в безсъзнание. Вие сте единствената, която вече е будна. С изключение на оня младеж.

— Кайл?

— Кой е той? Някой от онези животни?

— Не знам точно какво разбирате под тази дума. Той е мой приятел.

— Приятел? Не ви ли е казвал някой, че днес човек трябва да подбира приятелите си? — Той вдигна заповеднически ръка, когато Черити понечи да заговори отново и продължи с по-въздържан тон: — Извинете ме, капитан Леърд, ако ви се струвам малко груб. Но ще ме разберете, ако ме изслушате. В момента имаме малко… малко напрегната ситуация — каза най-сетне той. — И аз трябва да знам какво общо имате вие с това. Това бомбено нападение днес сутринта — има ли то нещо общо с вас?

Отново някакъв вътрешен глас прошепна на Черити, че би било по-добре да не казва нищо. Но същият вътрешен глас й обясни в този момент, че Хартман не бе мъж, който може да бъде излъган.

— Страхувам се, че да — каза тя. — Беше заради нас.

— Защо? — попита Хартман.

— Предполагам — отвърна подигравателно Черити, — че мравките не обичат особено да им се крадат планерите.

Хартман повдигна изненадано лявата си вежда, но не отговори веднага, а се облегна по-удобно в креслото си и скръсти ръце.

— Вие сте били в планера, който бе обстрелван?

— Изглежда, че сте добре информиран, господин лейтенант — каза Черити.

Хартман се усмихна хладно.

— Това е причината, поради която ние сме все още живи тук долу. Но в моите очи открадването на планера не е достатъчна причина, за да се унищожи половин град с атомни бомби.

— Казах ви вече — отвърна предпазливо Черити, — това е дълга история.

Тя посочи с глава медальона, който все още лежеше на бюрото пред Хартман.

— Има нещо общо с това. Мога ли да си го получа обратно?

Тя протегна ръка, поколеба се за момент и посегна едва тогава, когато Хартман кимна с глава. Без да може да посочи конкретна причина за това, тя се почувства по-сигурна, когато закачи медальона на верижката около врата си.

Екранът за вътрешна комуникация на стената забръмча. Хартман се завърти в креслото си и протегна ръка. Черити помисли, че ще го включи, но вместо това той взе една старомодна телефонна слушалка и отговори с кратко „Да?“.

Измина един момент, през който лицето му се помрачаваше с всяка дума, изречена на другия край на жицата. Самият Хартман не каза нищо, а окачи слушалката и отново се извърна към Черити. Когато я погледна, лицето му беше също така безизразно, както и преди; лице на бизнесмен, който преценява своя партньор, за когото все още не знае съвсем точно какво да мисли.

— Боя се, че трябва да отложим разговора си за по-късно — каза той. — А може би е по-добре така. Сигурен съм, че имате не само много отговори за мен, а и много въпроси към мен. А нямам никакво желание да обяснявам всичко по пет пъти. — Стана и заобиколи бюрото. Черити също се надигна. — Лейтенант Фелс ще ви покаже

квартирата ви — каза Хартман. — Боя се, че не е особено луксозна, но все пак е малко по-удобна от останките на разбития планер на мороните.

---

[1] От „Idiot vom Dienst“ (нем.) — Б.пр. ↑

6.

Градът под него изглеждаше като мозайка от тъмни, мръсни цветове. От височина почти четири мили следите от разрушенията едва се забелязваха. Огненият щурм над Кьолн бе унищожил всякакъв живот и почти всички сгради, но основната структура, по която бе проектиран този град, се бе запазила. Стоун успя да различи ясно очертанията на старите крепостни стени, които произхождаха още от римско време, и асиметричното оформяне на улиците и алеите, създадени от следващите поколения. Не бе необходима голяма фантазия, за да си представи човек, че животът там долу все още кипи така, както преди петдесет и пет години.

И че всичко това е било само лош сън, от който човек трябваше само да се събуди, за да го забрави.

Но това не бе кошмарен сън, а жестока действителност. Градът бе понесъл множество нови, ужасни рани. Радиоактивното излъчване на бомбите, които планерът беше хвърлил, бе много краткотрайно, но и много силно. За по-малко от седемдесет и два часа човек щеше да може да се движи там долу облечен само с лек предпазен костюм; но в момента всяко живо същество, което би се приближило до тази заразена местност, щеше да умре на място. Дори и такова невероятно създание като избягалия мегавоин не би могло да преживее в този ад повече от няколко секунди. Той, капитан Леърд и останалите сигурно са мъртви.

И все пак не изпита триумфа, който очакваше при тази мисъл, нито пък чувството на сигурност сега, когато бе отстранен и последният свидетел на неговото предателство.

Той никога не бе желал смъртта на капитан Леърд. Това, което й бе разказал една вечер в стаята си в най-високата кула на Шаитаан в Колорадо, бе самата истина. Той не смяташе Черити Леърд за свой враг, както не считаше и себе си за предател.

Можеше ли да бъде предателство това, че се бе опитал да предотврати една борба, която не би могла да завърши с нищо друго,

освен с пълното унищожение на родната му планета?

Стоун бе наясно, че е най-мразеният човек на тази планета, а може би и най-мразеният човек, който някога е живял на този свят. Но за него това бе цената, която той и само той трябваше да плати за оцеляването на човешката раса.

Нека да го ругаят. Нека да мислят с омраза за него.

Това, което беше много по-важно и което никой нямаше да узнае, бяха безбройните човешки животи, които той бе спасил. Годините, през които се бе мъчил заради този свят, като бе използвал цялото си влияние, за да убеди владетелите на Черната крепост на Северния полюс в това, че неговият народ е полезен.

Погледът му се плъзна по черната, лъскава фигура от хитин на мравката, която седеше до него пред контролното табло на планера и го държеше да виси неподвижно във въздуха над града на четири мили височина. Видът й все още създаваше у него неприятно чувство и това никога нямаше да се промени, независимо колко години още щеше да прекара в компанията на това гигантско насекомо. И въпреки това то го изпълваше с дива, почти безумна надежда.

Някога те също са били един свободен народ. И те вероятно са се борили ожесточено за свободата си, може би по-упорито и по-дълго от всеки друг народ преди тях. И те бяха загубили тази борба като всички други раси, към чийто свят се бе протегнала ръката на мороните, но все пак не бяха загинали.

Напротив. Днес те бяха най-верните приближени на мороните — техният меч и техният юмрук.

„А може би, мислеше си Стоун, един ден хората също ще станат такива. Те не можаха да спечелят тази борба, но може би ще могат да я надживеят като роби на една мощ и сила, която никога не биха могли да притежават като свободен народ.“

По свой начин Стоун беше прям, смел човек. Той беше убеден, че пътят, по който бе поел, беше единствено възможният. И че капитан Леърд би довела хората до тотално унищожение. Въпреки това мисълта, че тя е мъртва, не му донесе облекчение, а само дълбока, ужасна празнота.

Върху екрана се виждаше координатна мрежа от тънки, зелени линии, в която насам-натам се движеха множество малки светли точки. Ако човек се вгледаше внимателно, можеше да забележи, че

положението им една спрямо друга не беше случайно. Те образуваха три четвърти окръжност, в която навлизаха все повече и повече от мигащите зелени точки, които се появяваха от десния край на екрана. Това, което на екрана изглеждаше като кръжащо ято комари, бе в действителност флотилия от четиридесет или петдесет планера и броят им нарастваше непрекъснато. Това бе цяла армия, която се придвижваше към града. И Черити имаше чувството, че знае със сигурност кого търсят.

Ако се съдеше по мрачните погледи, които Хартман хвърляше към нея и останалите, той таеше в себе си същите мисли.

— Колко са досега?

Въпросът бе отправен към един млад мъж с руса коса и светла, почти прозрачна кожа, седящ зад един от двата внушителни компютърни пулта, които заемаха почти цялото място в малката централа за наблюдения.

— Четиридесет и пет — отговори той, като хвърли бърз поглед към един от уредите си и уточни — четиридесет и шест.

— И във всеки от тях седят поне петдесет от тези животни — каза потиснато Хартман.

Той изгледа Черити с продължителен и не особено дружелюбен поглед.

— Коя, по дяволите, сте вие, че са изпратили половин армия след вас?

Би дала всичко, за да може самата тя да узнае отговора на този въпрос. Трябваше да има нещо общо с тайната станция на НАТО под посолството в Париж. Там сигурно има нещо, което е от особено важно значение за мороните. Толкова ценно, че дори само възможността то да се намира в нейните ръце, ги е накарала да превърнат досегашното преследване на нея и приятелите й, приличащо по-скоро на детска игра, в безмилостна битка.

— Какво има там навън? — попита тя, сочейки с глава монитора. — Имам предвид, освен нас?

Хартман сви грубо рамене.

— Нищо — каза той. — Шепа мравки и едно или две гнезда. — Въпросителният й поглед му показа ясно, че тя не е доволна от отговора и затова продължи с видимо нетърпение в гласа: — За едното

знаем точно къде се намира. За съществуването на второто само предполагаме. Но съм сигурен, че има едно.

— Имате предвид царицата? — поиска да се увери Кайл.

— Да — отвърна Хартман, като докосна една точка от стената над монитора. — Гнездото се намира приблизително тук. Вероятно това е единствената причина, поради която вие и приятелите ви сте още живи. Ако го нямаше, те щяха да хвърлят още по-големи бомби.

— Не разбирам това — промърмори Черити.

Тя размени въпросителен поглед с Кайл и Скудър и после се обърна към Хелън. Момичето бе все още много бледо й, макар че Хартман и Черити многократно я бяха уверявали, че е вън от опасност, страхът й личеше ясно.

— Трябва да има нещо общо с тази база в Париж — каза Черити. — Казвал ли ти е баща ти някога какво се е надявал да намери там долу?

Хелън само поклати тъпо глава, но с крайчеца на очите си Черити забеляза как Хартман изведнъж я погледна много внимателно.

— Коя база? — попита той.

Черити се поколеба за момент, а после му обясни с няколко думи какво бяха намерили в Париж. При това се опита да му даде колкото е възможно по-малко информация, без да събуди недоверието му.

Докато тя говореше, изразът на лицето на Хартман ставаше все по-загрижен.

— Знам тази база — каза накрая той. — Ако са успели да проникнат в компютърната мрежа, значи знаят всичко.

— Всичко? — хвана се в думите му Нет. — Какво имате предвид?

— Биха могли… да узнаят цялата информация за въоръжените сили на НАТО.

— Невъзможно — поклати категорично глава Черити. — Имали са на разположение най-много два часа, преди да задействам инсталацията за саморазрушение.

— Два часа са много време — добави замислено Хартман.

— Ако те…

— Ако те знаеха мястото на вашето скривалище — прекъсна го спокойно Кайл, — вероятно щяха да бъдат вече тук.

За момент Хартман го погледна с нескрита враждебност, но не успя да отговори, защото в същия момент младият мъж зад компютърния пулт се обади отново.

— Приземиха се, господин лейтенант. Радиацията е все още твърде силна. Не мога да получа точни резултати от измерванията.

Хартман помисли за момент, а после посочи почти обвинително към техника.

— Приведе ги в ред — каза той. — Изпратете „търтея“[1]. Но никаква радиовръзка. Ще преценим видеоизображенията.

През последната минута Фелс бе открил у лейтенант Хартман една черта, която до сега не предполагаше него. Вместо с един вечно сърдит началник, сега Фелс говореше с един спокоен мъж, който с неподвижно лице го беше оставил да говори през повечето време и го бе прекъснал само веднъж, за да зададе кратък въпрос.

— Значи имате доверие в тях? — обобщи с едно изречение Хартман това, което през последните двадесет минути се бе опитал да му обясни с много думи младият войник.

Фелс се поколеба. Тъкмо спокойствието, с което Хартман зададе този въпрос, го караше да мисли от каква важност може да бъде отговорът му — не само за тези чужденци, а и за него самия. Той помълча за секунда, а после се усмихна смутено.

— Така смятам — каза той.

Предишният израз на негодувание се появи отново в изражението на Хартман.

— Не ви попитах какво смятате — обясни лейтенантът, но веднага смекчи думите си с блага усмивка. — Доверявате ли им се или не?

— Вярвам, че да — каза накрая Фелс. — Поне на трите жени и на това комично дребосъче.

— А на останалите?

Фелс отново се поколеба няколко секунди.

— За по-младия не съм сигурен — каза най-сетне той. — Не мога да го разбера.

Хартман го погледна въпросително.

— Той беше в безсъзнание само за момент — продължи Фелс. — А получи пълния заряд, както и останалите. После само се преструваше на заспал.

— Вероятно и аз на твое място щях да мисля така — каза замислено Хартман. — Ако е вярна историята, която американката разказва…

— Бихме могли да я проверим — каза Фелс.

Хартман кимна. Изглеждаше потиснат.

— След като се върнем в станцията, да — каза той. — Но тогава може да бъде твърде късно.

— Как така в станцията? — учуди се Фелс.

— Възможно е да трябва да се откажем от този пост — отвърна Хартман с тон, от който Фелс разбра, че той няма да каже нищо повече по този въпрос. А после се върна към темата, върху която бяха говорили през последните двадесет минути.

— Аз ще се погрижа за капитан Леърд и другите две жени — каза той. — А вие дръжте този Кайл под око. Забеляза ли той, че имате някакви съмнения?

Фелс поклати отрицателно глава.

— Това е добре — каза Хартман. — И така трябва да бъде. А какво ще кажеш за другия? Може да е някой от мравките.

Фелс отново поклати глава.

— Не — каза той. — Не знам кой е, но със сигурност не е мравка.

— Добре — каза Хартман. В гласа му прозвуча облекчение.

„И има причина за това, помисли хи Фелс, защото ако мравките бяха развили такава интелигентност, която им дава възможност да се променят по такъв сложен начин, щяха да причинят нещо повече от ядове“.

Изминаха два часа, докато „търтеят“ се върне, и не само очите на Черити, а и тези на останалите се разшириха от учудване, когато видяха черно-кафявия предмет, който Фелс бе стиснал небрежно под лявата си ръка и който приличаше повече на живо същество, отколкото на спътник за шпионаж. Уредът имаше форма на сплескан, овален диск, но някой бе издълбал хитиновата броня на един огромен, с изпъкнали очи бръмбар и я бе преработил така изкусно, че тя образуваше естествена маскировка. Дори и от няколко крачки разстояние никой не би могъл да забележи, че този търтей не е истински.

Черити повдигна учудено вежди и погледна Фелс.

— Това ваша идея ли е?

Младият войник поклати глава и посочи Хартман.

— Хрумването не е лошо — каза Черити, но Хартман само изръмжа по типичния за него недружелюбен начин.

— По-късно можете да ми правите комплименти, капитан Леърд. Сега ни оставете да видим какво се върши там вън.

Той натисна някакво копче на горната страна на уреда и в ръката му падна малка видеокасета. Той бързо я занесе към един видеокасетофон, включи го и се загледа съсредоточено в монитора. В първия момент на екрана не се виждаше нищо особено, без да се брои това, че местността, над която бе прелетял „търтеят“, бе напълно опустошена. В продължение на няколко секунди Черити бе объркана от привидно безцелния полет на уреда, но после разбра, че „търтеят“ бе наподобявал шеметния полет на бръмбар.

Известно време той се бе движил безцелно насам-натам между изпепелените руини на града. Маскировката му явно е била твърде перфектна, защото на два пъти бе нападнат от огромни, летящи създания, но бе успял с лекота да се отскубне от тях. Веднъж Черити помисли, че вижда на екрана да преминава бързо някаква човешка фигура, но когато попита Хартман, той се престори, че не е чул думите й. Накрая лейтенантът натисна един бутон и пусна записа с десетократно по-голяма скорост. Въпреки това изминаха още няколко минути, през които на екрана не се виждаше нищо друго, освен сиви, изгорели развалини. А после картината спря внезапно, както бе спрял и „търтеят“, и Хартман Пързо превключи на нормална скорост.

На края на разрушената улица, която мониторът показваше, над земята висеше във въздуха голям, сребрист диск. От долната му страна бе спусната тясна метална стълба, по която слизаха цяла дузина от черните, подобни на мравки създания на мороните.

— Войници — каза спокойно Кайл.

Черити вдигна объркано поглед.

— А не са ли всичките такива?

Кайл поклати глава, без да вдигне поглед от монитора.

— Повечето са работници — каза той. — Те също се бият, ако е необходимо. Но тези там са войници. Те са много по-силни и по-опасни. Мравките се събираха на малки групички и се отправиха пеша към опустошената местност от другата страна на планера. Черити

видя, че повечето от тях бяха въоръжени не с обикновените малки лъчеви пистолети, а с тежки, груби пушки; други носеха вероятно някакви измерителни или навигационни уреди, към които поглеждаха непрекъснато и след това си съобщаваха нещо с пронизително свиркане.

— Изглежда, че приятелите ви особено силно желаят да ви видят отново — каза саркастично Хартман, като посочи малкото прозорче, което се бе появило в долния десен ъгъл на монитора. — Радиацията там е достатъчна, за да убие човек за десет минути.

— Радиоактивността не им влияе — каза Кайл. — Поне не много.

Хартман отново го изгледа недоверчиво.

— Знаете много неща за тези чудовища.

Кайл кимна. По устните му пробягна бърза усмивка.

— Вие също — каза той. — Човек трябва да познава врага си, за да може правилно да се бори срещу него.

Той бе изрекъл последното изречение само за да успокои Хартман.

Но думите му не произведоха нужния ефект. Хартман не вярваше на Кайл. И не криеше чувствата си към него.

„Търтеят“ продължи да се движи по-нататък, като се придържаше ниско над земята и използваше всяко естествено прикритие, за да не бъде забелязан. Известно време той следваше една от групите, а после пое в друга посока и отново спря за няколко минути близо до мястото на приземяване на друг планер. Това се повтори последователно четири-пет пъти, като курсът, който бе следвал уреда, можеше да бъде проследен на второ, по-малко прозорче на екрана. Очевидно планерите се бяха приземили по периферията на огромен, въображаем кръг; вероятно по границата на областта, която преди това бяха бомбардирали.

Хартман хвърли към Черити озадачен поглед.

— Какво, за бога, сте направили? — попита той. — Никога не съм преживявал такова нещо.

— Нищо — отвърна Черити почти безпомощно. — Но въпросът не е в това. Въпросът е какво те смятат, че сме направили.

Хартман се концентрира отново върху видеоизображението.

Картините си приличаха: планери, които летяха бавно и много ниско над града, и планери, които се приземяваха и от които излизаха безкрайни редици от черни, членестоноги фигури.

Очевидно мравките проникваха едновременно от всички страни на кръга в опустошения град, за да обходят всичко пред себе си, което бе бомбардирано.

През следващия половин час не получиха нова информация. После „търтеят“ започна да се отдалечава от планерите и с въздишка на разочарование.

Хартман извърна поглед от екрана, без да спира възпроизвеждането на видеокасетата.

— Сега няма да узнаем нищо повече — каза той. — Ако въобще узнаем нещо.

При последните думи той погледна Черити въпросително, но тя издържа погледа му.

Внезапно до нея Нет и Скудър трепнаха уплашено. Индианецът посочи с ръка екрана зад Хартман.

— Вижте там!

Всички погледи се насочиха отново към монитора. По обратния си път „търтеят“ бе спрял още веднъж. Точно пред него на улицата се бе приземил друг огромен летящ диск. И в неговия корпус се отвори люк, но фигурата, която излезе от него, не бе мравка, а човек, който се движеше трудно и тромаво поради огромния, тежък предпазен костюм, в който беше облечен.

— Това е… — подхвана Черити, а Кайл я прекъсна:

— Губернатор Стоун.

Както Черити, така и Скудър, и Нет погледнаха недоверчиво мегавоина, а Хартман присви скептично очи.

— Откъде знаете кой е? — попита той. И с един по-скоро гневен, отколкото въпросителен жест посочи монитора и добави: — Под този костюм би могъл да се крие всеки.

Кайл долови предупредителния поглед на Черити, който — както с недоволство забеляза тя — не бе убягнал и на Хартман, и отговори невъзмутимо:

— Разпознах пагоните на костюма му. Тук — виждате ли?

Той се приближи до монитора и посочи малка колкото връх на топлийка, мигаща точка над сърцето на човешката фигура. За момент

Хартман го погледна враждебно, но после се наведе напред и се приближи толкова към монитора, че носът му почти докосна екрана.

Почти една минута той наблюдава втренчено голямата колкото ръка човешка фигура, а после се изправи, погледна много недоверчиво Кайл и каза:

— Трябва да имате дяволски силни очи, млади човече.

— Наистина — потвърди Кайл.

Черити си пое дъх. Може би Кайл щеше да успее да се прикрие още известно време.

— Кой е този Стоун? — попита Хартман.

— Наш личен приятел — отвърна припряно Черити, като наблегна на думата „приятел“. И като хвърли кисел поглед към екрана, добави: — Вероятно бих го познала и в тъмното, и със затворени очи. Достатъчно дълго ни преследва.

— И както изглежда, все още продължава — каза Хартман.

— Ако имам възможност, бих извил врата на този негодник — изръмжа Скудър.

Хартман се усмихна бегло, но погледът му остана строг.

„Не е лесно да излъжеш този човек, помисли си Черити. Сигурно отдавна усеща, че крием нещо от него.“

Необичайната тишина бе нарушена от силното, неестествено покашляне на младия техник зад компютърния пулт. Хартман не каза нищо, но пристъпи безмълвно към него и се наведе над рамото му.

Черити размени въпросителен поглед с Кайл, като не изпускаше от очи Хартман, и също се наведе над пулта.

— Проблеми ли има? — попита тя.

— Може би — отговори уклончиво Хартман. — Още не мога да кажа.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита Кайл.

— Би било голяма помощ, ако не ми се пречкате. Моля, вървете в квартирата си!

— Имате предвид килиите ни? — попита иронично Черити.

Хартман я изгледа сурово. Очите му блеснаха сърдито, но той каза с пресилена любезност:

— Разбира се, частната ми квартира е на ваше разположение, капитан Леърд. А също и на спътниците ви. Лейтенант Фелс ще ви

заведе и ще остане на ваше разположение дотогава, докато имате нужда от него.

Хартман натисна един бутон върху пулта пред себе си и младият лейтенант и един втори войник, чието име тя не знаеше, се появиха на вратата на малката централа за наблюдение. Хартман посочи Черити и останалите и каза:

— Заведете гостите ни в моите стаи. И останете на тяхно разположение в случай, че имат някакви желания.

Без да промълвят дума, те напуснаха помещението и се върнаха обратно през късия коридор с голи бетонни стени в онази стая, в която Черити бе говорила за първи път с Хартман. Двамата войници бяха много изпълнителни, но и много по-малко дипломатични от началника си. Изразът върху лицата им показваше ясно за какви смятат Черити и придружителите й — за пленници.

— Не разбирам напълно това — каза Нет, когато двамата войници ги оставиха сами и затвориха вратата след себе си. — Какво стана изведнъж? Те се държат с нас така, сякаш сме…

За момент тя млъкна, за да намери подходящата дума, но Кайл се намеси услужливо:

— Врагове — каза той.

Изглежда, че тази дума изплаши Нет, но не твърде много, защото изразяваше това, което самата тя чувстваше.

— Той няма доверие в нас — каза Кайл. — И преди всичко в мен. Не знам защо, но го усетих със сигурност.

— Възможно ли е да знае кой си? — попита Скудър.

Кайл понечи да отговори, но после се извърна с бързо движение и пристъпи към вратата. Върховете на пръстите му се плъзнаха по миниатюрното командно табло в нея, търсейки нещо, спряха за момент и когато той оттегли ръката си, между палеца и показалеца си държеше останките от малък микрофон с откъснати кабели. След секунда вратата се отвори и в стаята влезе младият колега на Фелс. Дясната му ръка лежеше съвсем неприкрито върху пистолета в колана му. Когато видя какво държи Кайл в ръка, изразът на лицето му се промени от объркване в гняв, но мегавоинът изобщо не го остави да заговори, а с почти приятелска усмивка му подаде малкия микрофон.

— Смятам, че търсите това тук — каза той. — Трябва да криете по-добре подслушвателните си уреди.

Върху лицето на младия войник — малката емблема от лявата страна на гърдите му го идентифицираше като сержант Леман — се четеше смесица от объркване, гняв и безпомощност.

— Какво означава това? — попита Черити. — Обичайно ли е при вас да подслушвате личните разговори на гостите си?

Острият тон на думите й оказа очакваното въздействие. Войникът не каза нищо, безпомощно погледна разрушения миниатюрен микрофон върху дланта си, а после го стисна в юмрука си и изхвръкна от стаята. Зад него вратата се плъзна и се затвори с щракане.

— Не прекалявай, Кайл — каза Черити, като си пое дъх. — Можем ли сега да говорим открито?

За момент Кайл остана вглъбен в себе си, а после кимна безмълвно.

— Бих искал да знам какво означава всичко това! — изръмжа Скудър. Той погледна вратата, която се бе затворила — и заключила! — след Леман, сякаш я обвиняваше за тази неловка ситуация. — Обречен съм непрекъснато да бъда арестуван и разпитван — каза той.

— Вероятно заради вида ти, индианецо — отвърна иронично Гурк. — Високите два метра индианци с прическа пънк и рокерски партакеши би трябвало да събудят недоверието на един пруски офицер.

— По-добре е от превзети джуджета с вирнати носове — отговори Скудър и размаха заплашително юмрук пред лицето на Гурк.

Джуджето отскочи престорено артистично назад и закри отбранително главата си с ръце.

— Престанете! — каза остро Черити.

В момента не й бе до шеги. Изпитваше чувството, че положението им е може би по-сериозно, отколкото предполагаха.

— Не разбирам защо си правят толкова труд да ни хванат или да се убедят в смъртта ни. — Тя се облегна на стената със скръстени ръце, погледна замислено надолу и продължи: — Добре. Стоун би дал вероятно една година от живота си, за да ни хване отново. Но не може да е само той.

— Как така? — попита Хелън. — Той ви е преследвал още там, в Щатите, или?

— Непрекъснато! — потвърди Черити. — Но не толкова настойчиво. С толкова техника и войници би ни хванал за десет минути.

— Освен това досега не е искал да ни убива — допълни Нет. Хелън я погледна колебливо, но Кайл потвърди думите на уейстлендърката.

— Имах заповед да ви хвана живи — каза той, кимайки с глава към Черити.

— А внезапно той хвърля атомни бомби, за да ни унищожи — добави Черити с въздишка. — Ако ме питате: пълна промяна на настроението.

— Може би е заради мен — предположи Кайл. — За първи път се случва един мегавоин да престъпи предназначението си. Ще направят всичко възможно, за да ме хванат или елиминират. Ще трябва да се разделим.

— Лъжеш се, Кайл — отговори Черити. — Може би ти си първият, който е застанал съвсем открито срещу тях. Но смятам, че идеята да превърнем собствените си деца в наши най-големи врагове съвсем не функционира така добре, както са си представяли. — Тя посочи с глава към Хелън. — Помисли само за баща й.

Тя видя как Хелън потрепери от ужас и разбра, че отново бе извършила грешка, фактът, че след бягството си от Париж Хелън почти не бе отронила дума, не беше случаен. Момичето още не бе разбрало напълно, че мъжът, когото бе смятала за свой баща, в действителност е на страната на нашествениците.

— Може би тази станция тук е причината — каза внезапно Нет. — Не мога да си представя, че превръщат в развалини и пепел половин страна само за да обезвредят няколко набедени революционери и един киборг-отцепник. Но това тук…

— Няколко бракувани компютъра и пет войници играчки? — попита недоверчиво Скудър.

— Тогава може би те не са всичко — каза Черити.

— Разбира се, че не — отговори Скудър. — Вероятно само това е останало.

Черити поклати повторно глава.

— Не. Огледах всичко основно. Всички уреди тук са много стари, но в отлично състояние. Или Хартман крие нещо от нас, или…

Вратата се отвори и в стаята влетяха Фелс и Леман с готови за стрелба пушки и израз в очите, от който Черити разбра, че са готови да ги използват.

— Какво означава това? — попита Черити. — Така…

— Млъкнете! — прекъсна я грубо Леман и насочи оръжието си първо към Кайл, а после към Черити.

— Вие двамата елате с мен! Другите да останат тук!

— Но защо? — попита Кайл.

Леман пристъпи светкавично бързо към него и го удари през устата с опакото на ръката си. Черити знаеше, че Кайл с лекота би могъл да избегне удара или да обезоръжи войника, но той дори не помръдна. Пристъпи половин крачка назад, сви болезнено лице и вдигна ръка към подутите си устни, които бяха започнали да кървят.

— Затваряй си устата, казах! — изсъска Леман. — А другите да останат тук!

Той отстъпи бързо две крачки назад и с гневен жест с ръка даде на Черити и Кайл да разберат, че трябва да го последват. Напълно объркана и все пак облекчена, че Кайл бе запазил присъствие на духа и бе продължил да играе ролята си, Черити тръгна между двамата войници по коридора и се обърна надясно.

Кайл я следваше, но, изглежда, не достатъчно бързо според представите на Леман, защото войникът го блъсна грубо. Черити се обърна ядосано.

— По дяволите, какво е това? — попита тя сърдито.

— Продължавайте! — заповяда Леман. — Лейтенант Хартман ще ви обясни всичко.

Бронираната врата на централата беше полуотворена и макар че бяха изминали само няколко минути, откакто бяха напуснали помещението, то изглеждаше напълно променено. Сега зад компютърния пулт седяха двама техници, а Хартман се беше навел със загрижено лице над една маса, покрита със скали и малки екрани. Всички монитори на стената работеха и показваха части от града.

— Какво се е случило? — запита Черити.

Хартман я погледна, сякаш я виждаше за първи път. Очите му се бяха смалили.

— Наистина ли не знаете, или сте просто една добра артистка?

Черити отговори с трудно овладян, но видимо треперещ глас:

— Нямаше да питам, ако знаех. Какво става? — Тя посочи Леман, който стоеше на половин крачка зад Кайл. — Защо започнахте изведнъж да се държите с нас като с пленници? Какво се е случило?

Хартман помълча за момент, а после се изправи и даде знак на войника да смъкне оръжието си. Леман го послуша, но продължи да държи пушката готова за стрелба.

— Открили са ни — каза Хартман.

Той посочи към стената с мигащи монитори, на които се виждаше цяла армия от бавно приближаващи се планери и черни четирикраки мравки воини.

— Няма съмнение. Те идват насам. Изглежда, още не знаят точно къде сме, но се приближават.

— И сега вие смятате, че ние сме виновни за това — предположи Черити.

— Нищо не смятам — отвърна хладно Хартман. — Знам само, че две и две са четири, капитан Леърд. Ние сме от петдесет години тук и те се опитват петдесет години да ни открият. И изглежда, че точно днес са успели. Странна случайност, нали?

— Може би не е случайност — каза спокойно Кайл.

— И аз дойдох до същото заключение — отвърна Хартман.

— Но все пак не смятате, че ние сме ви предали?! — каза възмутено Черити.

— Не — отговори Хартман. — Вероятно не вие, капитан Леърд, но може би странният ви приятел. Не съм нито глупав, нито сляп. Който и да е този негодник, едно е сигурно: не е някой набеден революционер като вашия приятел, индианеца.

— Така е — потвърди Черити.

— Приближават се, господин лейтенант — каза единият от двамата техници. — Още четири или пет километра. — Той захапа замислено долната си устна и измърмори: — Не разбирам. Ако не знаех, че е невъзможно, бих се обзаложил с дясната си ръка, че извършват пеленгиране в триъгълник.

Хартман му хвърли изпълнен с упрек поглед, а Черити се засмя саркастично.

— Ако смятате, че имаме у себе си радиопеленгаторен предавател или нещо подобно, претърсете ме спокойно, господин лейтенант. Без фалшив срам.

Очите на Хартман блеснаха гневно.

— Казах ви вече — не съм нито глупав, нито сляп — отвърна раздразнено той. — Знам, че никой от вас не носи нещо подобно у себе си. Но обяснете ми как иначе са ни открили, ако не чрез вас?

— Може би са засекли „търтея“ — каза Черити, повдигайки рамене.

Хартман направи гневен жест.

— Глупости! Той беше проверен основно, преди да го повикаме обратно. Смятате ли, че бихме издържали петдесет години тук, ако се оставяхме да бъдем преметнати толкова лесно?

Кайл го изгледа с дълъг въпросителен поглед, а после се отправи бавно и мълчешком към малката масичка, върху която лежаха „търтеят“ и подобната на бръмбар броня. Хартман го последва, като му хвърляше враждебни погледи, но не каза нищо, а блъсна назад Леман, който с иронично присвити устни понечи да последва Кайл. Черити видя как Кайл вдигна матирания сивкав метален диск, повъртя го за момент в ръцете си, преди да го постави обратно, и се обърна към празната броня.

— С колко време разполагаме още? — попита Черити.

Вместо отговор Хартман погледна първо батерията на мигащите монитори, върху които се виждаше приближаващата се армия на мороните, а после и двамата техници зад пултовете.

— Десет, най-много петнадесет минути — отговори един от двамата мъже. — Освен ако не ни засекат преди това.

— Не могат — възрази Хартман.

Гласът му прозвуча по-скоро безпомощно, отколкото убедително. А техникът дори не си направи труда да възрази.

— Напротив, могат.

При тези думи на Кайл Черити и Хартман погледнаха изплашено.

Мегавоинът бе отстъпил крачка назад от масичката и държеше бронята на „търтея“ в дясната си ръка, а в протегнатата му лява ръка имаше някакъв малък, чер предмет.

— Бил съм прав — каза той. — В „търтея“ е имало „дървеница“.

— Напълно изключено е! — възрази раздразнено Хартман. — Многократно сме го…

Очите му се разшириха от учудване, когато видя какво беше намерил Кайл в черупката на насекомото.

Беше дървеница. В истинския смисъл на думата. Не някой от онези малки, коварни технически уреди, които се обозначават с тази дума, а истинска дървеница.

Насекомото не беше по-голямо от нокътя на малкото й пръстче.

Имаше черно-кафява, лъскава хитинова обвивка като почти всички живи същества, които нашествениците бяха пренесли от своя свят, и безброй малки, непрестанно трептящи крачка.

— Какво е това? — попита Хартман.

— Търсач — отвърна Кайл. А когато Хартман и Черити смръщиха въпросително чела, той продължи: — Поставят ги, когато искат да проследят някого. Не са особено интелигентни и опасни, но имат две особености — те са моногамни и имат телепатични способности.

Объркването в очите на Хартман се превърна в див ужас.

— Вие смятате, че това нещо… чете мислите ни?!

— Не — отговори Кайл, като поклати глава. — Една двойка, която веднъж се е събрала, остава да живее заедно през целия си живот. Необичайно за насекоми, но за тях самите не е опасно. Едва когато единият умре, умира и другият. И те могат да открият мисловните вълни на своя партньор на стотици мили. Именно това ги прави опасни. — Той посочи екраните зад себе си. — И в някой от тези планери имат подходяща за това женска — каза той. — Трябва само да следват посоката, в която тя иска да отиде, и ще ни открият.

Той млъкна за момент, а сетне взе миниатюрното насекомо между палеца и показалеца си и го стисна. Чу се сухо пукане и лицето на Хартман се сви от погнуса, когато Кайл хвърли на пода остатъците от животното и ги настъпи.

— Това е… невероятно — измърмори той.

— Не — каза спокойно Кайл. — Не е нещо необичайно. Слагат ги много често. По-надеждни са от изкуствените пеленгаторни предаватели и се откриват много по-трудно.

Хартман го погледна мимоходом.

— Откъде знаете всичко това? — попита той. — Не сте някой от тези разбойници. А вие също не сте от тях, капитан Леърд.

— Така е — потвърди Кайл. — Но по-късно ще говорим за това. — Той посочи отново стената с мигащите монитори. — Сега ще им е необходимо повече време, но въпреки това ще ни открият. По възможно най-бързия начин трябва да изчезнете оттук.

— И да изоставим станцията? — попита Хартман, поклащайки отрицателно глава. — Търсят ни от половин век, без да могат да ни открият.

— Защото не са търсили сериозно — каза спокойно Кайл. — Повярвайте ми, лейтенант Хартман. Ако действително искат нещо, те го постигат.

— В най-лошия случай можем да се отбраняваме — възрази Хартман. — Наистина са много, но смятам, че ще можем да се справим с тях.

— Не можете — каза Кайл. — Навън има петдесет или шестдесет планера и дори да ги отблъснете, те ще изпратят петдесет-шестдесет нови.

— Или някой като вас — каза тихо Хартман.

— Или някой като мен — потвърди Кайл.

Две-три секунди лейтенант Хартман го наблюдава безмълвно, а после сведе поглед, въздъхна дълбоко и кимна.

— Извикайте лейтенант Фелс и останалите, Леман — каза той. — И вървете да разчистите тунела за бягство. — После се обърна към двамата мъже зад компютърните пултове: — А междувременно вие пригответе всичко за евакуиране. Най-късно след десет минути трябва да изпразним помещението.

---

[1] Спътник за шпионаж — Б.пр. ↑

7.

Стоун се движеше трудно в бронираната си предпазна униформа.

Тя бе комбинирана с вградена скелетна конструкция, усилваща всяко негово движение, така че всяка негова стъпка беше придружавана от слабото бръмчене на сервомоторите. Въпреки това той се чувстваше така, сякаш носеше тонове на раменете си.

Струваше му се, че усеща пот върху кожата си, но малките уреди, монтирани в шлема му, показваха, че климатичната уредба на костюма функционира безупречно. А и радиоактивността не беше по-висока, отколкото на борда на планера, където бе облякъл костюма. Въпреки това Стоун сякаш усещаше сърбеж и лазене на мравки; чувство — особено неприятно в такъв костюм, позволяващ на този, който го носи, всичко друго, освен да се почеше.

Стоун се опитваше да не обръща внимание на топлината и сърбежа.

От момента, в който беше напуснал планера и бе излязъл в този ад от радиация и горещина, той вече съжаляваше, че не беше послушал мравката и не бе останал на борда. Но връщането в сигурното убежище на военния кораб би му коствало същото душевно усилие, както и да продължи.

Погледът на Стоун се плъзна през хаоса от разрушени къщи и купища развалини. Бяха се приземили на три мили от мястото, където бе експлодирала първата бомба. И въпреки това радиацията тук бе все още твърде висока. Повечето растения се бяха превърнали в черни, овъглени пънове, които в смъртния си час сякаш се бяха наклонили един към друг като измъчени от болка животни. Малко по-нататък лежеше някакво мъртво животно, което той би взел за плъх, ако не беше толкова огромно. И дори почти устойчивите на радиация инсекти, които мороните бяха пренесли в този свят, не бяха оцелели в този ужасен ад от гама-лъчи; земята беше покрита с трупове на по-малки, крилати, подобни на бръмбари същества.

В центъра на тази картина на пълно опустошение мравките воини изглеждаха почти гротескно. Никой от тях не носеше защитен костюм като Стоун. Повечето дори не бяха облечени, а бяха препасали само обичайните си колани за оръжието или носеха на гърба си тежки раници, в които влачеха някакви уреди.

Придружаван от острото писукане на сервомоторите на защитния костюм, Стоун пристъпи още няколко крачки и отново спря. Той се огледа колебливо и се запита дали капитан Леърд и останалите бяха наистина мъртви. Но как биха могли да оцелеят в този ад?

Изведнъж радиоприемникът на костюма му подаде сигнал. Стоун натисна бутона за обаждане.

— Да?

— Губернатор Стоун — прозвуча от приемника пискливият метален глас на някаква мравка, — искахте да бъдете информиран за всичко необичайно и…

— Какво има? — прекъсна го недружелюбно Стоун.

— Телепатичните импулси на търсача са прекъснати.

Измина един момент, докато Стоун разбере какво означават тези думи. А после се сети за примитивната сонда за шпионаж, която бе засечена от навигационните уреди на планера преди около един час.

Една почти смешно замаскирана летяща камера, идваща вероятно от някоя от базите на бунтовниците, намиращи се почти навсякъде наоколо, които не заслужаваха да бъдат търсени и унищожавани поотделно, защото това би означавало огромни разходи. Въпреки това Стоун бе заповядал да не я унищожават, а да поставят незабелязано в нея търсач. Ако с помощта на телепатичните инсекти успееха да открият базата на бунтовниците, щурмоваците му щяха да довършат останалите.

— И? — попита той.

— Прекъсването на импулсите би могло да означава, че насекомото е загинало случайно — отвърна мравката. — Но би могло да бъде и открито и унищожено. А това е необичайно.

— Защо?

— Защото местните не знаят за съществуването на търсачите. Те нямат нито технически, нито сетивни способности да измерват телепатичните импулси.

— И капитан Леърд не ги притежава — отговори Стоун.

— Да, обаче избягалият от Париж воин познава тези създания.

Стоун замълча за момент. Противно на всякаква логика и при липсата и на най-малкото доказателство той все пак усещаше, че Черити Леърд и спътниците й са го направили; те сигурно се намират в скривалището на бунтовниците, от което беше дошла сондата за шпионаж.

— Можехте ли да определите точното местоположение на бунтовниците, преди търсачът да бъде унищожен?

— Не. Но ще го открием. Две отделения войници вече претърсват местността.

— Изпратете още две — заповяда Стоун. — И ме заведи до предполагаемото място.

Мравката се поколеба за секунда.

— Не ви съветвам да правите това — възрази предпазливо. — Бунтовниците в тази област не са особено активни, но са опасни. Вече няколко от нашите разузнавателни отряди са…

— Не те питам за мнението ти! — прекъсна го грубо Стоун. — Заведи ме там!

Мравката на борда на планера не възрази повече. Но след няколко секунди огромният самолет се спусна, прелетя почти безшумно над Стоун и се приземи. Люкът в долната част на корпуса му се отвори и от него се подадоха два стоманени грайфера, които вдигнаха тежащия тонове предпазен костюм.

Фелс, Хартман и още един войник ги следваха с извадени оръжия, докато вървяха бързо през ниския тунел, извеждащ от скривалището на бунтовниците. Единият от двамата техници беше начело на малката колона, а от другия нямаше и следа. Черити бе попитала Хартман за него, но не беше получила никакъв отговор.

Тунелът, който не бе нищо друго, освен празна канализационна тръба, вървеше около една миля направо, а след това се разклоняваше в един осветен и един неосветен коридор. Без колебание Щерн навлезе в ярко осветения коридор, но Хартман кимна отрицателно, когато Черити понечи да го последва.

— Това е погрешен път — каза той. — Знаете, че по-широкият път невинаги води към вратата на рая. Пише го в Библията.

— Вероятно мороните не знаят това — отвърна Нет. — Не вярвам да четат Библията.

Черити посочи Щерн, чиято фигура беше почти изчезнала в червеникавата светлина на тунела.

— Къде отива той?

— Подготвя малка изненада за вашите приятели — отговори Хартман неохотно, като едновременно с това направи жест с двете си ръце да вървят по-бързо.

Те почти се затичаха, но Черити знаеше, че имаше причина да се бърза. Малко преди да напуснат убежището на Хартман тя бе хвърлила поглед върху мониторите и това, което бе видяла, я бе ужасило. Макар че Кайл беше унищожил телепатичното насекомо, мравките се приближаваха към скривалището им. Нямаше да мине много време и те щяха да открият замаскирания вход към подземната база на Хартман, а с това и входа към тунела за бягство.

Бяха изминали около половин миля в почти непрогледния мрак, разкъсван само от светлината на един фенер, закрепен към колана на Хартман, когато лейтенантът им даде знак с ръка да спрат. С бързи, но много сигурни движения той измъкна от колана си една електрическа отвертка и с нея отвори ръждясал метален капак, скрит толкова умело в йода, че Черити и останалите бяха минали по него, без да го забележат. Под капака се виждаше подвижна стълба. Без да чака Хартман да каже нещо, единият от войниците се спусна по нея и изчезна бързо в тъмнината. Хартман спря и направи подканващ жест с ръка.

— Заповядайте!

Черити се поколеба за момент, но после разбра, че нямаха друг избор, освен да се оставят в ръцете на Хартман за добро и лошо.

Стълбата се разтресе под тежестта им и на нея й се стори, че чува скърцането на ръждясалите болтове в стената. Стъпалата бяха ръждясали и толкова грапави, че хващането в тях им причиняваше болка. От дълбочината ги лъхна дъх на застоял въздух. Но когато достигна края на стълбата, тя най-сетне видя светлина.

Леман също беше запалил фенер и го бе поставил на пода. Лъчът му осветяваше някакво гротескно превозно средство; на пръв поглед то приличаше на вагонче от железниците в увеселителните паркове, но не се движеше по релси, а върху дузина по-малки гуми, които очевидно бяха монтирани допълнително. Имаше само шест седалки, но те бяха достатъчно широки, за да могат всичките да се сместят вътре.

Със смесица от любопитство и нетърпение Черити наблюдаваше как войникът отвори един капак в корпуса на вагончето и пъхна главата и горната част на тялото си в него. Известно време той вършеше безмълвно нещо вътре, а когато отново се появи, ръцете и част от лицето му бяха изцапани с масло.

— Проблеми? — попита Скудър, който междувременно също бе слязъл по стълбата.

Леман го изгледа с враждебен поглед и Скудър се извърна.

След секунди Хартман слезе последен по стълбата. Черити забеляза, че електрическата отвертка вече не висеше на колана му. Вероятно я бе оставил горе, за да могат двамата техници, които го следваха, да затворят отново капака.

Тя огледа с любопитство тясната подземна галерия. Беше кръгла и таванът й беше толкова нисък, че едва можеха да стоят изправени. Стените й бяха метални, разядени от ръжда и покрити с големи, мазни петна. Очевидно се намираха в подобен свързващ тунел, какъвто Жан и приятелите му бяха използвали в Париж.

Черити се извърна отново към Леман, който още се занимаваше с мотора на вагончето. Скудър стоеше до него с ръце, пъхнати в джобовете на изпокъсаното му кожено яке, и се хилеше злорадо.

— Какво, по дяволите чакате? — изръмжа Хартман.

Леман се изправи изплашено и удари темето си във вдигнатия капак на мотора. Лицето му се изкриви от болка.

— Не… не може да запали — каза смутено той.

— Тогава го поправете! — изруга Хартман.

— Да, ще се опитам — каза Леман. — Но аз…

— Може би ще мога да помогна — предложи Скудър.

Леман го погледна със смръщено чело.

— Разбирате ли нещо от мотори? — попита той.

Скудър сви рамене.

— Малко.

— Според мене — изръмжа Хартман — не е възможно да бъдете по-несръчен от този идиот.

Той хвърли заплашителен поглед към Леман и му направи знак с ръка да се отстрани.

Скудър се наведе над отворения капак на мотора, без да извади ръце от джобовете си, и след секунда отново се изправи.

— Кабелът на акумулатора е разхлабен — каза той.

Очите на Хартман изпуснаха малки, невидими светкавици, а Леман се сви и се разбърза да затегне разхлабения кабел. После с широки крачки се затича към седалката на шофьора и натисна някакъв бутон. Тунелът се изпълни с приглушения шум и лютивата миризма на дизелов мотор.

— Идиот — измърмори Хартман, завъртя се на място и сви глава в раменете си, за да погледне нагоре по стълбата. — Къде останаха другите кретени?

Черити се въздържа да отговори, обърна се и тръгна към колата, в която вече бяха заели места Нет, Хелън и Фелс. Скудър също се качи, наведе се навън, хвана Гурк и го положи в скута си, тъй като местата не стигаха.

Черити се засмя, като видя, че Гурк смръщи сърдито лице, но не се осмели да протестира, макар че хватката на Скудър бе всичко друго, но не и нежна.

В същия момент зад нея прозвуча пронизителен вик.

Тя се обърна и видя как Хартман с един скок се озова на сигурно място, за да избегне някакво тяло, което падна от шахтата на стълбата.

Секунда по-късно ярък светлинен лъч се насочи към лейтенанта, размина се с него на педя разстояние и експлодира във вид на пламък в стената до тях. В ярката светлина на пламъка Черити забеляза, че фигурата, която едва не бе паднала върху Хартман, бе на един от двамата техници.

— Махайте се! — изрева Хартман.

Едновременно с това той отскочи напред, сграбчи Черити и я притисна грубо към колата. От шахтата излезе втора лазерна светкавица и остави в пода изгоряла, червена следа от лава. Кайл и Хартман също се качиха в колата и тя потегли.

Докато Леман ругаеше и напразно се опитваше да увеличи скоростта, Фелс и Хартман смъкнаха пушките от раменете си и се прицелиха в стълбата. Върху ръждясалите метални стъпала се появи огромно, паякообразно същество. Леман стреля.

И улучи. С пронизително свиркане моронът се наклони настрани и се срина на пода, но веднага се появиха втори и трети и преди двамата войници да могат да стрелят повторно, половин дузина тънки, ярки светкавици проблеснаха в посока към тях. Изстрелите преминаха

плътно до колата и обгориха в червено стените на галерията. Ярки, бели искри прелетяха над тях и Черити се сви инстинктивно по-ниско в нетапицираната седалка. Кайл и Скудър също извадиха оръжията си и отвърнаха на огъня, докато преустроеното вагонче от увеселителната железница се отдалечаваше от нападателите със скорост, малко по-висока от тази на бягащ човек.

— Спри! — изкрещя внезапно Хартман.

Войникът на кормилото го погледна объркано, но послушно натисна спирачката и колата спря с тласък. Един лазерен лъч профуча на милиметри от Хартман. Втори изстрел улучи предната част на колата и запали една от гумите.

— Прикривайте ме! — изрева Хартман и скочи от колата. С едната си ръка посочи Леман и каза: — И застреляйте този негодник, ако иска да потегли без мен!

В първия момент Черити не разбра какво смята да прави, но въпреки това вдигна оръжието си и даде изстрел към приближаващите се мравки. Не можа да разбере дали беше улучила, защото тясната галерия беше изпълнена до пръсване с черни, лъскави хитинови фигури. Смаяна, Черити наблюдаваше как Хартман се приближава към челния отряд на мравките, като стреляше непрекъснато.

Но това, което очевидно ги спаси, бе единствено и само оръжието на Кайл. Дори и тежките гама-лазери, които бяха донесли от Париж, вероятно не биха могли да отблъснат чудовищата, защото на мястото на всяка повалена мравка от шахтата излизаха две нови и нападаха веднага. Но пушката на Кайл оставяше димяща диря от прах и разкъсани тела на насекоми в черния челен отряд, по която Хартман тичаше лудо.

Едва когато той беше вече почти достигнал шахтата, Черити разбра коя е причината за това равносилно на самоубийство действие.

Техникът бе все още жив. Тялото му лежеше превито до две мъртви мравки, но ръцете му се движеха и той се опитваше да вдигне глава. Когато Хартман стигна до него, в горния край на стълбата се появиха още две мравки. Черити и Скудър стреляха едновременно.

И двамата улучиха. Мравките експлодираха и обсипаха Хартман и техника с пламъци и нажежени червени отломъци от хитин. Хартман изрева от болка, но въпреки това коленичи светкавично бързо, грабна

ранения техник, повдигна го без видимо усилие и го преметна през рамо.

Войникът на волана най-после разбра какво става и потегли на заден ход срещу Хартман. Докато Черити, Скудър и Кайл обстрелваха непрекъснато стълбата, той се приближи със залитане към колата, положи неподвижното тяло напречно в скутовете на Скудър, Нет и Хелън и седна на мястото си, стенейки.

— Давай! — заповяда той.

Колата потегли отново с тласък. Кайл пъхна оръжието си и се наведе над ранения. Скудър и Черити продължаваха да стрелят.

— Жив ли е? — попита Черити.

Кайл кимна. Върховете на пръстите му се плъзгаха внимателно по изцапаното, кървящо лице на мъжа и опипваха врата и гърба му.

— Да — отвърна той. — Но е тежко ранен. Не съм сигурен дали ще издържи.

Черити забеляза някакво движение в горния край на стълбата, вдигна лазерната си пушка и стреля. Остро изсвирване и приглушеният шум на тежко тяло, паднало върху стоманения под, й подсказаха, че е улучила. Но вече бяха твърде далеч от стълбата, за да може да се цели точно. Въпреки това тя и Скудър дадоха още дузина изстрели, преди да смъкнат оръжия и да се отпуснат в седалките си.

Техникът дишаше тежко. Беше в безсъзнание и сигурно имаше силни болки. Ръката му се бе вкопчила в бедрото на Нет и тя сви устни от болка, но не направи опит да я отстрани. Най-сетне пръстите на Кайл намериха нервния възел на врата му. Той го притисна кратко, но силно и през тялото на ранения премина тръпка. А после затвори очи и започна да диша по-спокойно.

— Поне вече няма болки — каза Кайл. — Но не съм сигурен дали ще се събуди отново. — Той се обърна към Хартман и попита: — Има ли лекар там, където отиваме?

Хартман се поколеба, но после кимна:

— Да. Ако го закараме жив дотам; ще оцелее.

Известно време Кайл гледаше лейтенанта замислено. Лицето и ръцете на Хартман бяха покрити с драскотини и кръв, а лявото рамо на якето му постепенно се оцветяваше в тъмночервено. Той също беше ранен. Кайл понечи да протегне ръка и към него, но Хартман я отблъсна грубо настрани и поклати отрицателно глава.

— Оставете това! — каза той.

Кайл се облегна послушно назад в седалката си и каза:

— Не ви разбирам.

— Така ли? — отвърна Хартман, като му хвърли кос поглед.

— Изглежда, не уважавате хората си — каза Кайл. — Не пропускате случай да ги ругаете и унижавате. А въпреки това без колебание рискувате живота си заради тях.

Хартман сви гневно устни. Погледът, с който измери Кайл, беше изпълнен с презрение.

— По-добре ли ще е, ако ги хваля, а ги оставя да пукнат?

Кайл поклати спокойно глава и каза:

— Нямам предвид това. Аз…

— Ни най-малко не ме интересува какво мислите — прекъсна го грубо Хартман. — По-добре си отваряйте очите. Със сигурност са по петите ни. А тази количка тук съвсем не е състезателна кола.

При тези думи той хвърли към мъжа на волана такъв поглед, сякаш той бе виновен за ниската скорост.

— Къде отиваме? — попита Черити.

— На едно място, където ще бъдем в безопасност — отговори Хартман.

След всичко, което се бе случило, отговорът му ядоса леко Черити.

— Що за глупост? — каза рязко тя. — Вероятно ви доставя удоволствие да играете на криеница, Хартман. Но след известно време ще видим.

Хартман я изгледа с особен поглед.

— Сигурна ли сте? — попита той.

— Не трябва ли да бъда?

— Не знам — продължи да упорства Хартман. — Не мога да преценя.

— А какво тогава?

Този път не получи никакъв отговор.

8.

Галерията беше изпълнена с телата на мъртви воини. Макар че търсачът бе спрял да излъчва телепатични импулси, лесно им се бе удало да открият скривалището на бунтовниците. Но докато се приближаваха към него, бяха напоили всяка педя от земята с кръв в буквалния смисъл на думата.

Стоун бе наблюдавал само последните минути на битката, но това, което видя по пътя си, говореше много; трупът, който бе открил горе в града, беше на плъх, голям колкото едро овчарско куче. Вероятно стотици от тези зверове бяха нападнали войниците му.

Естествено, накрая бяха изгубили, защото дори най-голямата смелост и жестокост бяха безсилни срещу лазерните пистолети. Но преди да успеят да отблъснат вилнеещите зверове, Стоун бе изгубил почти една трета от войниците си. А после им бе необходим още половин час, за да преодолеят системата от клопки и управлявани чрез компютри лазерни оръжия и автомати, зад които се бяха барикадирали бунтовниците.

Но сега входът на базата беше пред тях.

Това, което Стоун видя през тесния процеп за наблюдение на предпазния си костюм, го изненада. Беше откривал стотици такива бунтовнически гнезда и сам бе ликвидирал дузини от тях. Най-често това бяха примитивни скривалища: празни канализационни шахти, дълбоки гаражи, понякога някакъв стар бункер или просто маза, и много рядко някаква стара военна станция, обитавана от самозвани бунтовници, които въобще не знаеха какво да правят с целия струпан там военен потенциал.

Това скривалище бе съвсем различно. Беше много малко — един коридор с тесни врати, — но бе обзаведено учудващо добре и всички уреди все още функционираха. Ако техниците в самолетите, седящи зад уредите си и осветяващи местността в кръг от няколко мили, не твърдяха противното, Стоун би се заклел, че то е само част от огромно подземно съоръжение.

Но въпреки това подземието бе напълно празно.

Стоун с мъка скри разочарованието си. Бяха дошли твърде бързо, но все пак не навреме. Докато войниците му си бяха проправяли път през армията от вилнеещи плъхове и преградния огън на компютрите за отбрана, капитан Леърд и останалите бяха изчезнали през задния вход. И макар че Стоун кипеше вътрешно от яд, все пак той изпитваше някакво смътно чувство на облекчение, тъй като никога не бе желал истински смъртта на капитан Черити.

Една мравка се приближи до него и го откъсна от мислите му.

— Станцията е изоставена, господине. Но един от разузнавателните отряди съобщава, че води бой с бунтовници.

— Къде?

— Две мили на запад от тук, в част от канализационната система.

— Добре — каза Стоун. — Трябва да ги заловят живи.

Мравката замълча.

— Какво още има? — запита Стоун.

— Ние… изгубихме връзка с тях — отвърна колебливо мравката. — Последното съобщение гласеше, че водят ожесточено сражение. Оттогава не сме чували нищо повече за тях.

Стоун дори не се изненада. Черити Леърд нямаше да се остави да бъде заловена така лесно.

— Добре — каза той. — Изпрати всички налични войници нататък. А планерите да летят над града в кръг от десет мили. Все някъде трябва да излязат.

Той понечи да се обърне и да напусне базата на бунтовниците по същия път, по който бе пристигнал, когато забеляза някаква врата в края на коридора. Тя бе единствената, която войниците му не бяха отворили.

— Какво е това? — попита той, сочейки вратата.

Мравката отново се поколеба.

— Не знаем, господине. Вратата е електронно блокирана. Измерителните уреди показват… човешки живот зад нея. И силна електрическа активност.

— Разбийте я! — заповяда Стоун.

— Не би било разумно, господине — отвърна мравката. — Не знаем какво има зад нея. Но нещо става там. Би било по-сигурно да изчакаме, докато отново се качите на борда на кораба си.

— Ако там има някой, който знае къде е капитан Леърд, искам пръв да говоря с него! — отговори рязко Стоун. — Преди да го убиете. Разбийте тази проклета врата!

За момент мравката изгледа Стоун с безизразните си фасетни очи, а после се извърна рязко и изсъска някаква заповед. Двама войници донесоха едно дългоцевно лазерно оръдие, закрепено върху трикрака стойка, насочиха го към ключалката на бронираната врата и натиснаха спусъка.

Последното, което Стоун запомни, бе ярката бяла лазерна светкавица, последвана от втора, още по-ярка, която разкъса вратата, мравките воини с лазерното им оръдие и бронирания костюм на Стоун.

Черити разбра в последствие, че призрачното пътуване бе траяло само малко повече от половин час. Но на нея й се бе сторило, че е изминала цяла вечност. Хартман беше изгасил фенера си и те се движеха през тръбопровода в абсолютна тъмнина, но сетивата на Черити работеха с незапомнена досега точност и острота. Тя буквално усещаше всеки метър от ръждясалия стоманен под, по който се търкаляха гумите на вагончето, чуваше всяко дихание на хората около себе си. А непрогледната тъмнина около нея опъваше нервите й повече, отколкото бе предполагала.

Бяха пътували едва десет минути — вагончето се бе ускорило значително и се движеше вероятно с четиридесет-петдесет мили в час, когато зад тях прокънтя особен, приглушен трясък. Секунда по-късно последва по-продължителен, приближаваш се грохот и целият тръбопровод започна да вибрира и се тресе. Черити чу прашенето и скърцането на остарелия метал над тях.

— Какво беше това? — попита ужасена тя.

Хартман не отговори веднага, но тя успя да долови как се раздвижи в тъмното до нея и най-сетне промърмори:

— Малка изненада, която подготвихме за вашите приятели.

До нея Кайл се размърда и попита:

— Къде е вторият ви човек, лейтенант Хартман?

— Добре е, че можете да броите до две — каза Хартман.

— Къде е той? — продължи да упорства Кайл.

— Не можехме да го чакаме повече — отговори уклончиво Хартман.

„Дори не си прави труда да лъже по-убедително“, помисли си с възмущение Черити.

— Вие… сте го изоставили — измърмори тя с хладен, изпълнен с почти смразяващ ужас глас. — Той е останал, за да се взриви заедно със станцията!

— Това не е първата база, която те откриват — отговори рязко Хартман. — Няколко пъти сме се опитвали да използваме бомби с часовников механизъм или експлозиви с дистанционно запалване. Но те все някак успяват да ги обезвредят.

— И затова жертвате един от хората си? — попита настойчиво Скудър.

— Той все пак има някакъв шанс — отговори Хартман, но всички усетиха, че и това беше лъжа. — Това е едно механично запалително устройство. Той ще го задейства, когато мравките започнат да преодоляват автоматичната отбрана. С малко късмет може да се измъкне.

— А ако няма късмет, не може, нали? — попита остро Нет.

— Базата не трябва да попадне в ръцете на мороните — отговори Хартман с тон, който прозвуча още по-упорито. — И освен това той остана доброволно.

— Така ли? — попита саркастично Черити. — И вие ли му съобщихте доброволно?

— Не! — отговори Хартман. — Хвърляхме жребий. Неговият шанс беше същият, както на който и да било от нас. Аз също участвах в тегленето на жребия.

Остатъкът от пътуването премина в потискащо, почти враждебно мълчание. Най-сетне вагончето спря и Хартман отново запали фенера си. В ярката, в първия момент дори болезнена, светлина се разкриха очертанията на обширна подземна стоманена камера, през която преминаваха три или четири тръбопровода. Под тавана имаше капак, оформен като люк на подводница и затворен с ръкохватка.

Хартман посочи тихомълком към него, слезе пръв от колата и отвори люка. Когато тежкият капак падна надолу, към тях автоматично се спусна подвижна стълба.

Известно време се изкачваха по нея в пълен мрак, тъй като Хартман бе изгасил отново фенера си. Отворът, през който излязоха на открито, очевидно бе направен допълнително и насилствено. За разлика от хората на Хелън в Париж, жителите на този разрушен град очевидно не бяха се задоволили само с това, което бяха намерили, а го бяха преустроили според собствените си потребности.

Черити отстъпи от стълбата, за да направи място на Нет, която се изкачваше зад нея, и се огледа колебливо. Това, което в първия момент бе взела за маза, се оказа покрив на подземен гараж. Част от него беше пробита и през отворите се процеждаше сивкава дневна светлина. Измежду развалините и боклуците отпреди пет десетилетия се издигаха останките на коли, които на деня „Х“ бяха паркирани тук и никога повече не бяха отпътували. Тя отново се запита какво се бе случило тук. Градът бе напълно опустошен; толкова основно, сякаш нападателите бяха обхождали къща след къща, улица след улица и ги бяха сравнили със земята. При това Черити със собствените си очи беше виждала как бяха унищожили населението на цял град, без дори да счупят и един-единствен прозорец.

Хартман даде знак на един от войниците да му помогне и двамата се опитаха да запушат входа на шахтата с бетонен отломък, тежащ около един центнер. В продължение на няколко секунди те се мъчиха напразно да отместят отломъка, а после Кайл се промъкна безмълвно между тях, отблъсна внимателно, но настойчиво двамата мъже настрани и без видимо усилие търкулна отломъка върху отвора на шахтата. Очите на Хартман се разшириха от учудване, а в погледа на Леман пробягнаха малки пламъчета. Черити реши да държи под око младия войник. И преди бе забелязала антипатията, която той хранеше към Кайл. За разлика от Фелс на него му правеше удоволствие да ги третира като пленници — нея и особено Кайл.

Тя се откъсна от мислите си и хвърли поглед към Гайгеровия брояч.

Радиацията беше висока, но не и опасна. Въпреки това вероятно не бе разумно да се задържат тук повече от необходимото.

Тя хвърли въпросителен поглед към Хартман и лейтенантът посочи останките на една от ръждясалите коли, каквито се намираха навсякъде из подземния гараж. Едва когато се приближиха, видяха, че не бяха останки от кола. Това, което на пръв поглед изглеждаше като

смачкан, разяден от ръжда микробус, при по-подробно разглеждане се оказа някакво бронирано превозно средство, в което имаше място за десет или дванадесет човека.

Хартман измъкна от колана си едно малко дистанционно управление и отстрани в корпуса на смятаното погрешно за фолксваген транспортьор превозно средство се отвори врата от бронирана стомана. Зад нея пред погледа им се разкри ярко осветено, почти клинично чисто помещение. Очевидно бунтовниците от Кьолн не можеха да се оплачат от липсата на технически съоръжения.

Те се качиха и Кайл внимателно положи ранения техник върху последните четири седалки. Той не помръдна и за момент Черити помисли, че е мъртъв. Но Кайл отговори на ужасения й поглед с кратко, успокоително кимване. Тя седна на седалката до Хартман и зачака Фелс да седне зад кормилото и да запали мотора. Колата потегли почти безшумно. Стъклата бяха надраскани и покрити с мръсотия, но пред Фелс светеха редица малки монитори, върху които той можеше да наблюдава околността. Не всичките от тях показваха непосредственото им обкръжение. Очевидно колата бе съоръжена с различни навигационни и радарни системи.

Хартман забеляза любопитния й поглед и с явна гордост каза:

— Преустроен бронетранспортьор, капитан Леърд. Нека външният му вид не ви разочарова, Фелс си игра почти две години, докато се получи това.

— А на Скудър щяха да се му необходими само десет минути — каза саркастично Гурк, сочейки смачкания покрив.

Хартман не му обърна внимание, но по лицето на Фелс пробяга мимолетна усмивка.

— Струвало си е — отговори Черити.

Младият мъж зад волна се усмихна малко по-ласкаво, а Хартман продължи:

— Това нещо е напълно екранирано — не може да бъде засечено нито от радар, нито от инфрачервени лъчи, нито чрез който и да е друг от известните навигационни методи.

— Вие го казвате — каза Кайл. — Чрез никой от известните на вас методи.

Хартман отново не обърна внимание на думите му и продължи:

— Ако по случайност не видят, че се движим, биха могли да кацнат с проклетите си планери върху покрива ни, без да забележат, че имат под себе си нещо повече от останките на кола.

Това се стори на Черити леко преувеличено, но тя разбра какво има предвид Хартман. Очевидно той и другарите му не бягаха за първи път от мороните. Те напуснаха подземния гараж и Черити видя, че се бе излъгала — навън бе все още светло, но слънчевата светлина бе помрачена от огромни стълбове прах.

Известно време тя седеше мълчаливо и наблюдаваше екраните пред Фелс, а после стана и се отправи наведена назад към спътниците си, които се бяха разположили удобно върху двете задни седалки на бронетранспортьора. Хелън бе легнала настрани с опънати крака и спеше. Гурк бе седнал до нея като кукла Арлекино и погледът му се рееше в празното пространство, а Нет и Скудър се занимаваха с ранения техник. Той беше все още в безсъзнание, но вече се движеше неспокойно. Ръцете му шареха по пластмасовия калъф на седалката, а устните му шепнеха дрезгаво някакви неразбираеми срички. Челото и шията му бяха покрити с лъскави капки пот.

За момент Черити го огледа загрижено, а после се обърна към Кайл.

— Моля те, погрижи се за Хартман — каза тя с преднамерено висок глас, за да може Хартман да чуе думите й и да има възможност да възрази. Но той не го стори и тя продължи: — Може би ще можеш да направиш поне нещо, за да облекчиш болките му.

— Не е нужно — изръмжа Хартман от предната седалка, но гласът му не прозвуча особено убедително.

След кратко колебание Кайл стана и се отправи към него. Черити забеляза как лицето на Хартман придоби по-сурово изражение, когато Кайл се наведе над него и сръчните му пръсти започнаха да се движат по раменете му.

— Бих искал поне да знам накъде пътуваме — каза Скудър на Черити, която седна до него и затвори очи с въздишка на изтощение.

— Аз също — измърмори тя.

— Започвам да се вкисвам — каза индианецът. — Те се отнасят с нас като с пленници. — Думите му прозвучаха изморено.

Черити вдигна клепачи и погледна първо него, а после и Хартман.

Скудър бе говорил тихо, но погледът на войника й подсказа, че въпреки това той бе разбрал думите му.

— А вероятно сме такива — каза тя след кратко мълчание и сви уморено рамене.

— Да — каза Скудър с лишена от хумор усмивка. — Постепенно придобиваме тренинг да бъдем такива, нали?

Черити затвори отново очи и се облегна назад. Умората я връхлетя като тежка, топла вълна и тя заспа. Събуди се отново, когато колата спря с рязък тласък, който едва не я изхвърли от седалката.

— Какво става? — извика тревожно тя.

Никой от трима войници не отговори, но Черити видя как Фелс и Хартман се наведоха напрегнато към мониторите и започнаха да наблюдават тревожно изображенията върху тях. Докато тя си проправяше път напред, Фелс натисна няколко шалтера и моторът и вътрешното осветление на колата изгаснаха. Сега единствената светлина идваше от малките монитори пред войниците, а те също изгасваха един след друг, докато накрая остана да работи само един екран.

— Какво става? — попита повторно Черити.

Хартман махна ядосано с ръка, без да се обръща към нея.

— Тихо! — прошепна той. — Нито звук повече!

Черити погледна тревожно малкия монитор и замръзна от ужас.

Екранът показваше част от пуста улица, по която се движеше колата. На по-малко от сто метра пред нея се виждаха безброй черни, подобни на мравки фигури, а над тях кръжеше огромен сребрист диск.

— Все още ни търсят.

Хартман кимна напрегнато, но не отговори.

Мравките се движеха бавно по улицата, като все още влизаха поединично или на групи в разрушените къщи.

— Няма да успеем да минем — каза ядосано Хартман. — Претърсват всяко кътче.

— Смятам, че това нещо е напълно изолирано — каза саркастично Кайл.

Хартман му хвърли гневен поглед.

— Така е — каза той. — Освен ако не се опитат да разбият вратата. — Той помисли за момент, а после направи заповедническо движение с ръка. — Поемете курс на запад.

С крайчеца на очите си Черити видя как Фелс се сепна.

— Но това…

Хартман го прекъсна:

— Знам какво означава това — каза той. — Но в никакъв случай няма да успеем да преминем напред.

Най-после Фелс кимна и отново се втренчи в монитора. Изминаха почти десет минути, преди колата да потегли отново. Фелс изчака търпеливо по-голямата част от мравките да изчезнат в някакви развалини и скатове, даде внимателно газ, зави надясно и навлезе в тясна, почти задръстена от руини и насипи уличка.

Сега пътуваха много по-бързо и Фелс се прояви като отличен шофьор. Той си проправяше път през трудния, покрит с развалини терен. Очевидно беше пътувал често по този маршрут и познаваше местността като пръстите на ръката си.

Докато се движеха на запад, местността започна да се променя.

Улицата все още бе обградена от изгорели и съборени къщи, но все по-често Черити виждаше зелени и пурпурни петна. Скоро в разрушения асфалт пред тях се появиха и първите зелени туфи, а след още десет минути бронетранспортьорът вече се движеше през някакъв разрушен град, който почти не се различаваше от крайните квартали на свободната зона в Париж. От дълбоките пукнатини в земята се подаваха растения, сухи храсти, малки изкорубени дървета, но и зловещата зелено-виолетова флора на мороните, която нашествениците бяха засадили и в този град. Тук тя не виреше така добре, както в Париж; вместо да измести местната растителност, тя се бе задоволила само да запълва празнотите в нея.

Внезапно на екрана се появиха очертанията на човешка фигура и Фелс натисна спирачката.

Човекът бе дребен и вървеше толкова наведен напред, че изглеждаше като гърбав. Косата му беше дълга до раменете и сплъстена, а по-голямата част от лицето му бе скрита зад брада, която сякаш не бе подстригвана през целия му живот. Беше облечен в дрипи, под които тук-там се виждаше тъмна кожа, покрита с белези и големи, възпалени места.

— Кой е този? — попита Черити изумена.

Хартман изсумтя:

— Някакво гадно животно — каза той.

Нескритото отвращение в гласа му накара Черити да извърне объркано поглед от екрана и да погледне Хартман. Лейтенантът наблюдаваше фигурата върху монитора със смесица от яд и погнуса.

— Животно? Смятате…

— Останало живо? — каза Скудър, като се приближи с любопитство и се опита да хвърли поглед върху екрана през раменете на Черити и Фелс. — Значи има и други оцелели тук?

Хартман кимна.

— Ако искате да го наречете така — каза той. — Те са животни! Изглеждат като хора, но не са, повярвайте ми.

Скудър понечи да възрази, но Черити му хвърли бърз, предупредителен поглед. Гласът на Хартман не бе изпълнен само с презрение. Тя усети със сигурност, че не е особено разумно да се връщат отново към тази тема.

— Продължавай! — заповяда Хартман на Фелс. — Но внимателно!

Фелс потегли предпазливо, фигурата изчезна от екрана така бързо, както се бе появила, но на Черити й се струваше, че усеща някакво бързо преминаване на живи същества през сенките на руините.

Бяха изминали само няколко минути, когато пред тях се появи втора мръсна фигура. Този път тя спря за момент, изгледа приближаващата се кола, обърна се с изненадващо ловко движение и изчезна в храсталака.

Хартман присви гневно устни.

— По дяволите! — каза той. — Забелязаха ни! Само това ни липсва!

— Как така? — попита Кайл. Той също бе станал и се бе приближил.

— Сигурно не са опасни — или?

Хартман му хвърли ядосан поглед, обърна му демонстративно гръб и се втренчи в монитора.

— Колко такива са оцелели тук? — осведоми се Черити.

— Твърде много — отвърна грубо Хартман. — Може би няколко хиляди. Никой не знае точно.

— Хиляди? — попита недоверчиво Черити. — Но от какво живеят?

— От всичко, което намерят — отговори Леман вместо Хартман. — В най-лошия случай се самоизяждат. Или изяждат децата си.

Черити погледна ужасено войника. Гласът на Леман бе изпълнен с такава омраза и презрение, каквото тя рядко бе усещала досега.

— И никога не сте се опитвали да им помогнете?

— Да им помогнем?

— Но това там са хора! — каза Черити. — Как…

— Не, не са хора — прекъсна я хладно Хартман. — Само така изглеждат.

Преди Черити да успее да възрази, Скудър каза тихо:

— Понякога се питам дали наистина съм на страната на тези, на които трябва.

Хартман се облегна назад и понечи да се сопне на Скудър, но в същия момент нещо се блъсна с глух трясък в колата и всички те погледнаха отново изплашено монитора.

В края на улицата се стрелкаха насам-натам някакви сенки. А после втори и трети камък изтрещяха по колата.

Фелс изруга и даде газ. Бронетранспортьорът отскочи и клатейки се полетя бясно надолу по улицата, клатейки се. Но градушката от камъни не престана; някои от тях бяха толкова големи, че при удара им колата се тресеше.

Фелс пусна кормилото с едната си ръка и посегна към командния лост за оръдията, но Хартман кимна рязко.

— Не стреляй! — заповяда той.

Фелс отдръпна ръка с видимо разочарование, но не възрази, а се концентрира напълно върху управлението на все по-силно люлеещата се кола. Пътуването до края на обсипаната с развалини алея трая само няколко минути, но то бе сякаш пътуване по острието на бръснач. Няколко пъти колата бе тежко засегната, а веднъж огромен скален отломък се срути от един насип и се размина с тях на метри. Най-сетне оставиха зад себе си земните жители.

— Свърши се — каза Черити и въздъхна. — Изглежда, че не се разбирате особено добре със земните жители, лейтенант Хартман.

Хартман се усмихна без чувство за хумор.

— На различно мнение сме — каза той. — Но често ние имаме по-добри аргументи.

След половин час слънцето започна да залязва и сивкавата светлина се смеси с наситения с прахоляк въздух. В колата бе станало много тихо. Понякога Леман и Фелс си разменяха полугласно откъслечни думи, а от време на време се чуваше стененето на ранения техник. След първата им среща със странните същества никой не бе отронил дума, но Черити усещаше точно какво става в душите на останалите. Тя не бе единствената, която се питаше дали тези хора бяха нейни съюзници. Те бяха врагове на Даниъл и помощниците му, но бяха ли поради това и нейни приятели?

Колата намали скорост и накрая спря. Черити се огледа тревожно и за първи път от половин час срещна отново погледа на Хартман.

— Какво става? — попита тя.

Хартман вдигна безмълвно ръка и я помоли да слезе след него.

Навън светлината бе станала толкова слаба, че Черити можа да долови само контурите на местността. Фелс не посмя да включи фаровете на колата, но имаше втори монитор, чиято камера очевидно бе съоръжена с усилвател на остатъчната светлина; изображенията върху него бяха бледи и размазани, така че изглеждаха още по-призрачни. При това картината, която той показваше, беше сама по себе си достатъчно зловеща. Също и тази част от разрушения град беше изцяло покрита с развалини. Храстите от дясната страна на улицата образуваха почти непроходима стена, която сякаш още повече подчертаваше овъглените руини. От другата страна на улицата се простираха редици криви дървета. Зад тях се движеха четири-пет фигури с дълги, сплъстени коси, облечени в дрипи. В първия момент Черити не успя да различи какво правеха, но Фелс превключи някакъв шалтер на арматурното табло и картината стана по-ясна. Черити видя, че фигурите се събираха в полукръг около някакво кално езерце.

— Какво правят там? — попита Скудър.

— Изчакайте за момент и сам ще видите — отговори Хартман.

В продължение на секунди никоя от фигурите не помръдна, а после от тресавището се появи огромна сянка. Макар че тялото й бе покрито изцяло със сива тиня, Черити и останалите познаха веднага какво беше това — мравка.

След секунда се появи втора, много по-малка, чието изкривено изображение върху монитора изглеждаше някак странно. И едва сега

Черити разбра какво виждаха в действителност: двете мравки бяха малки момчета, а тинята не бе никаква тиня, а…

— Манна! — каза изумено Скудър.

Хартман му хвърли кос поглед.

— Твърде интересно наименование за това дяволско нещо — изръмжа той.

Мороните изгледаха петте човешки фигури с неподвижните си бляскави очи. След секунди двама от мъжете пристъпиха напред и измъкнаха нещо от дрехите си. Черити не можа да разбере какво бе то, но видя как челюстите на двете мравки започнаха да треперят хищно.

— Те… те ги хранят! — каза изумен Скудър.

Хартман кимна мрачно.

— Няколко от тях все още се шляят около техните бърлоги и те пазят малките зверове, докато пораснат достатъчно, за да изпълзят от дупките си.

— Но защо? — попита объркано Черити.

— Защо не попитате самите тях? — отговори рязко Хартман, като се усмихна накриво. — Сигурен съм, че приятелите ви ще се радват, ако ви видят. Вашите малки любимци никога няма да се откажат от една лека закуска.

— А като контраманевра снабдяват с храна мравките — каза Фелс, който също като началника си гледаше огорчен и ядосан монитора, но успяваше по-добре да обуздае чувствата си. — А те им позволяват да живеят тук.

— И да ни преследват — добави Хартман, като метна с ръка към Фелс. — Карайте по-нататък. Но внимателно!

Фелс запали мотора на бронетранспортьора и го подкара предпазливо. При това бавно каране колата почти не вдигаше шум.

Въпреки това Черити забеляза, че погледът на младия войник все още блуждае нервно по контролните уреди и мониторите.

— Има ли наблизо някакви планери? — попита тя.

— Не — поклати глава Фелс. — Смятам, че успяхме да се измъкнем.

В същата секунда земята под колата се разтресе и профуча като асансьор три-четири метра в дълбочина, преди да се сгромоляса с разрушителен трясък, толкова силен, че изхвърли всички от седалките на пода. Моторът угасна с пронизителен вой.

Осветлението в колата премигна и изгасна, а един остър, метален звук сякаш я разкъса на парчета.

Черити се изправи зашеметена и се огледа в червения отблясък на аварийното осветление, което се бе включило автоматично. Ударът я бе изтласкал между две седалки, но се бе отървала с няколко леки контузии. А както изглеждаше, и другите бяха имали късмет. Никой от тях не беше сериозно ранен.

— Какво беше това? — попита Кайл.

— Клопка — прозвуча напрегнато гласът на Хартман. Той също бе излетял от седалката си.

Кайл му протегна ръка за помощ, но Хартман я отблъсна и с охкане се хвана за ръба на седалката. Дори и при оскъдното аварийно осветление Черити забеляза какъв гняв се чете в очите му.

— Излизайте! — заповяда той. — Бързо! Преди да са пристигнали!

Скудър посегна да отвори вратата, но тя бе блокирала. Кайл пристъпи до него, но и със съвместни усилия не успяха да помръднат дори на сантиметър брониранатa врата.

— Няма смисъл — каза грубо Хартман и посочи предното стъкло. — Счупете го!

Черити се поколеба, но Фелс и вторият войник снеха пушките си от раменете и заудряха с прикладите им върху бронираното стъкло.

Трябваше няколко пъти да ударят с всичка сила, преди в извитото стъкло да се появи първата пукнатина, но след това то падна изведнъж навън и се разби шумно в някакво препятствие.

С пъшкане, Фелс се провря през тесния процеп и се изкачи на покрива на колата. А после се наведе и протегна ръка към Черити.

След като се изкачи при него, тя видя защо вратите не можеха да се отворят: очевидно не бяха пропаднали в маза, чийто таван се бе сринал под тежестта на бронетранспортьора, а във вълча яма, построена специално заради тях.

Черити направи място за останалите и сне пушката от рамото си.

Половин метър над главата й бушуваше буря. Тя закри очите си с ръка и се опита да различи нещо в непрогледния мрак, но воят на бурята бе твърде силен, за да може да каже дали движенията, които смяташе, че вижда, са истински или плод на въображението й.

— Предавателят! — изрева Хартман, когато Фелс последен се изкачваше върху покрива. Младият войник се сепна, обърна се нервно и непохватно се върна в колата.

— Предайте местоположението ни! — извика Хартман. — Код 5!

— Какво означава това? — попита Черити.

— Ще продължаваме на запад — извика отново Хартман. — Не можем да останем тук. За секунди ще засекат предавателя и ще пристигнат.

Воят на бурята стана толкова силен, че стана невъзможно да се чуват, когато излизаха от клопката по покрива на колата. Черити закри лицето си с две ръце, но въпреки това имаше чувството, че летящият във въздуха пясък ще смъкне за секунди кожата от лицето й.

След като пресякоха улицата и се подслониха под някакви развалини, бурята утихна малко. Трябва да беше ураган, който не бяха забелязали от вътрешността на бронираната кола. Хартман спря, обърна се към тях и намигна между пръстите на дясната си ръка, — която бе закрил очи. Той посочи на запад и направи някакво неразбираемо движение; вероятно искаше да им каже, че трябва да останат скупчени заедно.

Потеглиха приведени срещу бушуващия ураган. Макар че Скудър и останалите вървяха само няколко крачки зад тях, фигурите им се виждаха като размити сенки. Черити забеляза, че индианецът бе обгърнал с ръце раменете на двете момичета и ги тласкаше пред себе си, а Кайл носеше на раменете си безжизнената фигура на ранения техник. От Гурк нямаше и следа, но за него Черити се безпокоеше най-малко. Досега той винаги бе успявал да се грижи за себе си.

Спряха за момент под прикритието на огромен скат, за да се уговорят. Крещяха, за да се чуват.

— … в гората! — разбра Черити. Хартман викаше с все сила, но бурята заглушаваше гласа му, така че тя разбра само откъслечни думи. — … между развалините ще ни открият! Трябва… да достигнем до гората… внимавайте! Навсякъде… животни!

Заклатушкаха се по-нататък. Черити се свлече два пъти, а останалите с мъка успяха да пресекат откритото място пред покрайнините на гората. Вятърът сякаш ги връхлетя с удвоена сила.

Но все някак успяха. След минути, които им се сториха цяла вечност, потеглиха през гъстата млада гора. Гъстите листа и клони

бяха много по-сигурна защита срещу вилнеещия ураган, отколкото разпръснатите развалини, между които той се извиваше и набираше още по-голяма сила.

Черити спря, като дишаше тежко, и се огледа с неохота. Гората беше толкова гъста, че й бе трудно да разпознава Хартман и двамата войници, които стояха само няколко метра пред нея. Тя понечи да отиде при тях, но в същия момент висок, пронизителен звук разкъса воя на бурята и бляскава светкавица раздра тъмнината. Секунди по-късно до тях долетя приглушеният трясък на експлозия.

— Какво беше това? — попита ужасена Нет.

— Колата ни — отговори Хартман мрачно. — Засекли са предавателя. По дяволите! — Лицето му помръкна още повече. — По-бързо, отколкото смятах.

— Тогава трябва да изчезваме оттук — каза изплашено Скудър.

Хартман махна успокоително с ръка.

— Не е необходимо. Тук сме на сигурно място.

— На сигурно място? — изсмя се иронично Скудър. — Един лазерен залп от покрайнините на гората и…

— Няма да го направят — прекъсна го спокойно Хартман.

— Защо не? — осведоми се Черити.

— Няма да го направят — каза отново Хартман. — Но въпреки това трябва да изчезваме. Може да пристигнат след секунда. Ако моторът въобще запали в тази буря. А тези проклети планери не са единствената опасност тук.

Те продължиха, притиснати плътно един до друг, при което Хартман внимаваше да не напускат гората, но и да не навлизат много навътре в нея. Напредваха бързо, макар че понякога се натъкваха на препятствия: зеещи пукнатини в земята, останки от зидове и сипеи, които още не бяха погълнати от избуяващата растителност в гората, или мочурища, обитавани вероятно от подрастващи мравки.

Бе изминал около половин час, когато Кайл отскочи внезапно с приглушен вик и вдигна предупредително ръка. Черити спря рязко.

Хартман и двамата му придружители също замръзнаха на място и погледнаха въпросително младия боец.

— Какво има? — попита тревожно Черити.

— Аз… не съм сигурен — отговори Кайл с напрегнато от усилието да се концентрира лице. — Но нещо… идва.

— Нещо?

Кайл сви безпомощно рамене.

— Хора — каза най-сетне той. — Твърде много. Петнадесет, а може би шестнадесет.

— Какво говори този? — попита недружелюбно Хартман. — При тази буря те не излизат от бърлогите си.

— След като Кайл казва, че някой се приближава, това със сигурност е така — отговори Черити спокойно, но с толкова категоричен тон, че Хартман повече не възрази, но погледна киборга с още по-голямо недоверие.

— Не чувам нищо — каза грубо Леман. — По дяволите, да продължаваме! Ако закъснеем много за мястото на срещата, ще трябва да прекараме остатъка от живота си тук навън.

Кайл не му обърна внимание. Сне внимателно ранения от раменете си, постави го на земята и се изправи отново. Погледът му обхождаше покрайнините на гората, спря се за момент изпитателно върху някаква сянка и продължи да оглежда.

— Там има… още повече — измърмори той. — Не знам… какво, но…

Въпреки предупреждението на Кайл всичко се случи напълно изненадващо. На около метър зад Хартман и двамата му придружители от гората изскочи внезапно едно огромно, решаващо Нещо, така бързо и с такава неудържима сила, че лейтенантът и хората му едва успяха да се хвърлят настрани.

Първият плъх бе последван от втори, а после от трети и четвърти.

Животните влачеха със себе си нещо, което Черити не можа да разпознае в първия момент: два от тях бяха сграбчили с нокти някакъв кожен, сивкавочер влажен чувал, в който нещо непрекъснато мърдаше и се тресеше. Плячката им трябва да беше много тежка, защото въпреки огромната си сила плъховете се придвижваха с мъка.

Зад животните се втурнаха повече от дузина обвити в дрипи фигури.

Почти всички бяха въоръжени с боздугани и копия, а някои — с примитивни брадви и къси лъкове с поставени в тях стрели. Бяха така погълнати от преследването на плъховете, че ги забелязаха едва когато застанаха пред тях.

Черити видя как Леман вдигна пушката си и се прицели в един от мъжете; почти едновременно с това остриетата на половин дузина копия и стрели се насочиха към тримата войници.

— Не!

Викът на Кайл накара хората да замръзнат на мястото си. С един скок той се озова между Хартман и варварите, разпери отбранително ръце и извика още веднъж с леко треперещ глас:

— Не! Не стреляйте!

Леман се опита да отстъпи крачка настрани, за да може да стреля свободно, но със светкавично движение Кайл го притисна към земята, така че той се строполи и пушката се изплъзна от ръцете му. Едновременно с това Кайл посочи с другата си ръка първо към Черити, а после към плъховете, които почти бяха стигнали края на гората.

— Спрете ги! Застреляйте ги! Не трябва да се измъкнат!

Черити не изгуби дори и минута да разсъждава върху смисъла на думите му. Тя се извърна, сне лазерната пушка от рамото си и даде два къси изстрела. Скудър също стреля. Улучиха само едно от животните, което се строполи, без да издаде звук. Изглежда, че лазерните светкавици не бяха непознати на плъховете, защото те пуснаха плячката си, разцвърчаха се ужасено и се разбягаха панически.

— Какво означава това? — попита сърдито Хартман. Погледът му шареше между Кайл и мръсните рошави фигури, които с вдигнати оръжия се бяха скупчили в полукръг около него и Кайл. — Какво…

— Затваряйте си устата! — прекъсна го грубо Кайл. — Не искат нищо от нас, не виждате ли?

Дори и в тъмното Черити успя да забележи как Хартман пребледня.

Думите на Кайл не само го ядосаха — той бе объркан. Както Фелс и Леман, който междувременно се бе изправил на крака, той също бе сграбчил пушката си и я бе насочил към варварите, но се колебаеше дали да натисне спусъка.

От дълбините на гората излязоха и други воини. Черити прецени, че са поне петдесет. Дори и с превъзходните си оръжия нямаха голям шанс за борба с тях.

Варварите се приближаваха бавно, с насочени оръжия и жесток израз на лицата. Четири фигури се откъснаха от групата и пристъпиха към Черити и Скудър. Той вдигна лазерната си пушка, но отново я

спусна и отстъпи крачка встрани, след като стана ясно, че не той и Черити бяха целта на четиримата воини. Те минаха недоверчиво между тях и се приближаха до пашкулите, които плъховете бяха изпуснали при бягството си. Единият от тях се бе разпукал; от него изтичаше лепкава, безцветна течност и се просмукваше в земята.

— Какво е това? — измърмори Черити.

— Не го докосвай! — каза ужасен Кайл. — Искат само яйцата. Не искат нищо друго от нас.

— Яйца?

Кайл посочи двата трепкащи пашкула. Едва сега Черити разбра какво имаше пред себе си. Това, което плъховете бяха плячкосали, бяха пашкулите, от които се излюпваха малките мравки и които воините по някаква неясна причина защитаваха. Объркана, но и омаяна от разкриващата се пред нея гледка, тя видя как двама от варварите коленичиха до разпукнатия пашкул и внимателно започнаха да разтварят разкъсаната обвивка.

От нея се показа фигурата на малко членестоного. Мравката потрепваше. Крайниците й, още меки и гъвкави, сякаш бяха от гума, плющяха във въздуха и улучиха един от мъжете. Той дори не трепна, а само отклони със сръчно движение хищната уста на младата мравка и се надигна с видимо усилие. Междувременно двамата други воини преглеждаха втория пашкул и въздъхнаха облекчено, след като установиха, че не е увреден.

Най-сетне Черити сне пушката си. Надяваше се, че варварите ще разберат значението на този жест. Тя и спътниците й безмълвно наблюдаваха как четиримата мъже носеха пашкула и младата мравка и изчезнаха зад редиците на другарите си. Но последните не показваха с нищо, че възнамеряват да се оттеглят.

Погледът на Черити обхождаше съсредоточено лицата на дрипавите фигури. Под мръсотията тя видя съвсем обикновени човешки лица. А очите!

Това бяха забележителни очи, чийто поглед я обърка. Внезапно разбра защо Хартман и хората му толкова се страхуваха от тези фигури. Тези мъже и жени пред нея бяха… зловещи. Бяха диваци, които се бяха върнали почти до нивото на каменната ера. Но очите им не бяха очи на диваци. В тях се четеше някакво тайнствено познание.

— Да изчезваме оттук — прошепна Хартман. — Докато все още са дружелюбни.

Кайл не се помръдна, а Черити поклати отрицателно глава. Усещаше, че не могат да си тръгнат сега. Те нямаше да го допуснат.

Бавно, с разтуптяно сърце и трепереши ръце, тя преметна пушката си през рамо, протегна ръце с обърнати нагоре празни длани — жест, толкова обикновен и недвусмислен, че дори и тези примитивни варвари би трябвало да познават значението му, а после пристъпи крачка напред към воините.

— Не знам дали ме разбирате — каза тя подчертано ясно, като правеше големи паузи между думите. — Ние не сме ваши врагове.

— Да не сте се побъркали? — изпъшка Хартман.

Черити не му обърна внимание. Погледите на петдесет тъмни внимателни очи я следяха и сякаш проникваха дълбоко в нея. Внезапно в гърлото й заседна голяма, горчива буца; сърцето й биеше като малък, неконтролируем часовников механизъм. Въпреки това гласът й трепереше, когато продължи:

— Ние прогонихме плъховете. Виждате ли?

Съвсем бавно тя вдигна дясната си ръка към рамото, докосна спусъка на лазерната пушка, а сетне посочи изгорелия труп на огромния плъх.

Воините все още не реагираха. Но въпреки всичко Черити изпитваше чувството, че те я проучват така задълбочено, както никой не го бе правил досега. Нещо се бе случило с тези хора; вече не беше сигурна, че им бяха отнели само културата и интелигентността.

Напротив, усещаше, че бяха получили нещо в замяна на това. Нещо толкова чуждо и неразбираемо, че никога нямаше да успее да разбере какво бе то.

— Ние сме ваши приятели — каза тя още веднъж, много бавно и ясно.

Вдигна бавно ръка и с върховете на пръстите си докосна металното острие на копието, което воинът пред нея държеше в ръка, като го бутна леко надолу. Тя чу как Хартман зад нея въздъхна тежко, но за нейно облекчение не каза нищо.

Изведнъж и останалите варвари спуснаха малко оръжията си.

Черити си пое въздух, отстъпи назад и се обърна. Дори и Кайл я гледаше невярващо, но с изключение на Хартман и двамата войници

всички бяха снели пушките си.

— Махнете най-сетне оръжието си, глупак такъв! — каза ядосано Черити. — Не виждате ли, че няма да ни нападнат.

Погледът на Хартман изгаряше от ярост, но след кратко колебание и той сне оръжието си и даде знак на двамата мъже зад себе си да го последват. Фелс го послуша веднага, но Леман сви упорито устни и сне оръжието си едва тогава, когато Кайл го погледна заплашително.

Черити се обърна отново към варварите.

— Разбирате ли езика ни? — попита тя. Не бе се надявала много да получи отговор, но не бе и много изненадана, когато мъжът, комуто бе говорила, кимна в отговор. — Не сме ваши врагове — каза отново тя. — Не искаме нищо от вас. Искаме само да си отидем. — Погледът на тези тъмни, невероятно празни очи, все още бе насочен към лицето на Черити, но мъжът не се помръдна. Черити вдигна ръка и с широк, бавен жест посочи първо себе си, а после и останалите. — Искаме да си вървим — каза отново. — Пуснете ни да си вървим и никому нищо няма да се случи.

В продължение на двадесет-тридесет секунди тя напразно очакваше отговора. А после прецени мълчанието на мъжа като съгласие и се обърна бавно.

— Да вървим — каза тя. — Но внимателно. Никакви резки движения.

Когато понечи да направи първата крачка, варваринът й препречи пътя. Копието в ръката му не бе насочено към нея, но жестът му бе толкова недвусмислен, че Черити спря.

— Моля ви, пуснете ни да си вървим — каза тя. — Не искаме нищо от вас. Искаме само да отидем при хората си.

Мъжът не се помръдна, но в отговор на думите на Черити до него пристъпи втора фигура, а останалите варвари също се размърдаха.

Двама или трима от тях застанаха зад Скудър, Нет и другите, а останалите образуваха широк кръг около тях.

— Браво! — каза сърдито Хартман. — Това наистина бе гениално, капитан Леърд. Дори и да имахме някакъв шанс да се справим с тези диваци, сега вече вие го проиграхте.

Черити не му обърна внимание. Беше объркана.

Мъжът, с когото бе говорила досега, вдигна внезапно ръка и постави дланта си с разперени пръсти върху гърдите.

— Джеърд — каза той.

Гласът му прозвуча неясно. Изглежда, говоренето бе трудно за него, сякаш бе нещо, което той бе учил преди много време, но никога не бе го ползвал.

— Джеърд? — повтори Черити. — Това име ли е?

Мъжът кимна. Ръката му посочи на запад.

— Ела.

— Да дойдем с вас ли? — поиска да се увери Черити.

— Ела — повтори Джеърд.

— Не става — каза предпазливо Черити. — Не можем да ви придружим.

Джеърд посочи отново на запад, този път с нетърпелив, почти заповеднически жест.

— Ела — каза за трети път той.

— Трябва да правим това, което искат — каза Скудър.

— Трябваше да стреляме в тази камара — каза Леман с изпълнен със злоба глас. — Докато все още можехме!

Черити му хвърли гневен поглед.

— Затворете си най-сетне устата, идиот такъв! — каза тя. — Не виждате ли, че разбират всяка наша дума?

Леман се усмихна злобно.

— Вие не разбирате с какво си имаме работа тук — отговори сърдито той. — Те са животни. Може би новият ви приятел ви кани на обед. Но яденето ще бъдем ние.

— Кайл — каза спокойно Черити, — ако още веднъж отвори уста, цапни го.

Очите на Леман заблестяха от гняв, но той не се осмели повече да каже нещо, а само изгледа гневно Кайл и Черити.

Тя се обърна отново към Джеърд.

— Да ви придружим ли?

Джеърд кимна и посочи отново на запад.

— Ела — каза той и махна с ръка.

Черити се засмя кратко.

— Бързо мислиш.

Джеърд кимна и посочи в обратната посока.

— Ела — каза той. — Скоро!

9.

Това, което най-много го учуди, бе обстоятелството, че не си спомняше да е изпитал болка. Бе усетил някаква ярка светкавица, ужасен трясък и пукот, и като през лупа бе видял как тежката стоманена врата пред него се разцепи и отломъците разкъсаха костюма му. Но не бе усетил никаква болка, никакъв ужас, макар че в момента бе твърдо убеден, че умира.

Стоун не бе умрял, но още си спомняше чувството, обхванало цялото му тяло, усещането, че се плъзга през някакъв тъмен тунел, някаква шахта, в чийто край се виждаше приказно красива, ярка светлина. Но после нещо го бе върнало назад. Не можеше да си спомни как се бе озовал отново на борда на кораба си. Последният му спомен бе безизразното лице на Луцифер, наведено над него, и тънки, дълги игли, забити в тялото му. А после бе изпаднал в безсъзнание, измъчван от кошмари и безсмислени, ужасни видения.

Той усещаше, че не беше сам. Някаква висока, слаба фигура на мравка стоеше до леглото му и с четирите си крайника манипулираше с бутоните на сложен уред до леглото му. Към тялото му бяха свързани безброй тънки жици и маркучета.

Луцифер забеляза, че Стоун се бе събудил, и извърна глава. За момент си въобрази, че в големите му фасетни очи пробягна радостна сянка.

— Какво се случи? — попита Стоун и се ужаси от звука на гласа си.

Той издаваше състоянието му повече от всичко.

— Не се опитвайте да се движите — отговори Луцифер. — Не говорете. Ранен сте много тежко.

— Знам — промърмори Стоун. — Какво се случи? Какво…

— Клопка — каза Луцифер.

— Клопка? — повтори, стенейки, Стоун. — Идиоти такива! За какво са ви всичките тези чудесни уреди? Не можете ли да откриете някаква бомба с дистанционно управление?

— Можем — отвърна невъзмутимо Луцифер. — Експлозивът не бе възпламенен дистанционно. Бяха оставили един от хората си, който го е задействал ръчно.

С повторно стенание Стоун затвори очи. Известно време той не знаеше кое бе по-лошо — ядът заради случилото се или ужасът от представата, че един от тези глупаци се бе самовзривил, за да унищожи няколко мравки.

— Колко зле… съм? — попита с мъка Стоун.

— Много зле — отговори Луцифер с хладния и равен тон на някаква машина. — Тялото ви е неизлечимо увредено.

Измина около секунда, докато Стоун разбере какво казва адютантът му. Той отвори ужасено очи и се втренчи в огромната мравка.

— Неизлечимо?

— Няма причина за безпокойство — успокои го Луцифер. — Вече летим обратно към Ню Йорк. Апаратурата на борда на този кораб е достатъчна, за да поддържа до там жизнените функции на тялото ви.

— Означава ли това, че… съм осакатен? — попита ужасен Стоун.

Луцифер отговори на безжизнения си машинен език:

— Не. Увреждания не могат да се отстранят. Ще имате ново тяло.

Трябваше да измине известно време, за да разбере Стоун какво бе чул. Той изгледа мравката с поглед, изпълнен с недоверие и ужас.

— Ново тяло?

Беше чувал, че нашествениците могат да възстановяват тялото по произволен модел. Машината, чийто принцип на действие бе наблюдавал веднъж със собствените си очи, не се задоволяваше само с това да възпроизведе перфектен дубликат на тялото. Тя пренасяше в новото тяло цялата индивидуалност, съзнанието и всички спомени.

„А това означава, помисли си с ужас Стоун, че те могат да четат мислите ми.“

Всичко, което някога бе чувствал и мислил, което бе казвал и вършил.

А това означаваше, че щяха да научат, че той ги бе предал.

Лагерът на варварите бе разположен на брега на широка, спокойна река. Тук-там от бляскавите води на реката стърчаха остатъци от зидове, които на звездната светлина изглеждаха като отлети от катран; на отделни места по брега се виждаха полуразрушени крайбрежни съоръжения, но почти целият бряг бе превзет от избуяващата зеленина.

А брегът не беше безлюден. Още по време на двучасовия си поход се натъкваха на мъже и жени, така че броят на придружителите им се бе увеличил. Това, което се простираше пред тях, беше цял град, макар че човек трябваше да се взира много внимателно, за да го разпознае. Изглежда, че по-голямата част от варварите живееше под земята. Черити разпозна само няколко колиби, построени от шума и клони, но множество грижливо замаскирани дупки в земята.

Диваците ги заведоха до един от тези входове, зад който намериха това, което бе очаквала Черити: мазата на сградата, която някога се бе издигала тук. Това беше огромно правоъгълно помещение, осветено от стотици факли.

Когато кракът й докосна стълбата, Черити спря неволно. Тя забеляза как Хартман и двамата войници се сепнаха и посегнаха към пушките си. Но все пак не изпълниха движението докрай. За тяхна всеобща изненада варварите не ги обезоръжиха, но както индианецът, така и Кайл вероятно разбираха колко малко би им помогнало оръжието срещу многочислената маса диваци, която виждаха пред себе си.

В огромната сводеста маза имаше стотици местни хора: мъже, жени, деца и старци, които седяха на малки групи около горящи огньове, лежаха върху снопове шума и дрипи и спяха, говореха или ядяха, или пък вършеха други неща, чието значение Черити не успя да разбере. Докато ги водеха през огромната подземна зала, някое лице се надигаше от време на време и им хвърляше незаинтересован, бегъл поглед. Веднъж две деца повървяха няколко крачки след тях, а после спътниците им ги прогониха със заповеднически жестове.

Ситуацията изглеждаше на Черити все по-нереална. Представата, че никой не обръща внимание на пленничеството им, не бе логична.

Отведоха ги в малко помещение без врати в задната част на мазата, където Джеърд безмълвно, но с изразителни жестове им

обясни, че трябва да изчакат тук. За най-голяма изненада на Черити при тях не остана никой от придружителите им.

Когато варварите изчезнаха, Хартман се нахвърли върху нея:

— Браво, капитан Леърд — каза остро той. — Това бе наистина майсторско стратегическо постижение. Постепенно започвам да разбирам защо САЩ са изгубили войната срещу нашествениците!

Черити понечи да отговори, но Кайл я изпревари.

— Все още сте жив, или?

Хартман го измери с поглед, в който се четеше смесица от гняв и презрение.

— Да — каза отсечено той. — Въпросът е само в това, дали още дълго ще можем да се радваме на това.

— Какво става с вас, Хартман? — каза спокойно Черити. — Досега не са ни сторили нищо.

— Вие го казвате! — изръмжа Хартман. — Досега!

— Какво означава това? — намеси се Нет. — Наистина ли мразите толкова много тези хора, или просто се страхувате?

Хартман я възнагради с такъв поглед, сякаш не се решаваше дали си струва въобще да отговаря на уейстлендърката.

— Да — отговори той, — страхувам се.

— Досега не са ни сторили нищо — каза Скудър.

— Не се радвайте, твърде рано е — отговори Хартман. — Няма да сме първите, убити от тези зверове.

— Защо ги наричате така? — попита Скудър.

— Защо не са нищо по-различно! — отговори Хартман с изпълнен със злоба глас. — Огледайте се наоколо. Те живеят като животни. — Той направи гневен жест към съседното помещение.

— Може би живеят по-различно — каза Черити.

Тя бе отишла до входа, но не бе напуснала помещението. Беше се облегнала на стената и гледаше замислено навън.

Това, което видя, я объркa още повече. На пръв поглед сякаш сбирщината от мръсни, дрипави фигури в този бетонен бункер потвърждаваше думите на Хартман; тук-там активността им се бе запазила, но повечето от тях просто седяха безмълвно и се взираха тъпо в празното пространство. Тя се сети отново за Джеърд и странния израз в очите му; една празнота, която може би бе израз на съвсем различен, чужд начин на мислене.

„Вероятно, помисли си тя, Хартман с прав, макар и по съвсем по-различен начин, отколкото предполага. Тези мъже и жени тук биха могли да бъдат наследници на ония, които някак бяха преживели опустошението отпреди половин век.“

Беше трудно да се разберат подробностите под мръсотията, дългите сплъстени коси и дрипите, но Черити смяташе, че повечето от фигурите са сакати. Някои се движеха по много особен начин, други имаха гърбици или неестествено дълги крайници. Тя видя млада жена, чието лице бе почти изцяло покрито с огромен, чер тумор и друга без крака, която обаче се движеше много сръчно и бързо на лакти и колене.

Черити се обърна към Хартман и повтори въпроса, който Нет бе задала преди минута.

— Защо толкова ги мразите, Хартман?

Вместо да я скастри, както бе очаквала, Хартман само я погледна изморено.

— Съвсем не ги мразя — каза той. — Може би се страхувам от тях. Всички ние се страхуваме от тях.

— От тези безвредни диваци? — посочи с неопределен жест Кайл варварите навън. — Не говорите сериозно, че тези хора представляват опасност за вас?

— Напротив — отвърна сериозно Хартман. — Знам, че създават друго впечатление, но са опасни. Нападнаха няколко от подслушвателните ни станции. В базата почти няма човек, който да не е загубил заради тях приятел или роднина.

— Но те са диваци! — възрази Скудър. — Дори нямат и оръжие. С копията и секирите си…

— Вече изживяхте това, което направиха с колата ни — прекъсна го Хартман. — Не ги подценявайте. Петдесет години се боря срещу тях и до ден-днешен не знам кой ще спечели тази война.

— Петдесет години? — Нет погледна лейтенанта с нескрита ирония. — Но вие не сте по-стар от четиридесет.

— На четиридесет и две съм — каза Хартман с бегла усмивка.

— Имате камера за спане — предположи Гурк.

Хартман кимна.

— Обитаваме външните станции, като редуваме девет години сън и една година стража. А това е повече, отколкото човек може да издържи.

Нет и Скудър погледнаха Хартман и двамата му войници изненадано, а Черити само се учуди леко, че не се бе сетила за това.

Непринудеността, с която Хартман говореше за нейния собствен престой в камерата за спане, би трябвало да й подскаже какво всъщност ставаше тук. Най-сетне знаеше със сигурност, че техниката на изкуствения зимен сън не бе патент само на САЩ.

И въпреки това тя започна да гледа на Хартман и двамата му спътници със съвсем други очи. Изведнъж проумя враждебността и горчивината на тримата мъже и разбра какво става в душите им. И тя бе изпитвала същите чувства малко след събуждането си. Тези трима мъже познаваха тази планета такава, каквато бе преди. Познаваха и този град преди той да бъде разрушен и превърнат в истински ад, вероятно знаеха всяка отделна улица и всяка една сграда там вън и за тях тази гледка трябва да беше много по-ужасяваща, отколкото за останалите. Но чувството на съпричастност, което я бе обзело след тези размишления, трая само няколко минути и после отстъпи място на гнева.

— Вие не сте сами, нали? — каза тя. — Смятам, че там навън има цяла база от бункери. И вие седите от петдесет години там, снабдени с всичко необходимо, въоръжени до зъби и не правите нищо друго, освен да стоите със скръстени ръце и да гледате как те парче по парче променят тази планета.

— Не е съвсем вярно — отговори спокойно Хартман.

— О, естествено, че не е — каза саркастично Черити. — Вероятно също си убивате времето, като ходите на лов за тези бедни създания там вън.

— Глупости, съкровище — каза сърдито Хартман. — Точно обратното: „бедните създания“ там вън се опитват да ловуват с нас.

Черити стрелна войника с гневен поглед, но си спести отговора. Тя усети, че ще изгуби контрол над себе си, ако каже дори една дума. Освен това познаваше твърде малко ситуацията тук, за да се опитва да съди някого. Без да погледне Хартман и двамата му придружители, тя се обърна и тръгна към Нет и Хелън, които се грижеха за ранения техник.

Кайл бе положил мъжа върху една от купчините парцали, разхвърляни навсякъде по пода. Той бе в безсъзнание, но се движеше неспокойно и говореше трескаво. Черити не разбра какво казва, защото

той също не говореше английски като Хартман и двамата войници, а немски, който тя слабо разбираше. Погледна загрижено бледото, блестящо от пот лице на мъжа, а после се обърна въпросително към Нет. Уейстлендърката я изгледа сериозно и поклати почти незабележимо глава. Черити отново усети как в нея се надига вълна от гняв и безпомощност. Беше несправедливо, че този мъж, който явно бе спасил живота на всички тях, като беше останал да взриви тунела, трябваше да заплати с живота си за това. Повече с отчаяние, отколкото с надежда, че може да направи нещо, тя се обърна и метна с ръка към Гурк. В първия момент джуджето не обърна внимание на жеста й. Откакто се бяха натъкнали на варварите, той не бе казал нито дума, но държанието му се бе променило. Обикновено му харесваше да играе ролята на лошо джудже, но никой не възприемаше сериозно престорената му враждебност. Но ядът, който тя прочете сега в тъмните, лишени от зеници очи на Абн Ел Гурк, беше истински. Тя дори изпита чувството, че той обвинява нея и останалите за опасното положение, в което бяха изпаднали.

— Какво искаш? — попита Гурк, след като си бе направил труда да се приближи.

Черити стана и посочи ранения.

— Можеш ли да направиш нещо за него?

— Да — изръмжа Гурк. — Да му прережа гърлото. Поне няма да се мъчи повече.

— Говоря сериозно — каза спокойно Черити. — Помогни му!

— И как? — Гурк направи неопределена гримаса, но въпреки това се приближи към ранения техник, коленичи до него и прокара сухите си, сбръчкани пръсти по лицето и слепоочията му. — Какво очакваш от мен? Не съм нито лекар, нито магьосник. Човекът умира.

— Може би това е най-доброто за него.

Макар че Черити знаеше какво означават думите на Хартман, тя се обърна и изгледа ядосано лейтенанта.

— Затваряйте си устата! — сряза го тя.

— Защо? — отвърна хладно Хартман. — Дребосъкът има право. Човекът умира. И вероятно ще умре по-леко и по-безболезнено, отколкото ние.

Черити понечи да отговори сърдито, но изразът върху лицето на Хартман я убеди, че всякакви думи биха били безсмислени. Вместо да

спори с него, както бе възнамерявала, се извърна и тръгна демонстративно към наблюдателния си пост до вратата.

Малко преди да я достигне, почти се блъсна в Джеърд, който се връщаше, придружен от още двама туземци. Единият от тях бе мъж, чиято възраст не можеше да бъде определена под гъстата брада и сплъстената, дълга до раменете коса. Втората фигура беше по-ниска и по-слаба и имаше руса, дълга коса. Това беше момиче. Черити прецени, че е осем или девет годишна. Дрипавата рокля, в която беше облечено момичето, бе разкъсана на дясното рамо. Под плата стърчеше нещо, което на пръв поглед изглеждаше като гърбица. Но в действителност то беше някакво същество с хитинова обвивка и осем или десет очи, които непрекъснато се отваряха и затваряха в лудешки ритъм. В кожата на детето се бяха впили безброй пипала.

— Милостиви боже! — изстена Скудър. — Какво е…

С рязко движение с ръка Черити му заповяда да млъкне. Джеърд и другият мъж не бяха забелязали ужаса й, но при звука на гласа на Скудър момичето погледна нагоре и измери огромния индианец с живите си, проницателни очи. Черити бе наясно, че тя разбира всяка дума.

С всички сили потисна отвращението, с което я изпълваше тази гледка и си наложи да се усмихне. Макар че момичето не я гледаше, то също се усмихна изведнъж, а погледът на отвратителното чудовище върху рамото му се насочи внезапно към лицето на Черити.

Това не беше поглед на лишено от мисъл същество, това бяха очи на насекомо — студени, мигащи фасетни очи, в които проблясваше живот, който липсваше в очите на Джеърд и другите диваци.

Черити с мъка успя да отклони погледа си от очите на паяка. Детето все още гледаше Скудър със свита в раменете глава, но сега се извърна към нея и се усмихна. Черити отвърна на усмивката и преодоля дотолкова погнусата си, че пристъпи крачка напред към момичето и протегна ръка към него. Лъскавата хитинова топка върху рамото му трепна и се разклати. В продължение на секунда Черити трябваше да положи огромни усилия, за да се освободи от ужасното чувство, че чудовището би могло да се отскубне от рамото на детето и да скочи върху ръката й. Точно тогава момичето вдигна ръка и докосна плахо пръстите на Черити.

Тя изпита чувство, което не би могло да се опише с думи; то бе подобно на онова някога в космическия кораб, когато бе усетила присъствието на същества от друг вид. И все пак това чувство бе съвсем по-различно, защото тогава тя бе усетила опасност, някаква безплътна, неописуема заплаха, а сега не чувстваше нищо такова. Това, което изпитваше, бе непознато, странно и различно чувство.

Но не и враждебност. Още секунда момичето я гледаше със същата особена усмивка, а после се обърна и тръгна бавно към Нет. Хелън и Гурк, които все още стояха на колене до ранения. Очите на Нет се разшириха от ужас, когато видя какво виси на рамото на момичето, а ръката й посегна инстинктивно към пушката в колана й.

Но преди Черити да успее да я спре, Гурк вдигна изплашено ръка и направи отбранително движение.

— Какво може да е това? — попита Хартман, като пристъпи бързо, сякаш искаше да препречи пътя на момичето, но отново спря, когато Черити поклати отрицателно глава.

— Оставете я — каза тихо тя.

Хартман сбърчи чело, но за най-голяма изненада на Черити отстъпи послушно назад. Нет и Хелън също се надигнаха, за да направят място на детето. Гурк остана да стои безмълвен, като следеше всяко движение на момичето с недоверчивите си, живи очи.

Момичето коленичи бавно до ранения, в продължение на минута наблюдаваше внимателно лицето му, а после протегна бавно ръце.

Хартман пое шумно въздух, но не каза нищо.

Пръстите на момичето се плъзгаха нежно по лицето на техника, опипваха бузите, устните, носа и затворените му очи, описваха кръгове и сложни, вплетени една в друга фигури върху челото и слепоочията му. Нито Черити, нито който и да е друг от останалите не разбираше какво всъщност правеше то. Но след минута хрипкавото дишане на ранения се успокои.

— Какво прави тя? — попита Черити. Гласът й неволно бе преминал в шепот.

Джеърд отговори също така тихо:

— Приятелят ви… е… много болен.

— Знам — отговори Черити. — Ще умре.

— Не — каза Джеърд. — Може… да живее.

Черити погледна объркано Джеърд. При първата им среща той говореше бавно и с големи паузи между отделните думи. Но едва сега Черити забеляза, че говори английски — нейният матерен език, който не би могъл да знае.

— Откъде знаеш? — попита объркано тя.

— Ако вие… искате — отговори бавно Джеърд, — тогава… той може да продължи… да живее. Но не като… блиндер[1].

— Като „блиндер“? — повтори Черити объркано. — Какво…

— Ние можем… да го… спасим — прекъсна я Джеърд. — Той ще бъде… „джеърд“. Като „блиндер“… ще умре.

Черити не разбираше вече нищо. Един бърз поглед към лицето на Хартман й подсказа, че и при него не беше по-различно. Но докато тя беше само объркана, лицето на немеца се бе смръщило от яд и недоверие. Преди лейтенантът да успее да каже или извърши нещо, тя продължи:

— Боя се, че не те разбирам. Как така той ще стане като теб?

Джеърд поклати глава. С пресилен пантомимен жест той вдигна ръка, разпери пръсти и положи длан върху гърдите си.

— Аз съм… Джайл — каза той. — Ние сме… джеърди.

С другата си ръка той направи кръгово движение и най-сетне Черити разбра.

— Вашият народ се нарича джеърд — предположи тя. — А ние сме „блиндери“.

Джайл кимна и разтърси глава. С усмивка, която в съчетание с необичайната пустота на погледа му действаше повече ужасяващо, отколкото успокоително, той посочи Хартман и спътниците му.

— Те са… слепи — каза той. — Вие не сте.

— И вие… можете да спасите този мъж? — попита недоверчиво Черити. — Като го направите един от вас?

— Той ще… вижда — потвърди Джайл.

— Момент! — каза остро Хартман. — Пристъпи ядосано към Черити и отправи заповеднически жест към момичето и ранения техник. — Няма да допусна да го превърнете в… създание като вас!

Пустите очи на Джайл се обърнаха към Хартман и го изгледаха така, че Черити изтръпна.

— Тогава… той ще умре — каза спокойно той.

— По-добре, отколкото…

— Затворете си най-сетне устата, Хартман! — прекъсна го остро Черити. — Искате да умре ли?

— А вие искате да стане като този…? — потърси подходящата дума той. — Като тези животни?

— Вие сте глупак, Хартман — каза спокойно Кайл. — Не знам кои или какво са тези джеърди, но със сигурност не са животни. Дори и вие имахте възможност да забележите това.

Лицето на Хартман стана тъмночервено. Ръцете му се свиха в юмруци и в продължение на секунда той изглеждаше така, сякаш иска да връхлети върху Кайл. С упорито присвити устни той каза:

— Забранявам! Този мъж е под моя команда. Никой няма да го докосва, докато аз не разреша!

— Не смятам — каза спокойно Черити, — че вие или аз можем да заповядваме нещо тук, лейтенант Хартман.

Хартман не отговори, но тя видя как Леман, а след кратко колебание и Фелс, напуснаха мястото си и пристъпиха към момичето и ранения техник, Фелс действаше неохотно и избягваше погледа й, но по лицето на Леман се четеше ярост.

Черити изгледа за секунда двамата войници, а после се обърна към Джайл, при което Кайл хвърли бърз поглед към Скудър. Двамата се разбраха и се приближиха до ранения и момичето. Ръката на Леман се спусна към приклада на пистолета в колана му и остана да лежи върху него, а Фелс все още изглеждаше така нещастен и започна да пристъпва смутено от крак на крак.

— Помогнете му — помоли Черити Джайл и се обърна към Хартман. — Заповядайте на двете си оловни войничета да отстъпят, лейтенант Хартман, или ще ги изгубите.

Може би нейният спокоен, почти приятелски тон накара Хартман да разбере колко сериозно говори тя.

— Добре — каза най-сетне той. — Този път спечелихте, капитан Леърд. Но ще си поговорим още по този въпрос. И не смятайте, че се страхувам от вас. Не искам тези диваци да гледат как се караме. Това е всичко.

— Естествено — каза иронично Черити.

Хартман махна с ръка и двамата войници отстъпиха назад. Кайл и индианецът също се отстраниха. Момичето стана. След една кратка заповед на Джайл вторият джеърд пристъпи към ранения и с учудваща

лекота го изнесе от помещението. Момичето го последва, а Джайл остана.

— Какво ще правите с него? — осведоми се Черити.

— Нищо… няма да му се случи — отговори бавно Джайл.

— Ще го върнете ли обратно? — попита Черити.

Джайл не отговори.

---

[1] Игра на думи — блиндер (нем.) — слепец. — Б.пр. ↑

10.

През тази ужасна нощ успяха да поспят няколко часа.

Черити се събуди внезапно и се огледа наоколо. През вратата все още проникваше червеникавата, трептяща светлина на огъня, който гореше вън в голямото помещение, но сега тя се смесваше с някакъв сивкав полумрак. Черити стана и замръзна в уплаха, като видя, че двама от нейната група липсват — Хелън и Гурк.

— Какво се е случило? — попита изплашено Черити.

Хартман, който се бе облегнал на рамката на вратата със скръстени пред гърдите си ръце и гледаше в съседното помещение, й хвърли недружелюбен поглед.

— Приятелите ви ги отведоха — каза той.

— Джайл и момичето — обясни Скудър. — Дойдоха преди четвърт час и говориха нещо с Гурк. А после той и Хелън отидоха с тях.

Гласът на Скудър звучеше сериозно, но все пак Черити не остана с впечатление, че той се безпокои за Хелън и джуджето. Очевидно и индианецът усещаше като нея, че тайнствеността, обгръщаща джеърдите, бе съвсем по-различна, отколкото смятаха Хартман и хората му.

Тя пристъпи бавно до лейтенанта и погледна навън в залата.

Огромното подземие беше почти пусто. Тук-там още горяха огньове, но с изключение на шепа мъже и жени всички останали джеърди бяха напуснали залата. Внезапно една фигура пристъпи с бавни крачки към тях. Това бе Джайл. Макар че той нито веднъж не бе погледнал към тях, Черити знаеше, че бе очаквал събуждането й.

— Защо не ме събудихте? — попита тя.

Хартман само вдигна вежди и замълча, а Скудър отговори смутено:

— Нуждаеше се от сън. Почти четиридесет и осем часа сме на крак.

Черити понечи да възрази нещо, но Джайл вече се бе приближил и вдигна ръка, за да привлече вниманието им към себе си. Безмълвно и с кратки, но недвусмислени жестове, той подкани нея и останалите да излязат при него.

Те прекосиха подземието и се изкачиха нагоре. Сивкавата светлина, проникваща през полузасипания вход, бавно отстъпваше място на светлата утринна зора. Изведнъж Черити долови учудващо многообразие от звуци: ромон на река, шум на вятър в клоните на дърветата, птичи песни и откъслечен лай на куче, но и непознати, странни звуци, които не можа да определи. Изглежда, че сетивата й се бяха изострили в сравнение с предишната вечер. Тя чуваше дишането на Скудър зад гърба си, стъпките на спътниците си върху бетонната стълба, лекото шумолене на дрехите им и острия, метален звук, причинен от оръжията им. Възприемаше цветовете и миризмите така осезателно, както отдавна не й се бе случвало. Тя разсъждаваше объркано дали единствено тези няколко часа сън бяха изострили така много сетивата й.

Когато излезе на открито след Джайл, примижа, заслепена от силната утринна светлина. Впечатлението й от предишната вечер се потвърди. Изглежда, че бяха попаднали в някакъв град на джеърдите. Черити забеляза стотици от рошавите фигури. Но това бе някакво много особено селище. Имаше множество прости, построени от клони и шума колиби и няколко ниски сгради от камък и ръждясала гофрирана ламарина. Джеърдите се бяха постарали да променят малко неща и да не разрушат нищо. Колибите се бяха наклонили според естествения растеж на дърветата и следваха разположението на терена, който се спускаше леко към реката.

Тогава Черити видя сянката, обърна се автоматично и стаи дъх от изненада.

Предишната нощ тя бе доловила само неясни очертания на руини в някакъв разрушен град, някаква мимолетна гледка, но сега разбра какво представляваха тези развалини — гигантска катедрала, чийто двоен връх се издигаше на стотици метри над реката. Огромното подземие, в което бяха прекарали нощта, вероятно се намираше под основите й.

— Това е…

— Катедралата — каза Хартман. Той въздъхна. — Сигурен съм, че дори и вие в Щатите сте чули за това. Тя някак успя да устои на нашествието.

Независимо от дребните повреди, внушителната катедрала бе останала непокътната — абсурдна гледка в един напълно разрушен град.

С енергично жестикулиране Джайл посочи някакво място недалеч от брега на реката, където няколко джеърди седяха около буен огън, над който печаха месо, набучено на големи, метални шишове. Мирисът му бе необичаен, но не и неприятен. Той бе достатъчен, за да им припомни, че не бяха хапвали нищо четиридесет и осем часа. Джайл не повтори поканата си, а седна край огъня и се наведе напред, за да измъкне от пламъците един от шишовете.

Скудър, Нет и Кайл последваха Черити, а Хартман и двамата войници спряха нерешително на две крачки от огъня.

— Какво чакате, Хартман? — попита Черити. — Не сте ли гладен?

— Напротив — отвърна Хартман.

— Тогава хапнете нещо — каза Черити.

Хартман само изкриви недоволно лице, а Черити се извърна свивайки рамене и пое с благодарност парчето месо, което Джайл й подаде.

Видът му бе толкова странен и обезпокояващ, както и мирисът му, но Черити го захапа решително. Колкото странно миришеше и изглеждаше парчето месо, толкова вкусно бе то. След първата секунда тя забрави всичките си задръжки и задъвка с наслада.

— Знаете ли всъщност какво ядете? — попита Хартман зад гърба й.

— Не — отговори Черити с пълна уста. — И съвсем не искам да знам.

Джайл я погледна и за момент й се стори, че вижда усмивка в очите му.

Нахраниха се мълчаливо. След месото Джайл им поднесе плодове и бистра вода от реката, примесена вероятно с някаква подправка, защото беше по-вкусна и оставяше приятен вкус върху езика.

След известно време Черити чу стъпки и погледна нагоре. Тя позна Хелън и Гурк, които се приближаваха към огъня, придружавани от двама възрастни джеърди и момичето от предишната вечер. Хелън изглеждаше изтощена, а върху сбръчканото лице на Гурк се четеше объркване, което обезпокои Черити. Но тя се овладя и зачака търпеливо Хелън и джуджето да утолят глада си.

Как е Щерн? — попита най-сетне тя.

Хелън я погледна и прекара уморено опакото на дланта си над очите.

— Не е добре — каза тя. — Но смятам, че ще оживее.

Тя погледна момичето до себе си и каза тихо:

— Тя му спаси живота. Не знам как, но го направи.

Черити се обърна към Гурк. Не каза нищо, но джуджето усети погледа й и отгатна какво иска да го пита. Отговори като дъвчеше:

— Така е. Тя направи нещо с него.

— Какво имаш предвид? — попита Скудър, който бе станал нетърпелив.

Гурк вдигна повторно рамене и преглътна парче месо, голямо колкото юмрука му.

— Вашият приятел… ще… живее — каза Джайл, който, както обикновено, се взираше пред себе си, но очевидно бе слушал много внимателно.

— Защо правите това? — попита Черити.

Джайл я изгледа въпросително. Черити посочи Хартман, а после себе си.

— Те ни разказаха. Вие сте… техни врагове.

Джайл поклати отрицателно глава.

— Не. Те са слепи. А ние виждаме. Те са наши врагове, не ние техни.

При тези думи лицето на Хартман се помрачи още повече, но за най-голямо облекчение на Черити не каза нищо, а само погледна враждебно Джайл.

— Но нападението вчера вечерта — продължи Черити. — Вие хвърляхте камъни по колата и… заложихте капана.

Джайл кимна. Погледът му измери Хартман и за момент се спря върху висящата на рамото му пушка. Това, което Черити прочете в очите му, не бе нито гняв, нито страх, а само дълбок укор.

— Ние се отбраняваме — каза Джайл. — Те ни преследват. Ние ги пропъждаме.

— Глупости! — каза Хартман. — Ние…

С рязко движение с ръка Черити го накара да млъкне.

— Ти твърдиш, че вие никога не сте ги нападали? — пожела да се увери тя.

Джайл поклати глава и каза:

— Никога.

Хартман се засмя иронично.

— Нападнаха само три от базите ни и отмъкнаха екипажа им; разрушиха половин дузина коли и плячкосаха по-голямата част от запасите ни. Но иначе са наистина добри приятели, знаете ли?

— Чуваш какво говори той — каза Черити. — Твърдиш ли, че лъже?

— Не — отговори Джайл. — Той вярва, че… казва истината. Той е сляп. Ние виждаме.

— Какво имаш предвид? — попита тя.

Джайл се засмя. Но от този смях я побиха тръпки. Нещо повече, тя внезапно изпита чувството, че срещу нея седи някакво същество, на което човешките чувства не бяха чужди, но за него те не означаваха толкова много, колкото за нея.

— Вие сте… по-различни… от нас — каза Джайл и посочи Хартман и двамата войници.

Погледът на Черити проследи жеста му. Лицето на Хартман бе непроницаемо, а Леман наблюдаваше джеърда с нескрита омраза, Фелс гледаше шишовете над огъня и месото на тях и Черити забеляза как устата му се пълнеше със слюнка. Той също бе така изгладнял и изтощен като нея.

— Така е — отговори тя, — но не толкова по-различни, колкото смяташ.

— Те са слепи — продължи да упорства Джайл. — Също и вие… сте слепи. Но вие… не можете… да виждате. Те не го искат.

Черити поклати безпомощно глава.

— Не разбирам за какво говориш.

Джайл направи неопределен жест с ръка.

— Ти… ни помогна, Черити Леърд — каза той.

Очите на Черити се разшириха от учудване.

— Откъде знаеш името ми? — попита тя. Беше абсолютно сигурна, че никой от останалите не го е споменавал, откакто се намираха в плен при джеърдите.

Джайл избегна въпроса й.

— Ти стреля… по плъховете. Не… по нас. — Той вдигна отново ръка и посочи Хартман. — Те ни убиват. Ние убиваме тях. Може би… можем да престанем.

— Чудесно! — изръмжа Хартман. — Сега ще извади лулата на мира и ще я запали.

— Защо най-сетне не млъкнете? — попита грубо Черити.

Но този път Хартман не я послуша. Напротив, гласът му стана още по-суров.

— Защо, по дяволите, вярвате на всяка дума на този лъжец, а не на нас? — попита той. — Попитайте го какво са направили с всички мъже и жени, които отвлякоха. Попитайте го какво са направили с Щерн. Попитайте го дали ще го видим отново!

— Ще го видим ли отново? — попита Черити джеърда.

Джайл поклати бавно глава.

— Не — отговори той.

— Но ще остане жив?

Джеърдът кимна:

— Той ще вижда. Но ти… не отговори на… моя въпрос. Ти спаси… яйцата. Ти… стреля по плъховете… а не по нас. Защо?

За момент Черити замълча. По принцип това беше само рефлекс, едно действие, извършено повече инстинктивно, отколкото по разум.

— Те са само животни — отговори най-сетне тя.

Джайл поклати глава.

— Не. Те също виждат.

Черити го изгледа объркано.

— Но вие ги преследвахте.

— Те ядат нас, ние ядем тях — отговори Джайл. — Те виждат. Ние виждаме. — Той кимна с глава към Хартман. — А те са слепи. Те само убиват.

Черити въздъхна.

— Боя се, че не те разбирам — продължи да настоява тя.

Джайл кимна, сякаш не бе очаквал друг отговор. Той стана с учудващо ловко, почти грациозно движение, изглеждащо смешно за

парцаливата му външност, и посочи огромната катедрала зад тях.

— Ела с мен — каза той. — Вероятно тогава… ще разбереш.

Черити и останалите се надигнаха. Джайл не възрази, когато Хартман и двамата му придружители се присъединиха към тях.

Приближиха се към катедралата, чиято огромна врата беше отворена.

Когато влязоха в нея, в първия момент Черити бе като сляпа, защото очите й бяха привикнали на ярката слънчева светлина вън.

Лъхна ги хладен, с особено остър мирис, въздух, от който ги побиха тръпки. В огромното, облицовано с плочки вътрешно пространство тя долови движението на някакви сенки.

До нея Скудър нададе приглушен вик на изненада. С ъгълчетата на очите си видя как Хартман се сепна, а единият от войниците с ужас посегна неволно към оръжието си. Огромното помещение не беше празно. От някогашния интериор не бе останало нищо, а върху мозаечните фигури на пода лежаха дузини, ако не и стотици безформени, тъмни… неща, които сякаш пулсираха и потрепваха.

Безброй джеърди се движеха насам-натам измежду тези пулсиращи камари, а високо над главите им, под огромната готическа арка на покрива…

Със сетни усилия Черити успя да потисне вика на ужас, изтръгнал се от гърдите й. Това, което видя, не можеше да се сравни с нищо, с което се бе сблъсквала досега. Плетеница от дебели колкото ръка, лъскави сиви нишки бе превърнала тавана на катедралата в титанична, трептяща паяжина, по която се движеха безброй тъмни тела с блестящи пипала. Огромни капки от някаква безцветна, лепкава течност заплашваха всеки момент да паднат надолу, без в действителност да се движат. Няколко джеърда лазеха усърдно нагоре-надолу по някакво скеле от стоманени тръби, което се издигаше от пода до тавана.

А в центъра на тази огромна мрежа висеше като абсурдно голям паяк едно чудовище.

Черити знаеше какво вижда пред себе си и въпреки това гледката бе по-ужасяваща, отколкото можеше да понесе.

Мравката представляваше гигант, тридесет пъти по-голяма от воините и работниците, с безформен, подпухнал труп и огромни очи, изпълнени със студенина и злоба. Черити и останалите сведоха поглед,

сякаш не се осмеляваха да проникнат във владението й. Безформената и подута задна част на трупа й се свиваше и отпускаше ритмично и изхвърляше лъскави пашкули — големи яйца, под чиято прозрачна повърхност мърдаха превити тела на членестоноги.

— Гнездото! — измърмори Хартман. — По дяволите, знаех, че има и второ.

— Не се страхувайте — каза Джайл, който също бе застанал неподвижно. — Няма да ви се случи… нищо.

Черити преглътна няколко пъти, за да прекара горчивата и корава буца, заседнала в гърлото й. Тя вярваше на Джайл.

Дори и да искаше, това гигантско чудовище не бе в състояние да им стори нищо. Краката му, колкото и големи да бяха, бяха твърде слаби, за да носят подутата задна част на тялото му. Огромната мрежа, в която висеше, приличаше на затвор, който то нямаше да напусне през целия си живот. Но погледът на тази мравка-чудовище ги парализираше.

Откакто бе напуснала камерата за сън под североамериканските планини, се бе движила твърде често измежду морините нашественици и това бе притъпило усещането й, че те са същества от чужд вид. Но сега го изпита отново, още по-силно и потискащо. Имаше чувството, че не може да диша. Сякаш силите и смелостта й я бяха напуснали. Искаше само да се обърне и да избяга от тази ужасна сграда.

— Елате — каза още веднъж Джайл. — Няма защо да се боите.

Мимоходом Черити забеляза, че той бе започнал да говори по-бързо и по-гладко, сякаш учеше отново езика си.

Те пристъпиха колебливо няколко крачки напред, а после Фелс спря внезапно и с протегната ръка и разширени от учудване очи посочи една от идващите надолу фигури, която се движеше измежду трепкащите пашкули на пода.

— Роланд! — извика изумен той. — Това е Роланд, господин лейтенант. Вижте!

Погледът на Хартман проследи протегнатата ръка на младия войник.

Известно време той наблюдава със смръщено чело мръсната фигура, която сочеше Фелс, а сетне поклати глава.

— Не — отговори той. — Не е той. Лъжете се.

— Но…

— Лъжете се, Фелс — повтори Хартман с по-твърд глас, така че Фелс не се осмели повече да му противоречи.

Но Черити усещаше, че Хартман лъже. Той също бе познал мъжа, когото Фелс посочи. Докато се придвижваха по-нататък, тя наблюдаваше внимателно слабата фигура. Мъжът не се различаваше от останалите джеърди. И неговата коса бе дълга и сплъстена, лицето му също бе почти скрито под гъста, рошава брада, той също бе облечен в дрипи, но това бяха останки от светлозелена униформа.

Погледът му обаче бе празен и когато той огледа преминаващата група, очите му не издадоха с нищо, че ги е познал.

Черити въздъхна облекчено, когато прекосиха главния кораб на църквата и влязоха в едно по-малко помещение. За какво бе служило то преди, беше трудно да се каже, защото цялата му мебелировка липсваше. Стените му бяха изцяло покрити с пълзящи нагоре растения и същите сиво-черни нишки, образуващи мрежата на царицата на мравките. Когато Черити неволно докосна една от тези нишки, с изненада установи, че тя е топла и жива, макар че изглеждаше слузеста и студена.

Когато пристъпи към една задна врата, за да напусне помещението, тя видя нещо, което отново я накара да замръзне на мястото си от ужас.

В единия ъгъл до вратата лежеше някаква фигура — обикновен джеърд с ръце и рамене, но от кръста надолу тялото му бе започнало да се променя. Кожата му беше напукана и твърда като чер рог, пробит от ударите на чук. От дясната страна на кръста му стърчеше дебел, пулсиращ израстък, свързан с живата мрежа по стените, а краката му бяха напълно погълнати от сивата, трепкаща маса.

Потресен, Хартман закри устата си с ръка. Той започна да преглъща трудно, сякаш с все сили се мъчеше да не повърне, Фелс извика уплашено и се извърна, а Скудър се сепна и побледня. Само Гурк и Хелън не реагираха.

— Боже мой! — изстена най-сетне Хартман. — Какво… става тук?

— Не е това, което… смятате — отговори Джайл, като гледаше не Хартман, а Черити. Той направи подканващ жест към вратата зад себе си. — Елате с мен. Тогава ще… разберете.

Хартман изгледа джеърда с потъмнели от ужас очи. Устните му трепереха и той не можеше да отрони нито дума. От устата му излезе само някакъв хрипкав, неразбираем звук. Той вдигна треперещата си ръка и посочи гърчещата се, безмълвна фигура в краката си.

— Вие… проклети… зверове! — процеди през зъби мъчително той. — Какво сте направили с хората ми? Какво сте им сторили?

— Нищо — отвърна спокойно Джайл. — Ти…

Внезапно Хартман изкрещя, отстъпи две крачки назад и се опита да смъкне пушката от рамото си. Със светкавично бързо движение Кайл дръпна ръката му, но Леман се хвърли към него с гневен вик, за да се притече на помощ на началника си. Кайл отново посегна бързо с ръка и сякаш под действието на някаква магическа сила Леман изгуби почва под краката си, тялото му полетя и описа огромна дъга в пространството, а после се блъсна с ужасен трясък в отсрещната стена. Още преди да падне на пода, Скудър бе измъкнал оръжието си и го бе насочил застрашително към Фелс.

— Моля ви, Хартман — каза настойчиво Черити. — Бъдете разумен!

Погледът на Хартман шареше непрекъснато между тях, неподвижната фигура на пода и джеърда. Очите му святкаха, изпълнени със злоба и ужас, и цялото му тяло трепереше. Но той не се опита повторно да посегне към оръжието си.

— Вие сте луди! — заекваше той. — Аз… аз няма да мръдна и крачка повече напред. Аз… искам да изляза оттук!

Той се обърна и се втурна навън от помещението. Фелс се поколеба.

Той направи неволно движение, сякаш искаше да го последва, но отново се обърна и тръгна бързо към поваления си другар, за да му помогне да се изправи на крака. Леман бе омаломощен, но в съзнание и очевидно не бе тежко ранен. Раната над лявото му око кървеше и когато той се опита да стане, лицето му се изкриви от болка. Ако Фелс не го бе подкрепил, щеше да се срине отново на пода. Подпомаган от приятеля си, закуцука след Хартман.

— Може би ще е по-добре… да ги последвате — каза бавно Джайл. — Вие се страхувате. Аз… го разбирам. Вие не знаете… какво правят те.

За момент Черити погледна джеърда, сякаш молеше за извинение, а после се извърна, без да каже дума, и забърза след Хартман и двамата войници.

11.

Блестящ хром. Помещение със стоманени стени. Очи, втренчени в него. Пръст от студен, твърд рог, повдигащ клепача му. Ярка светлина, заслепяваща очите му и причиняваща болка. И тънки игли, впити в тялото му като зъбите на отровна змия, усилващи болката.

Стоун се опита да помръдне, но не успя. Лежеше гол върху маса от хромирана стомана и макар че тялото му бе напълно упоено и всичките му нерви бяха безчувствени, той все пак усещаше, че ръцете и краката му са завързани.

— Буден ли сте, господине?

Стоун помръдна очи — единствената част от тялото му, която все още можеше да контролира — и погледна Луцифер. Огромната мравка стоеше до металното легло и гледаше надолу към него. Стоун отново си въобрази, че вижда металния блясък на безизразните му, кристални очи. Той направи утвърдителен знак с очи.

— Разбирате ли какво казвам?

Стоун направи повторен знак с очи.

— Върнахме се — каза Луцифер. — Не трябва вече да се страхувате. Вече сте в безопасност.

За момент Стоун почти се зарадва, че е напълно парализиран и безпомощен. В противен случай би се изсмял пронизително и лудо.

— Взети са всички необходими мерки — продължи Луцифер. — Техниците взеха проби от гръбначния ви мозък, за да захранят новото тяло. Но процесът на съзряването му ще отнеме известно време. Дадох заповед да ви приведат в лечебен сън.

Стоун премести очи отдясно наляво и обратно, имитирайки отрицателно кимване с глава.

— Не искате? — попита Луцифер.

„Не“, сигнализира му Стоун.

— Това може да продължи дълго — разсъждаваше Луцифер. — При определени обстоятелства дори седмици, господине. А това ще бъде много неприятно. Ще трябва да понесете силни болки.

„Не“, сигнализира отново Стоун.

Той не биваше да спи. Не биваше да губи съзнание и не биваше да се превръща в безпомощно парче месо, с което можеха да вършат каквото си поискат.

— Ако вашето желание е такова, ще се погрижа да останете буден — каза Луцифер. — Но няма причина за това.

„Не“, казаха очите на Стоун и Луцифер не възрази повече. Може би ще успее да намери изход, може би ще стане чудо и тялото му ще се възстанови дотолкова, че да не е необходимо да се извършва трансплантация на съзнание.

Защото ако това станеше, щеше да е по-добре да бъде мъртъв.

Те намериха Хартман и двамата му придружители до реката, Фелс бе седнал на пясъка и гледаше вълните, а Хартман и Леман си говореха тихо.

Когато Черити, Кайл и Скудър се приближиха, те прекъснаха разговора си и Хартман демонстративно им обърна гръб. Леман изгледа Кайл с нескрита омраза, но не каза нищо.

Черити мина покрай него и застана до Фелс.

— Всичко наред ли е? — попита тя, когато младият войник обърна към нея бялото си като тебешир лице.

Фелс се поколеба за момент, а после кимна. Черити се обърна с бегла усмивка и пристъпи няколко крачки към Хартман. Лейтенантът я погледна от упор, а после пристъпи няколко крачки и спря едва тогава, когато нагази до кокалчетата в реката. С рязко движение извади от джоба си кутия цигари, щракна със запалката си и запали цигара.

— Ще ми дадете ли една? — попита Черити, когато той пъхаше кутията в джоба си.

Хартман се поколеба, но после й поднесе полупразната кутия и й подаде огън.

— Не знаех, че пушите — каза той, когато тя смукна дима и отстъпи настрани.

Черити потисна кашлицата си и отговори:

— Изминали са петдесет години, откакто престанах.

Хартман се усмихна бегло.

— Човек никога не може да се освободи от някои пороци.

Те стояха известно време един до друг, гледаха реката и пушеха.

Черити усещаше как постепенно Хартман се отпуска. Разбра, че бе изгубил самообладание. А и тя самата за момент бе парализирана от ужас.

— Страшно беше, нали? — попита тихо.

Хартман смукна от цигарата, изпусна дима през носа си и кимна, без да я поглежда.

— Да. Съжалявам.

— За какво?

— Че си тръгнах така — отговори Хартман. — Това не биваше да се случва.

— Всички ние сме просто хора — направи опит да се усмихне Черити, но усети колко неубедително прозвучаха думите й. — И аз бях на крачка от това да закрещя истерично.

Хартман я погледна колебливо.

— Съжалявам — каза повторно той. — Но ми дойде твърде много. Мислех… че ще ги убият.

— Кого?

Хартман посочи с глава катедралата.

— Хората ни, които отвлякоха.

— Тогава Фелс е имал право — каза Черити. — Той наистина е познал мъжа.

— Да — кимна Хартман. — А аз смятам, че познах още един или двама други. Просто това бе прекалено. Смятах, че са мъртви.

— И смятате за по-лошо тава, че са живи?

Хартман кимна.

— Вижте, капитан Леърд. И вие сте войник като мене. Но има разлика.

— Така ли? — попита Черити. — Каква?

— Аз съм само един обикновен лейтенант — отговори Хартман. — Не съм се учил да управлявам космически кораб. Дори нямам представа от модерната компютърна стратегия, но откакто започна цялата тази безсмислица, съм се учил да се бия. Виждал съм как умират хора и самият аз съм убивал някои. Смъртта е лошо нещо, но тя е част от живота на всеки войник. Или трябва да я приемеш, или не си никакъв войник. — Той посочи отново катедралата и продължи: — Свикнал съм с мисълта, че един ден трябва да умра. Но това вътре е…

кошмарно. Тези мъже вътре бяха някога мои другари. Сега вече те не са хора. Те са… — Той не намери подходящата дума, за да продължи.

— Разбирам какво имате предвид — каза тихо Черити. — Но не съм сигурна, че имате право.

— Така ли? — усмихна се горчиво Хартман.

— Не — отговори Черити. — Смятам, че тук… става нещо много важно.

Тя усещаше, че думите й звучат фалшиво, но не можа да намери по-подходящи. Не можеше да изрази правилно с думи това, което чувстваше.

— Вие наистина вярвате във всички тези глупости, които ви разказа Джайл, нали? — попита Хартман. — Всичко това за зрящите и слепите.

— А вие не вярвате ли? — отвърна Черити.

Хартман понечи да отговори, но тя вдигна рязко ръка и продължи:

— Бъдете откровен, Хартман. Дълбоко в себе си сте разбрали отдавна, че сте се лъгали. Тези хора не са ваши врагове.

— Те вече не са хора — възрази възбудено Хартман.

— Може да е така — настоя Черити. — Но не са и това, за което ги смятате.

— И какво са тогава? — попита Хартман.

Черити сви рамене.

— Не знам — каза тя. — Вероятно някаква нова форма на живот, нещо, за което ние все още нямаме подходяща дума, с която да го наречем.

Устните на Хартман се свиха в тънка, кървавочервена рязка.

Внезапно гневът в очите му избухна отново. Но преди да успее да възрази, Леман извика изненадано и посочи с ръка към реката.

Погледът на Черити проследи жеста му и момент по-късно тя също забеляза какво бе изплашило толкова много младия войник. От другата страна на реката към тях летеше сребриста искра. А тихият плясък на вълните се смесваше с пронизителен вой, от който Черити бе свикнала да се страхува повече от всичко.

— Планер! — каза Хартман, като хвърли цигарата си в реката и я погледна. — Смятам, че това е отговор на въпроса, дали те са наши врагове или не.

Черити понечи да отговори, но Хартман се извърна рязко, направи заповеднически жест към Фелс и Леман и с един скок се озова под прикрити ето на някакъв храсталак. Момент по-късно го последваха и двамата войници, като едновременно с това смъкнаха пушките от раменете си и снеха предпазителите им.

Черити се поколеба за момент. Планерът напредваше застрашително бързо, но нещо в нея й подсказваше, че Хартман не е прав. Въпреки това с един скок тя изчезна зад съседния храст. От лявата й и дясна страна Кайл и Скудър също се свиха под висящите клони.

Тя пропълзя на колене до Хартман. Лейтенантът бъркаше припряно в джоба на униформеното си яке. Черити не бе съвсем сигурна, но й се стори, че за момент Хартман я погледна гузно. Преди още да успее да пропъди тази мисъл, планерът бе вече над главите им.

Той започна да стреля с такава лудешка скорост, че тя почти си представи как катедралата се срива върху тях. А после стрелбата престана и планерът започна да се спуска безшумно към земята. До нея Хартман вдигна пушката си и се прицели в него.

Черити знаеше, че той няма да стреля. Да стреляш с автомат по планер на мороните бе равносилно на самоубийство.

Планерът бе кацнал на около двадесет метра от скривалището им. В долната част на корпуса му се отвори люк и от него се подаде лъскава метална стълба. Цяла делегация дългокраки мравки излязоха от планера и се отправиха към катедралата.

— Не стреляйте! — прошепна Хартман. — Ще откриете огън само по моя заповед!

Думите му очевидно се отнасяха за Леман и Фелс, но Черити вдигна рязко ръка и леко натисна надолу оръжието в ръцете на Хартман.

— Луд ли сте? — прошепна изплашено тя.

С категорично движение Хартман вдигна отново пушката си и я стрелна с поглед.

— Защо? — изсъска той. — Защото предпочитам да се защитавам, отколкото да се оставя да ме убият!

Черити посочи сърдито приземилия се планер.

— Сляп ли сте, или просто сте глупав?! — възрази тя. — Не са дошли заради нас, не разбирате ли?

Гневните искри в очите на Хартман не изчезнаха, но той замълча и вниманието му се насочи отново към планера.

Действително мравките не дадоха признаци, че ще се приближат към скривалището им, а влязоха в катедралата. От планера слязоха още две насекомоподобни създания, но застанаха до него.

Джеърдите въобще не обръщаха внимание на планера. Някои от тях станаха от местата си, за да се отдръпнат от пътя му, а други все още се занимаваха с това, което вършеха преди пристигането му. Но никой от тях не си направи труда дори да го погледне.

— Вашият добър приятел ни е предал! — процеди през зъби Хартман. — Ще видите. Най-късно след пет минути ще се върнат. Но ще платят твърде скъпо за кожата ми.

Черити се отказа да му отговори. Бе почти сигурна, че Хартман се лъже.

— Къде са приятелите ви? — попита внезапно той и погледна Черити.

А после се огледа изплашено, сякаш едва сега забеляза, че Нет, Хелън и Абн Ел Гурк не бяха с нея, когато излезе от катедралата.

— Останаха вътре — отговори Черити. — Хелън и Гурк искаха да се погрижат за вашия човек, а Нет…

Тя млъкна изплашено. „Нет със сигурност е чула шума от приземяващия се планер, помисли си Черити с ужас. И ако направеше грешката да излезе и види какво става, мравките щяха да я забележат и тогава с нас ще е свършено.“

И сякаш тази нейна мисъл беше паролата, която Нет бе чакала, за да се появи на входа на катедралата.

Сърцето на Черити започна да бие до пръсване, когато видя, че мравките бяха достигнали най-горното стъпало на стълбището. Нет също замръзна от ужас. Тя отстъпи с рязко движение, измъкна оръжието си и замръзна от учудване, като видя, че мравките минаха на една ръка разстояние покрай нея, без да я докоснат!

Несъмнено воините на насекомите бяха забелязали Нет, защото с петнистия си маскировъчен костюм и тежката лазерна пушка на рамо тя се набиваше в очи измежду окъсаните джеърди толкова ясно, колкото бе възможно. Но те сякаш изобщо не се интересуваха от нея. Нито едно от огромните насекоми дори и не обърна глава, за да я погледне.

— Какво… става там? — прошепна недоверчиво Хартман.

„Исках, знаех го“, мислеше си Черити.

Тя отговори с висок, но треперещ глас:

— Казах ви, Хартман, че не са дошли тук заради нас.

— Но за какво тогава? — измърмори Хартман.

Някакъв шум наблизо накара Черити да вдигне глава. На лакти и колене Кайл пълзеше към тях между храстите. По лицето му се плъзна сянка на ужас, когато видя пушката в ръцете на Хартман, но Черити бързо и успокоително поклати глава.

— Махнете оръжията! — прошепна той. — Те са тук заради царицата, не заради нас.

Хартман го погледна изпитателно, но не сне пушката си.

— Защо?

Кайл посочи с ръка катедралата.

— Искат да отидат до гнездото. Вероятно дори не знаят, че сме тук. Но ако направим и най-малката грешка, много бързо ще разберат.

— Нет е там — каза Черити, преди Хартман да успее да възрази. — Можеш ли да я доведеш, без да забележат?

Кайл кимна. Надигна се тихо, разтвори клоните пред скривалището им и се изправи.

— Какво сте намислили? — попита Хартман.

Кайл не отговори, а само се огледа на всички страни и тръгна бавно към приземилия се планер. Някаква призрачна промяна се извърши с него: косата му стана по-светла, изгуби лъскавия си чер цвят и придоби някакъв сивкав, мръсен оттенък.

Едновременно с това тя сякаш стана по-дълга. По черния му костюм премина някаква тръпка. Материята се сви, стана по-светла и пореста и внезапно прилепналата по тялото му черна униформа се превърна в някакви дрипи, които не се различаваха по нищо от тези на джеърдите. Измени се и походката му. Той започна да се движи тромаво и трудно.

При тази гледка очите на Хартман едва не изскочиха от орбитите.

— О, боже! — прошепна той. — Как… как го прави?

— Ще ви обясня по-късно — отговори уклончиво Черити. — А сега ви моля да мълчите. Той ще се опита да предупреди Нет и да я доведе тук.

— Но това… това е невъзможно — пелтечеше Хартман, който, изглежда, не бе чул думите й. — Това е магьосничество!

— Не съвсем — каза Черити.

Напрегната и с туптящо сърце, тя видя как Кайл се приближи до летящия диск и премина на около пет метра покрай него. Погледът на едната от двете мравки, застанали до планера, го проследи, но облеклото на Кайл заблуди и тях. Необезпокояван, той прекоси големия площад, изкачи се по стълбището на катедралата и се приближи до Нет. Черити не успя да види дали той й говори, или й даде по друг начин да разбере какво иска от нея, но след известно време и двамата се обърнаха и заслизаха по стълбите с бавни и спокойни крачки.

Лейтенант Хартман ги наблюдаваше смаяно.

— Когато всичко това свърши, смятам, че ми дължите доста обяснения, капитан Леърд — каза той.

— Да — отговори хладно Черити. — Когато всичко свърши.

Без да обръща повече внимание на сърдитите погледи на Хартман, тя наблюдаваше напрегнато как Кайл и Нет се приближават към скривалището им. Джеърдите не им обърнаха никакво внимание. И този път Кайл и уейстлендърката преминаха край планера на няколко метра разстояние, а двете мравки само им хвърлиха бегъл поглед.

Направиха широка дъга към реката, докато между тях и планера се показаха няколко дървета и мравките не можеха вече да ги виждат директно. Изминаха последните метри приведени и с бързо темпо. Когато пропълзяха на колене до Черити и Скудър, Нет дишаше ускорено, а Кайл — той беше отново предишният Кайл, а не джеърд! — не проявяваше и най-малкия признак на напрежение.

Хартман изгледа мегавоина с разширени от учудване и недоверие очи и се обърна към Нет.

— Къде са останалите?

— При Щерн. В едно помещение под катедралата. Не вярвам, че мравките ще ги видят.

— Какво правят там?

Нет поклати глава.

— Не знам — отговори тя. — Правят нещо… с яйцата. Не можах да разбера какво.

— А вие?! — попита Хартман с нескрито недоверие. — Как така ви пуснаха на свобода?

— Откъде да знам? — отговори раздразнено Нет. — По дяволите, радвам се, че все още съм жива.

— Къде е Джайл? — попита Черити.

Нет посочи с глава кулата.

— При мравките.

— Успя ли да разбереш какво правят?

— Вероятно в момента им обяснява къде да ни намерят — каза Хартман.

— Не смятам, че това ги интересува — каза Нет.

— Защо?

Нет сви рамене.

— Не знам. Но… имам чувството, че не се интересуват особено много от нас. Минаха само на метър от мен. Ако искаха да ме хванат, трябваше само да протегнат ръка.

— Вероятно искат да ни хванат всички заедно — изръмжа Хартман.

— Едва ли — отговори Черити. — Тогава би…

Тя млъкна на средата на думата, защото Кайл вдигна ръка и посочи изненадано планера. Двете мравки, които досега бяха стояли неподвижно на поста си, внезапно се обърнаха и се затичаха с трепереще си крака нагоре по стълбата. Вратата започна да се затваря и внезапно от корпуса на самолета прозвуча остро изсвирване.

— Какво става там? — попита изплашена Черити.

И получи отговор на въпроса си по-бързо, отколкото би желала.

Острото изсвирване на планера се превърна в пронизителен, причиняващ болка в ушите вой. Внезапно и между мравките, които излизаха от катедралата, натоварени с яйца, настъпи трескаво движение. Планерът отскочи с тласък нагоре, а мравките и джеърдите се разбягаха от него във всички посоки.

— Залегнете! — изрева Хартман.

Едновременно с това той се хвърли по очи напред и покри главата си с ръце. Някъде зад тях нещо проблесна и Черити видя тънка следа от кървавочервена светлина, разкъсваща сякаш небето. Кайл се втурна към Нет с разперени ръце и двамата се строполиха на земята. В същия момент нещо уцели планера, завъртя го и експлодира.

Самолетът се преобърна, но като по чудо отново пое курса си и с пронизително виещи мотори се опита да набере височина. За секунда изглеждаше, че пилотът ще успее да овладее отново планера, но последва втора експлозия и самолетът връхлетя върху катедралата.

Заслепена, Черити затвори очи, когато той експлодира. Въпреки това огненото кълбо бе толкова ярко, че тя изстена от болка.

Земята под тях трепереше. Южната стена на катедралата се срути с невероятен трясък и грохот. Черити се обърна, стенейки, притисна с ръка очите си и се изправи, като се подпираше с ръце. Шумът от експлозията още кънтеше в ушите й. Едва след секунда разбра, че грохотът на експлозията още продължаваше. Навсякъде по широкия площад пред тях горяха ярки, бели огнени кълба, от небето се сипеха червени и зелени лазерни светкавици и следи от прах от залповете на автоматичните оръдия изпълваха въздуха. Джеърдите се опитваха безнадеждно да избегнат обстрела, но Черити видя как дузини от тях бяха улучени и падаха на земята. Лазерният огън вилнееше и измежду мравките.

Черити повдигна ужасена поглед и видя трите хеликоптера, кръжащи над главите им. Те бяха тънки, на зелени и кафяви петна, а корпусите им имаха форма на стоманени акули. Кръжаха над поляната с невероятно бързи движения и изстрелваха ярки, огнени езици.

— Хартман! — изкрещя тя. — Какво означава това?!

Но Хартман не отговори. Черити се обърна и видя, че заедно с двамата си войници той бе избягал на поляната, макар че трите хеликоптера стреляха ожесточено напосоки и те бяха изложили живота си на опасност.

— Този идиот! — извика Скудър. — Всичко е било планирано! Той ни е подвел!

Една граната се разби в непосредствена близост до скривалището им. Черити се наведе бързо и закри главата си с ръце, когато дъжд от изгоряло дърво и пръст се изсипа върху нея. А после се обърна и се втурна към Хартман с вдигнати нагоре ръце, като махаше енергично към него. Навсякъде около нея трещяха залпове на автоматични оръдия и проблясваха ярки лазерни светкавици. Тя се молеше пилотите на хеликоптерите да разпознаят синята й униформа на Космическите сили.

— Хартман! — изкрещя тя толкова силно, колкото можа. — Престанете! Трябва да престанете! Безсмислено е!

Лейтенантът беше достигнал до средата на поляната и бе спрял.

Черити забеляза, че в ръката си държеше малък уред, в който говореше бързо, и изведнъж си спомни, че бе скрил нещо, когато бе отишла в храсталака при него. И сега знаеше какво бе то. Беше се приближила на около двайсет крачки от Хартман, когато цял залп от яркочервени лазерни светкавици се изсипа на земята пред нея и я превърна в море от вряща, нажежена до червено лава. С отчаяно движение тя се хвърли настрана. През десния крак и рамото й премина остра болка и известно време тя лежа зашеметена, като едва имаше сили да се обърне, за да погледне Хартман.

Два от трите хеликоптера все още преследваха джеърдите и малкото оцелели мравки, а третият се приближаваше към катедралата. Черити изкрещя от ужас, когато разбра какво смята да прави пилотът.

Виещите витла на хеликоптера се приближиха към вратата на катедралата. За секунда той остана да виси неподвижно във въздуха, а после под едно от витлата проблесна ярка светлина. Докато пилотът светкавично отклоняваше машината настрани, чудовищна експлозия разтърси вътрешността на катедралата. Всички прозорци се натрошиха, огромните врати бяха откъснати от пантите и парче от полуразрушения покрив падна с трясък надолу.

Гледката изпълни Черити с такава ярост, че тя забрави зашеметението си и скочи, за да изтича при Хартман.

— Не! — крещеше тя, макар и да знаеше, че вече е твърде късно. — Не! Хелън и Гурк са още вътре!

При звука на гласа й Хартман се обърна и я изгледа със студен поглед. Той престана да говори в радиотелефона си и вместо това направи заповеднически жест с лявата ръка. Леман вдигна пушката си и се прицели в нея, но Черити продължи да тича към него. С няколко крачки тя се озова при Хартман, сграбчи го за раменете и го разтърси така силно, че от изненада той изпусна радиотелефона и отстъпи крачка назад.

— Луд ли сте? — изкрещя тя.

Хартман напразно се опитваше да се освободи от нея. Черити продължи да го дърпа все по-силно, докато най-сетне Леман дойде зад нея и я отскубна насила от него.

Междувременно двата хеликоптера продължаваха да преследват джеърдите. Върху поляната горяха безброй огньове, а между тях лежаха безброй безжизнени тела. Много джеърди все още се опитваха да избягат от виещите стоманени чудовища, кръжащи над поляната.

Изведнъж някакъв тежък предмет процепи въздуха и се заби в земята на около метър от Хартман. Единият от хеликоптерите се заклати и прелетя безпомощно двадесет-тридесет метра във въздуха, преди пилотът да успее отново да овладее машината. От лявата страна на корпуса му хвърчаха искри.

— Престанете най-после! — изкрещя Хартман. — Трябва да се махаме оттук, преди да убият всички ни!

Отговорът на Черити бе погълнат от шума на третия хеликоптер, който се приземи на по-малко от десет крачки от тях.

Хартман се наведе, обърна се с гръб към силното въздушно течение и закри глава с лявата си ръка, като се опитваше да я хване с дясната.

Черити се отскубна, но Леман, който все още стоеше зад нея, я удари и тя политна към Хартман и хеликоптера. С крайчеца на окото си видя как Скудър се обърна заплашително към войника, но не успя да осъществи намеренията си докрай, защото в същия момент Фелс вдигна шоковото си оръжие и го повали с точен изстрел.

— Елате! — изкрещя Хартман. — Трябва да се махаме!

Леман понечи да я блъсне отново в гърба, но с бързо завъртане тя успя да избегне удара с цевта на пушката му, сграбчи го за ръката и го тласна силно. Войникът политна, падна безпомощно на колене и напълно изгуби равновесие, когато Черити му нанесе точен удар. Тя се извърти светкавично бързо и се опита да открие останалите сред царящия наоколо хаос. Нет бе коленичила до изпадналия в безсъзнание Скудър и се опитваше напразно да го обърне по гръб, за да не се задуши, защото лицето му лежеше в една тинеста локва.

Към тях тичаше Кайл, но когато вече се бе приближил на няколко крачки, Леман се изправи изведнъж, насочи пушката си към него и стреля. Ярка лазерна светкавица улучи мегавоина в рамото, завъртя го и го повали безпомощен на земята.

Черити се обърна с пронизителен вик, за да се втурне към Кайл, но Хартман пристъпи зад нея и я удари силно във врата. Тя се строполи в безсъзнание.

12.

Трябва да е била кратко време в безсъзнание, защото, като се събуди, лежеше не върху твърд нар в някаква подземна бетонна килия, а върху твърдия, люлеещ се под на хеликоптер, който с виещи турбини летеше над покривите на разрушения град. В гърба си усещаше пулсираща болка. Тя отвори мъчително очи. Лежеше между две нетапицирани метални седалки в задната част на хеликоптера. И тогава видя дулото на шоково оръжие, насочено към лицето й. На половин метър зад него седеше Леман, който си играеше нервно със спусъка му и я гледаше с присвити очи.

— Не се безпокойте — прозвуча внезапно гласът на Хартман. — Ако сте разумна, няма да ви се случи нищо лошо.

Черити се надигна несигурно върху люлеещия се под на хеликоптера.

Без да обръща внимание на оръжието в ръцете на Леман, който наблюдаваше недоверчиво всяко нейно движение, тя се обърна и се наведе над лежащия върху една седалка Скудър. До него, със завързани ръце и крака, седеше Нет и гледаше с изпълнени с омраза очи ту Хартман, ту двамата войници.

След като се убеди, че Скудър не е тежко ранен, Черити се отпусна върху седалката и погледна през прозореца. Хеликоптерът летеше толкова ниско над разрушения град, че сякаш по чудо не се бе сблъскал с нещо.

Тя отмести поглед и се обърна отново към Хартман.

— Това е било планирано още отначало, нали? — запита Черити.

— Не — отвърна Хартман. — Не беше планирано така.

— Може би не сте смятали да оставите живи някои от тях?

Хартман въздъхна.

— Разбирам огорчението ви, капитан Леърд — каза той. — Но ви се заклевам, че не бе запланувано.

— Разбирам — измърмори Черити. — Неприятен нещастен случай, нали?

— Търсим това гнездо от десет години — отговори сериозно Хартман. — Знаехме, че трябва да е някъде точно под носа ни. Но не знаехме къде точно. И когато приятелите ви ни заведоха, тогава…

— Тогава си помислихте, че това е добра възможност за шпионаж — прекъсна го гневно Черити.

— Ако искате, наричайте го така.

— Тези хеликоптери са били през цялото време близо до нас — продължи Черити. — Права ли съм?

— Да.

— Това беше убийство, Хартман — каза горчиво Черити. — Тези хора не ни сториха нищо. Напротив, спасиха живота на един от хората ви.

— Не съм го искал! — отбраняваше се Хартман, като внезапно започна да крещи. — Но когато видях планера, си помислих, че е дошъл заради нас. А след това бе твърде късно.

Черити понечи да възрази, но внезапно разбра, че Хартман говори истината. Вероятно се бе изплашил и бе изгубил контрол над събитията.

— Съжалявам за момичето и джуджето — каза тихо Хартман. — Надявам се, че още са живи.

— Аз също — каза строго Черити. — Но ако не са, аз лично ще ви потърся сметка за това, обещавам ви.

— Лейтенант? — прозвуча гласът на пилота от кабината.

— Да? — обърна глава Хартман.

— Контакт! — каза пилотът. — Два, а може би и три планера. Двадесет километра пред нас.

Хартман стана, направи крачка напред и отново се обърна към Черити.

— Бихте ли ме придружили? — попита той и добави с мимолетна усмивка: — Като бивш космонавт би трябвало да се интересувате от машината.

Черити усети, че думите на Хартман не бяха нищо друго, освен несръчен опит за намаляване на напрежението между тях. Тя стана безмълвно и последва лейтенанта. Вътрешността на хеликоптера я изненада. Бе по-голяма, отколкото можеше да се предполага от външния му вид, а пилотската кабина напомняше повече на пътнически, отколкото на боен самолет. Командните пултове на пилота

и радиста бяха скрити зад тежки, напълно непрозрачни визьори и въпреки множеството уреди и малки екрани с течни кристали върху командния пулт, тя не можа да открие никъде кормило.

И изведнъж разбра. Трите машини, които бяха нападнали лагера на джеърдите, бяха хеликоптери „Стелт“ — задвижвани чрез дюзи бойни хеликоптери, за които само бе чувала и бе виждала чертежи.

През последните години от службата й в Космическите сили се носеха слухове, че един от европейските им съюзници е започнал тайно да проектира прототип на тези роторни самолети. Но тогава го бе сметнала само за слух.

Тя погледна Хартман със смесица от удивление и неохотно одобрение.

— Фантастична машина, нали? — попита Хартман с нескрита гордост в гласа.

— Да — отговори мрачно Черити. — Преди всичко способността й да унищожава. Наистина впечатляващо.

— Не сте права, капитан Леърд, повярвайте ми. Без тези машини отдавна щяхме да сме мъртви.

Той се обърна рязко и се наведе над рамото на пилота.

— Къде са?

— Дванадесет… сега единадесет километра пред нас. Да ги свалим ли?

Хартман помисли за момент, а сетне поклати глава.

— Не. Приземете се някъде. И без това вече вдигнахме голям шум около себе си.

Без пилотът да си помръдне дори и пръста, машината намали скорост, като едновременно с това започна да се спуска надолу. В продължение на няколко секунди хеликоптерът кръжа сякаш колебливо над руините, а после пилотът съзря празно място между две сринати до основи сгради. Той приземи самолета там толкова бързо и сигурно, сякаш вкарваше колата си в гаража зад къщата, в която бе живял двадесет години. Турбините замлъкнаха с пронизителен вой и перките на ротора над главите им бавно намалиха скорост. Светлината и повечето контролни индикации изгаснаха.

— Не се безпокойте — каза Хартман. — Всичко е наред. Но ако бяха прелетели достатъчно близо край нас, можеха да засекат топлинното излъчване на турбините.

— Вероятно отдавна са ни засекли върху екрана на радара си — възрази Черити.

Хартман поклати глава.

— Тези машини не могат да бъдат засечени с радар — обясни той и Черити отново забеляза нотка на гордост в гласа му.

— Не бих била толкова сигурна — отговори тя.

— Надценявате тези мравки — каза Хартман. — Мисля, че не са толкова опасни, за колкото ги смятат.

— Но бяха достатъчно опасни, за да ни върнат за няколко дни в каменната ера — възрази Черити.

— Не беше нищо друго, освен лош късмет — отговори невъзмутимо Хартман. — Подценихме ги, защото не знаехме с кого си имаме работа. Повярвайте ми, капитан Леърд, ако имахме втори шанс, щяхме да ги размажем.

Черити се отказа да спори с Хартман. Може би той имаше право. А може би наистина бяха имали шанс да се вдигнат срещу нашествениците и дори да ги победят.

Черити се наведе с любопитство напред и огледа сложния команден пулт на хеликоптера. Пилотът до нея сне каската си. Беше много млад, вероятно около двадесет и пет годишен, но пилотите, които управляват такива мощни машини, трябваше да бъдат млади, защото само те имаха достатъчно бързи реакции, за да удовлетворяват изискванията им.

— Красива играчка — каза гордо пилотът. — Ще се учудите, като разберете какви чудеса може да прави.

„Току-що получих малка представа за това“, помисли си с горчивина Черити. Но тя не издаде с нищо мислите си, а попита:

— Къде е командният лост?

Пилотът понечи да отговори, но преди да го стори, Хартман направи бързо предупредително движение с ръка, което не убегна от погледа на Черити. Очевидно Хартман смяташе, че тя не знае какво е алфа-шлем. А в действителност тя бе вероятно първият човек в света, който бе носил такъв шлем. „Понякога, помисли си тя, може да се окаже, че е предимство съюзниците да имат тайни един от друг.“

— Машината… не се нуждае от команден лост — отговори уклончиво пилотът. — Всичко се върши от компютри.

Черити го погледна недоверчиво и той посочи със смутена усмивка малко командно табло, монтирано в облегалката за ръцете на седалката му.

— А останалото върша с това — каза той.

Той не би могъл да мисли, че тя вярва в това. Твърдението, че самолет, изискващ от пилота си реакции с бързина като тази на котка, може да се управлява чрез клавиатура, която повече подхождаше на компютър играчка, бе нагла лъжа.

Черити понечи да възрази, но в същия момент Хартман посочи нагоре. В небето кръжеше сребриста сянка. Със затаен дъх тя видя как планерът прелетя на около миля над скривалището им и се скри бавно от погледа им.

Хартман въздъхна облекчено. Въпреки това той поклати глава, когато пилотът го погледна въпросително и понечи да сложи шлема си.

— Още не — каза той. — По-добре да изчакам няколко минути.

— Защо? — попита иронично Черити. — Искате да спечелите още малко време, преди да трябва да отговаряте пред началника си?

— Да отговарям? — повтори учудено Хартман. — За какво?

— Трима от спътниците ми тежат на съвестта ви — каза Черити.

Хартман не реагира по-различно, отколкото бе очаквала. Вместо да възрази или да отговори на думите й със саркастична забележка, той я изгледа дълго и сериозно. По лицето му се четеше объркване.

— Съжалявам, ако смятате така — каза най-после той. — Но повярвайте ми, не можех да направя нищо срещу това. Просто момичето и джуджето бяха на неподходящо място в неподходящо време. Когато човек е на война, се случват такива неща.

— О, да — отговори язвително Черити. — А същото важи и за Кайл, нали? И той ли изтича натам, където се целеше оръжието на Леман?

Хартман я погледна объркано.

— Моля?

Внезапно Черити разбра, че Хартман не бе забелязал какво беше сторил Леман с Кайл.

— Той го застреля — обясни най-сетне тя. — Съвсем без причина.

Хартман напусна пилотската кабина, без да каже дума. Черити го последва.

— Истина ли е това? — попита той, когато стигна до Леман, като с мъка успяваше да се овладее.

— Кое?

Хартман посочи обвинително Черити.

— Капитан Леърд твърди, че сте застреляли спътника й.

— Нямах друг избор — опита да се защити Леман. — Този негодник ме нападна! Трябваше да се отбранявам!

— Нападна? — каза Черити. — Той беше на повече от десет метра от вас!

— Но искаше да го направи! — каза грубо Леман. — Посегна към оръжието си. Аз… аз бях сигурен, че ще стреля.

— Прицели ли се във вас? — попита студено Хартман.

Леман го изгледа плахо, а после поклати едва забележимо глава.

Не — каза той, — но…

— Това е достатъчно, сержант Леман — прекъсна го грубо Хартман. — Ще изясним по-късно случая.

Очите на Леман бяха изпълнени със злоба.

— Аз… се отбранявах — отговори сърдито той.

— Убили сте човек, който беше на наша страна — възрази ядосан Хартман.

— Оставете го, лейтенант Хартман — намеси се Черити. — Не го е убил.

Хартман я погледна въпросително.

— Изстрелът само го е одраскал — каза Черити. — Видях точно. Кайл ще оживее.

— Не се занасяйте! — изхока я грубо Хартман. — Дори и да е останал жив, онези животни отдавна са го разкъсали на парчета. Не смятам, че се радват особено на нашето нападение.

Черити предпочете да не отговори. Хартман би трябвало да е сляп, за да не забележи, че с Кайл нещо не е наред; но очевидно не знаеше, че той е мегавоин. Половината столетие, което той и хората му бяха прекарали, погребани под руините, ги бе очевидно изолирало от всичко, което ставаше извън този град. А може би за всички щеше да е по-добре, ако за известно време нещата останат такива, каквито са.

Грохотът на експлозиите бе отзвучал отдавна. Вероятно сградата над тях трябва да се бе срутила, защото в продължение на минути помещението се бе разлюляло като лодка в бурно море, а от тавана се бе посипал дъжд от камъни и отломъци. А после бе настъпила тишина и само таванът внезапно започна да излъчва убийствена топлина, сякаш от него се сипеше огън. В началото топлината бе само неприятна, но после се превърна в непоносима горещина и след няколко минути Хелън изпита чувството, че не може да диша повече.

В белите й дробове бе заседнала остра, засилваща се с времето болка.

Тя премигна, за да пропъди сълзите, напиращи поради горещината в очите й. Но въпреки това едва можеше да вижда. От факлите, които бяха осветявали помещението, преди светът над главите им да се срути, беше останала да гори само една и наситеният с прах въздух сякаш поглъщаше червеникавата й светлина. По-голямата част от свода на подземието бе съборена. Там, където по-рано се намираше входът, от тавана все още се сипеше прах, понякога придружен от тропота на някой камък или приглушено скърцане.

Хелън се изправи несигурно, прекара длани по лицето си и усети топла кръв по него. А после почувства и изгаряща болка. Тя опипа внимателно челото си с върха на пръстите и се вцепени от ужас, когато докосна дълбоката, силно кървяща рана на лявото си слепоочие.

— Не се страхувай, съкровище — каза писклив глас до нея. — Главата ти е все още на мястото си.

През праха Хелън видя, че Гурк се приближава към нея. Пелерината на джуджето бе разкъсана на парцали, а върху плешивата му глава стърчеше огромна подутина. Той се приближи със ситни крачки, разтърка сълзящите си очи и изгледа загрижено Хелън.

— Всичко наред ли е?

— Мисля, че… да — отговори колебливо тя.

Освен ранения техник, Гурк и нея, в момента на катастрофата тук се намираха и около петнадесет джеърди. Вероятно никой от тях не бе се измъкнал без нараняване от този ад. Повечето джеърди лежаха бездиханни на пода, затрупани от камъни и пръст, някои се гърчеха от болка и стенеха и само много малко от тях имаха все още сили да се държат на крака.

Хелън се обърна бързо към ранения техник и се наведе над лицето му. Тя не бе лекарка, но поради живота, който бе водила през последните двадесет и пет години, по неволя бе придобила някакви познания. Доколкото можеше да прецени, мъжът не бе получил допълнителни тежки наранявания.

Погледът й се отклони от лицето на Щерн и за момент се задържа върху големия колкото юмрук, лъскав зеленикав бръмбар, който се бе впил в сънната му артерия. Тялото му пулсираше в такт с ударите на сърцето на Щерн, или поне за всеки друг би изглеждало така. Но Хелън знаеше истината. Това беше спокойното помпене на бръмбара, който бе укротил лудешкия пулс на ранения, а не обратно. И това животно бе свършило още много други неща.

Погледът й се плъзна по тялото на Щерн. Тя виждаше само горната му част. Всичко, намиращо се от кръста надолу, бе скрито под пласт от еднаквите, сивкавобели нишки, покриващи стените и част от тавана преди експлозията. Джеърдите, които ги бяха довели тук, твърдяха, че това е вид превръзка, която трябваше да покрие лошите рани на мъжа, намиращи се по краката и долната част на тялото му. Но Хелън усети, че това не е истина; поне не цялата истина.

— Е? — попита Гурк.

Хелън с мъка се откъсна от ужасяващата гледка и погледна джуджето.

— Смятам, че отново е имал късмет — каза тя.

Гурк я погледна със смръщено чело, а после се засмя тихо.

— Ти си душица — каза той. — Нямаме дори и представа дали ще преживеем следващите пет минути, а ти се страхуваш, че си е ударил пръста.

Хелън не обърна внимание на ироничните думи на Гурк и го погледна въпросително.

— Какво става там горе?

— Откъде да знам — отговори грубо Гурк. Въпреки това той сви глава в раменете си и погледна с присвити очи към тавана, сякаш там можеше да прочете отговора на въпроса на Хелън. — Вероятно цялата барака ще се срути — каза най-сетне. — Или канонирите на Стоун най-после са открили адреса ни и се опитват веднъж завинаги да приключат с тази работа. Но отново направиха грешка.

Хелън се ужаси. Не й бе хрумвало, че мороните вероятно са предприели ново нападение с атомни бомби. Но някои факти потвърждаваха това: страхотната експлозия, вибрациите, ужасната горещина, която бе проникнала до тях през дебелите около метър стени…

Тя не посмя да довърши мисълта си.

— Трябва да се опитаме да излезем някак — каза Гурк.

Той с униние разглеждаше малкото оцелели джеърди, които се бяха изправили на крака, но стояха наоколо с безизразни лица и празен поглед, сякаш въобще не бяха разбрали какво се е случило.

— Смятам, че не можем да очакваме голяма помощ от диваците — каза Гурк, като наклони глава и погледна Хелън. — Можеш ли да копаеш?

— Защо?

Прекалено голямата, плешива глава на Гурк посочи входа, който бе затрупан от лавината камъни и пръст.

— Защото трябва някак да отстраним това нещо там — отговори той.

— Не знам ти как си, но аз нямам никакво желание да чакам, за да разбера дали ще ни изведат оттук или не.

За момент Хелън огледа запушения вход. Не вярваше, че ще успеят да го освободят. Но въпреки това стана и последва Гурк.

След като се убедиха, че таванът няма да се срути напълно дори и при най-малко разклащане, те започнаха внимателно да търкалят настрани по-големите камъни и скални отломъци: Напредваха изненадващо бързо. Само след час успяха дотолкова да разчистят камарата развалини, че да видят вратата. Хелън забеляза облекчено, че шахтата на стълбата зад грапавата дъбова врата не бе разрушена. Отгоре се процеждаше трепкаща светлина от огън. Продължиха да работят, докато се натъкнаха на някаква греда, дълга три метра и тежаща вероятно половин тон. Колкото и да се мъчиха, не успяха да я помръднат и на педя от вратата. Гурк се надигна, охкайки, и погледна няколкото джеърди, които безмълвно наблюдаваха работата им.

— Хей, неми идиоти — сопна се той, — няма ли да престанете да ни зяпате, ами да ни помогнете малко? Например бихте могли…

Гурк млъкна изненадан по средата на изречението, когато, сякаш по команда, джеърдите се пробудиха от вцепенението си. Безмълвно,

но с бързина, която учуди джуджето, те се втурнаха и започнаха заедно да дърпат гредата. Дори и някои от тежко ранените джеърди се опитаха да допълзят на колене и лакти към тях, за да помогнат на другарите си.

Гурк отстъпи крачка назад, като клатеше глава.

— Какво им стана така изведнъж? — удивляваше се той.

— Не знам — измърмори Хелън, — но нещо… не е както трябва.

Тя се огледа, изпълнена с ужас. В малкото подземие не се бе променило нищо, но въпреки това тя сякаш усещаше някаква заплаха, някаква невидима опасност.

— Тук нещо не е наред — повтори тя. — Ела! Трябва да се махаме!

Те пристъпиха към джеърдите, за да им помогнат да махнат гредата от вратата.

Но въпреки това не успяха да излязат от подземието.

Затова пък нещо друго влезе при тях.

13.

По заповед на Хартман трите хеликоптера бяха изчакали още десетина минути, преди да излетят — толкова ниско и толкова бързо, че за Черити бе невъзможно да определи разстоянието, което бяха изминали през следващия четвърт час. Освен това те непрекъснато променяха курса си и извършваха големи отклонения, когато на екраните на радара се появяваха планери на мороните. След като напуснаха града, местността стана хълмиста. Скоро под тях се появиха и първите гори, между които тук-там се мяркаха развалините на по-малки градчета. Накрая хеликоптерите се насочиха към някакъв сребрист блясък, който скоро се превърна в малко езеро, и намалиха скоростта си. Докато се спускаха ниско над водата, въртящите се роторни перки плющяха силно и грохотът им се отразяваше от нея. Бяха вече на около десет, метра над водата, когато Черити погледна загрижено Хартман.

— Не ми казвайте само, че тези неща могат и да се потапят.

Хартман се усмихна тайнствено.

— Ще бъдете изненадана — отговори той.

Преди Черити да успее да зададе друг въпрос, вертолетите докоснаха водата и се плъзнаха без съпротивление по нея. В продължение на няколко секунди тя не виждаше нищо друго, освен сребристи потоци вода, обгръщащи корпуса на хеликоптера. Трябваше да мобилизира всичките си сили, за да не изпадне в паника.

А после влудяващият блясък изгасна и тя разбра, че хеликоптерът не беше под водата. Пред тях се простираше черното като лава фуниеобразно устие на езерото, върху което бяха кацнали множество други хеликоптери.

Черити вдигна с изненада глава и погледна нагоре. Пред очите им отново заблестя нещо, което сякаш се отдалечаваше от погледа им.

— Това е… холограма? — промърмори учудено тя.

Хартман кимна.

— Перфектно, нали? Дълго време работихме, докато усъвършенстваме така системата, но си струваше.

Изумена, Черити се наведе над рамото на пилота, за да може да вижда по-добре. Кратерът бе дълбок около половин миля; дъното му бе покрито със същата черна лава, както и стените, но бе грижливо загладено. Между наредените в полукръг хеликоптери се движеха множество малки фигури, тичащи бързо настрани, за да не бъдат покосени от въртенето на роторите. Откъм откритата страна на полукръга, образуван от хеликоптерите, се намираше огромна, двукрила стоманена врата, водеща дълбоко под земята. От лявата и дясната й страна Черити видя няколко полукръгли купола от бетон, от които стърчаха дулата на големи лазерни оръдия. Мнимото езеро не бе само таен хангар за хеликоптери, а и крепост.

Хеликоптерът се приземи с лек тласък. Голямата врата от страната на мотора се плъзна с леко бръмчене и Хартман направи подканващо движение с ръка, но поклати глава, когато Черити се обърна и понечи да се върне към Скудър.

— Ще се погрижат за приятеля ви — каза той. — Ще ви го върнат веднага щом дойде в съзнание, давам ви честната си дума.

Черити слезе, като хвърли тревожен поглед към Нет. Мъжете, които се бяха отдалечили от приземилия се хеликоптер, се върнаха обратно. Черити забеляза, че всички без изключение бяха много млади; никой от тях не беше по-възрастен от Фелс или Леман.

Всички те бяха много високи, широкоплещести и се движеха много бързо. Бяха обхванати от някакво особено напрежение, сякаш приземяването на трите хеликоптера бе нещо, което бяха упражнявали хиляди пъти, но не бяха го преживявали в действителност.

— А вашата приятелка? — попита Хартман. — Няма ли да дойде с нас?

— Не — поклати глава Черити. — Би желала… да остане при Скудър.

Хартман се засмя тихо.

— Разбирам недоверието ви, капитан Леърд. Но, повярвайте ми, то е неоснователно.

Те се приближиха към бронираната врата, която се открехна малко, още като бяха на пет крачки от нея. Черити се престори, че не забелязва нищо, но от погледа й не убегна едно от лазерните оръдия,

следящо безшумно движенията им. „Мъжът до командния пулт на това оръдие трябва да е много недоверчив, помисли си иронично Черити, и пълен идиот. Ако задейства това оръдие, целият този замаскиран хангар ще се превърне в истински вулкан.“

Преди да преминат през вратата, Хартман спря и протегна ръка.

— Може ли оръжието ви, капитан Леърд? — попита той.

— Моля?

Хартман сви рамене със съжаление.

— Заповед — знаете какво означава това.

— Не — отговори спокойно Черити, — не знам. Имате заповед да обезоръжавате и съюзниците си?

— Всъщност не — продължи да упорства Хартман, — но цялото съоръжение се наблюдава от компютър, който, за съжаление, е много упорит. Той не може просто така да повярва, че сте на наша страна.

Черити бе твърде изтощена, за да подхваща спор с лейтенанта. С въздишка на примирение тя сне пушката от рамото си и я подаде на войника, който ги придружаваше.

Преминаха през вратата, зад която се простираше полукръгъл, може би сто метра дълъг коридор с голи бетонни стени. Той бе достатъчно голям, за да предложи място и за хеликоптерите, ако това е необходимо.

— Какво е това? — попита тя, като се оглеждаше любопитно.

— Това, което търсят оня Стоун и чудовищата му — отговори Хартман. — Спомняте ли си още какво ми разказахте вчера? За CC01, бункерът в Америка, от който идвате?

Черити кимна и Хартман, който вървеше до нея със скръстени на гърба си ръце и леко приведени рамене, продължи да говори:

— Предположението ви е съвсем правилно, капитан Леърд. Това тук е немското му подобие, един бункер, в който могат да се оттеглят правителството и важни личности, ако някога се стигне до атомна война.

Черити огледа с нескрито учудване огромния коридор.

— Твърде е голям за правителствен бункер, нали?

— Цялото бункерно съоръжение е далеч по-голямо. Ако е необходимо, можем да издържим цял век тук долу.

— И предполагам, че имате и достатъчно оръжия, за да завладеете след това отново света — или остатъка от него — каза

Черити.

Хартман сбърчи чело, сякаш не му бе съвсем ясно какво означават тези думи. А после внезапно се усмихна.

— Може би — каза кратко той.

Когато стигнаха до края на тунела, Черити преживя нова изненада. Беше очаквала да види бъркотия от коридори и катакомби, както при CC01 в американските Скалисти планини, но пред нея и под нея се простираше огромна пещера, която очевидно имаше естествен произход. Множество лампи с натриеви пари я осветяваха ярко. От пода й се извисяваше град от различно големи постройки, изградени от еднакви по форма пластмасови детайли.

Някои от тях бяха малко по-големи от еднофамилни къщи, а други представляваха огромни халета, достатъчно големи, за да поберат цял самолет. Между тях сновяха стотици фигури в зелени униформи, насам-натам се движеха малки колички с електромотори, подобни на бръмчащи малки насекоми, забързани по пътя си.

— Впечатляващо, нали? — каза с гордост Хартман.

Черити кимна неохотно. Подземната станция не бе и наполовина голяма колкото CC01, но докато американското съоръжение представляваше подземна система от килии, безкрайни коридори и стълби, из които човек би могъл да скита дни наред, тази база бе истински град, построен на около миля дълбочина под земята.

— Колко човека имате тук? — попита Черити.

— Боя се, че са твърде много — каза Хартман.

— Какво имате предвид?

— Скоро ще разберете — отговори уклончиво Хартман.

Той я подкани с ръка да влезе в един отворен асансьор за товари, който водеше към най-ниската част на подземния град.

— Елате. Ще ви представя генерал-майор Кремер, нашият комендант. Той вече ви очаква.

Лазерният лъч го бе улучил и го бе съборил на земята, и за пет минути — необичайно дълго време — той бе изгубил съзнание. Кайл се опита да отстрани болката и да спре кръвотечението, но не успя да затвори раната в рамото си с обичайната бързина. Отдавна вече клетките му не се регенерираха така бързо, както бе необходимо.

Бяха му необходими десет минути, за да възстанови силите си и да може да стане.

„Вероятно постепенно губя свръхчовешките си способности“, помисли си той. Вероятно по време на пленничеството му в Париж бяха извършили с него нещо, което от свръхчовек го бе превърнало отново в нормален мъж. Внезапен ужас обхвана Кайл при мисълта, че няма да бъде в състояние да издържи борбата с другите мегавоини.

Някакво движение при приземилите се планери го изтръгна от мислите му. Той се надигна предпазливо зад прикритието си и погледна към сребристите летящи дискове. Те бяха пет — три по-малки ловни кораба, каквито познаваше от Париж, и два по-големи, матовосивкави бойни кораба. За първи път Кайл виждаше отблизо такъв изтребител. Но по време на обучението си за мегавоин той бе учил достатъчно за тях, за да знае, че дори и един-единствен от тези бойни кораби е в състояние да превърне в прах и пепел цял град.

Кайл отклони поглед от бойните кораби и погледна към катедралата.

След като пламъците бяха изгаснали и пушекът се бе отдръпнал, се виждаше, че огромната постройка не е толкова разрушена, както можеше да се очаква в първия момент. Част от покрива бе съборена и една от двете кули се бе пропукала. Иначе титанът от камъни бе устоял на експлозията. Между развалините се движеха стотици джеърди и множество мравки. Докато джеърдите бяха заети с това да помагат на ранените си другари, мравките образуваха една верига между напуканата врата и планерите. Бързо и с точността на машини те си подаваха пашкулите, които бяха оцелели след ракетното нападение на хеликоптерите.

Кайл беше сигурен, че тези яйца са единствената причина, поради която той и всички останали все още бяха живи. Ако не бяха неизлюпените малки мравки, чието опазване имаше абсолютно предимство, пилотите на двата бойни кораба не биха се поколебали за секунда да отблъснат с безмилостна твърдост нападението върху планерите. Такава бе тактиката на мороните — да унищожават всяка съпротива още в зародиш.

За момент Кайл се вглъби в себе си и установи, че тялото му се бе възстановило от нараняванията. Той предпазливо промени външния си вид и превърна маскировъчния си костюм на кафяво-зелени петна в

дрипи, които по нищо не се различаваха от окъсаното облекло на варварите. Когато излезе от прикритието си, все още се движеше трудно, но в момента това бе предимство. Много от намиращите се на площада пред катедралата джеърди бяха ранени, за да обърне някой внимание на един окъсан, куцукащ мъж между тях.

Въпреки това той имаше чувството, че стотици студени очи на насекоми го гледат недоверчиво, когато с несигурни крачки се приближаваше към вратата на катедралата. По пътя натам мина покрай единия от бойните кораби. Комендантът на кораба бе слязъл. Но това не бе мравка, а инспектор, едно високо два и половина метра чудовище с четири ръце и лъскава, бяла хитинова броня.

Видът на насекомото ужаси Кайл. Какво, за бога, бе намерила Черити Леърд в оня бункер в Париж, че господарите на Черната крепост бяха напуснали Северния полюс, за да ги преследват? Кайл мина покрай кораба с наведена глава. Инспекторът говореше с писклив глас и енергични жестове с някакъв джеърд, в който след момент Кайл разпозна Джайл. Без самият да знае защо, гледката на джеърда го изпълни с облекчение. Радваше се, че Джайл бе преживял това вероломно нападение.

Кайл продължи, поклони се чинно на мравката, която идваше срещу него, натоварена с яйца, и влезе в катедралата. Гледката на разрушенията бе ужасяваща. Двете ракети, които хеликоптерът бе изстрелял в сградата, бяха се взривили в задната стена и я бяха разрушили напълно. Гнездото под покрива бе разкъсано и самата царица лежеше под планина от развалини и почернели греди. Дузини мравки се суетяха около огромното тяло, което издаваше тихи стенания.

Кайл не вярваше, че тя ще оживее. Той знаеше колко невероятно жилави са тези гигантски машини за люпене, но тази тук бе понесла ужасни наранявания. Два от шестте й крака бяха откъснати и мястото кървеше обилно.

Кайл наведе бързо глава, когато царицата за момент насочи погледа си към него. Внезапно изпита чувството, че го е познала, че знаеше съвсем точно кой е и какво прави тук.

И тогава чу вика.

Бе много тих. Никой от джеърдите и никоя от мравките не го чуха, но необичайно острият слух на Кайл го долови ясно — и

разпозна гласа.

В същия момент главата на царицата клюмна. Погледът на огромните й фасетни очи се насочи към една тясна врата в разрушената задна стена на катедралата. Тогава викът прозвуча отново и Кайл чу и други пронизителни викове — не на хора, а сърдито съскане на животни, последвани от неясните звуци на ожесточена борба.

Без дори да помисли за сигурността си, той се затича. Две-три мравки го погледнаха недоверчиво, но отново насочиха вниманието си към ранената царица, която в същия момент започна да трепери силно. Част от планината отломки, под които бе затисната, се срути.

Кайл стигна до вратата и се втурна вътре. Шумът от борбата се усили. Той спря за секунда, за да се ориентира, а после се затича към друга врата, зад която се виеше тясна извита стълба, водеща надолу.

В края й имаше дървена врата, през която проникваше червеникава светлина и се забелязваха странни движения. Кайл изкърти вратата с ритник и се втурна през нея.

В малкото подземие вилнееше разгорещена битка. Половин дузина джеърди се отбраняваха безнадеждно с пръти или камъни срещу огромна армия големи, сиво-кафяви плъхове, които с яростно съскане връхлитаха върху тях и се вкопчваха в телата им със зъби и нокти. Варварите се биеха с храброст и ожесточеност, която изненада дори и Кайл; въпреки това изходът на борбата бе ясен от пръв поглед, защото от една дупка в стената продължаваха да излизат нови и нови плъхове.

Кайл се огледа, сякаш търсеше нещо, и най-сетне откри Гурк, който стоеше разкрачен над една безжизнена фигура, размахваше ръждясала желязна пръчка и с изненадващ успех се отбраняваше от плъховете.

Кайл разбра чие беше безжизненото тяло и с вик на ужас се хвърли напред.

Но успя да направи само една крачка. Един от гризачите връхлетя върху него и се впи в рамото му. С едно-единствено яростно движение той отхвърли плъха от себе си, вдигна го нагоре и с все сила го хвърли срещу стената. После се втурна нататък, но веднага бе нападнат от две други животни, които се впиха в ръцете и бедрото му. Кайл измъкна оръжието си. Не се поколеба да стреля, но малкият

пистолет издаде само някакъв мимолетен вой. Той се освободи от тях с два-три силни удара, отправи се към входа на тунела, от който излизаха плъховете, и стреля. Светлинният поток, излязъл от дулото на малкия пистолет, превърна половин дузина от огромните зверове в облаци прах. Кайл насочи лъча към входа на тунела и задържа пръста си почти половин минута върху спусъка, докато се увери, че в дупката няма повече живи плъхове. А после се обърна, прибра пистолета си и с голи ръце се впусна в битката.

Намесата му бе променила коренно ситуацията. Плъховете все още имаха надмощие над джеърдите, но сега, когато вече не получаваха подкрепление, варварите лесно щяха да се справят с тях. Все повече и повече огромни гризачи падаха мъртви или тежко ранени на земята и накрая останаха само три или четири, които отстъпиха страхливо и се скупчиха в единия ъгъл на помещението.

Кайл извади пистолета си и го насочи към тях, но в същия момент върху него връхлетя един джеърд, който преди това се бе сражавал с камъни срещу плъховете. Той се вкопчи в ръката му и поклати глава. Кайл го отблъсна настрани, но джеърдът, бърз като светкавица, му препречи отново пътя.

Изумен, Кайл отпусна оръжието си, като гледаше ту джеърдите, ту събралите се в ъгъла плъхове.

Джеърдът се обърна към плъховете, вдигна бавно ръка и посочи първо към тях, а после с подчертан жест и тунела, от който бяха дошли чудовищата. Невярващ на очите си и напълно объркан, Кайл наблюдаваше как плъховете се обърнаха бавно и изчезнаха един подир друг през отвора.

Тихо стенание го накара да дойде на себе си. Гурк бе паднал на колене и стенейки, притискаше ръце към горната част на тялото си. Дузината дълбоки рани върху него кървяха обилно, а лицето му бе изкривено от болка. Но Кайл само го погледна бегло, коленичи до Хелън и я обърна внимателно.

Когато я погледна, замръзна от ужас. Очите й бяха неподвижни.

Някакъв плъх бе прегризал гърлото й.

— Не! — прошепна потресен той.

— Можеш ли да й помогнеш? — попита Гурк.

Кайл поклати мъчително глава. Хелън бе мъртва. Можеше да върши много неща, но не можеше да събужда мъртвите за живот.

— Какво стана? — прошепна Кайл. Той сграбчи джуджето и го разтърси диво. — Защо не я защити?

Гурк се освободи от хватката му и разпери безпомощно ръце.

— Нямаше никакъв шанс — каза тихо той. — Тя бе първата, която те нападнаха. Не можах да направя нищо.

Очите на Кайл се напълниха със сълзи. Той вдигна нежно Хелън на ръце, докосна лицето и затвори очите й. Раната в шията й бе много малка, почти смешна в сравнение с дълбоките рани от ухапване и разкъсване, които бяха получили Гурк и джеърдите. И това се стори на Кайл толкова несправедливо, толкова жестоко — от всички тях това момиче имаше най-малко нещо общо с войната им срещу Стоун и цялото му войнство. Защо точно тя трябваше да умре? Когато след известно време вдигна отново погледа си, забеляза, че Джайл и други джеърди бяха влезли в подземието и започнаха да изнасят телата на мъртвите си или ранени другари. При това движенията им бяха толкова прецизни и едновременно с това толкова безучастни, че те напомняха машини.

Погледът на Джайл се плъзна по безжизнената фигура на Хелън, а после се спря върху Кайл.

— Искаш ли да оживее?

Кайл чу как до него Гурк пое дълбоко въздух. За секунди той изгледа джеърда със смесица от недоверие и ужас, а после погледна надолу към ранения техник. Гледката бе ужасяваща — мъжът живееше по друг, напълно неразбираем начин, но все пак живееше. Без да промълви дума, Кайл вдигна Хелън, а Джайл изтълкува мълчанието му като съгласие, каквото всъщност и представляваше.

14.

Генерал-майор Кремер бе дребен, набит мъж с посивяла коса. Носеше ушита по мярка униформа, но въпреки тона начинът, по който се движеше, го караше да изглежда така, сякаш бе навлякъл костюма на по-големия си брат. Гласът му бе тих и би звучал дори приятно, ако не беше навикът му да се изразява с кратки, почти отсечени изречения.

Всъщност, през повечето време бе говорила Черити; същата история, която бе разказвала безброй пъти след събуждането си и която Кремер знаеше със сигурност, защото той бе подел разговора със забележката, че лейтенант Хартман го е информирал вече за най-важното по радиостанцията. Въпреки това той бе слушал внимателно, когато тя му разказваше какво бе преживяла след събуждането си в руините на CC01.

— … и сега сме тук — завърши Черити. — Не мога да кажа, че начинът, по който ме поканихте, ме зарадва особено.

— Нещастно стечение на обстоятелствата — каза Кремер, като погледна стоящия зад Черити Хартман. — Истина ли е това, което казва за Леман капитан Леърд?

Хартман отговори с кратко „да“.

— Тогава го арестувайте — каза Кремер.

— Но… — понечи да възрази Хартман.

— Да остане в ареста! — прекъсна го Кремер. — Като намеря време за това, той ще трябва да отговаря лично пред мен. Не допускам никаква саморазправа сред войниците си.

— Може би просто е изпуснал нервите си — чу се да казва Черити за своя най-голяма изненада. — Всичко се случи така бързо… и той беше много нервен.

Кремер сви учудено вежди.

— Вие го защитавате? Това ме изненадва. Той е застрелял един от приятелите ви.

Черити поклати глава.

— Кайл не е мъртъв — каза тихо тя.

Кремер я изгледа замислено, махна с ръка, за да отпрати Хартман, и стана рязко. Черити потисна усмивката, защото при това той сякаш стана още по-дребен. Бе малко по-висок от Гурк; очевидно седеше върху много висок стол.

— Допускам — започна той, след като Хартман бе излязъл, — че вие и приятелите ви очаквате помощ от нас.

Черити се поколеба за момент, а после поклати глава.

— Всъщност не — каза тя.

Кремер я погледна с леко учудване, но и с видимо облекчение.

— Не?

— Всичко това тук… е много впечатляващо — отговори колебливо Черити. — Но смятам, че ако имахте необходимата мощ, за да разгромите мороните, отдавна щяхте да сте го сторили.

— Така е — потвърди Кремер. — Смятам, че бихме могли да им дадем добър урок, за който ще си спомнят още сто години, но не можем да ги победим. — Той въздъхна тежко и продължи: — Издържахме петдесет години тук, но знаете ли защо? Защото се държахме много предпазливо.

— Но Хартман каза…

Кремер я прекъсна:

— Хартман може да мисли каквото си иска, капитан Леърд. Той смята, че имаме шанс, че трябва само да изчакаме достатъчно дълго, докато някога настъпи денят, в който ще им дадем да се разберат.

— Но той няма да дойде — каза Черити.

Кремер кимна.

— Това не е игра, капитан Леърд. От време на време обстрелваме някой от планерите им, а те унищожават някоя от външните ни станции или някой патрул.

— Странна игра — каза мрачно Черити.

— Но функционира — възрази Кремер. — И докато съблюдаваме правилата й, и те ще правят същото. Тук долу сме на сигурно място, докато не им нанесем по-сериозни щети. Не се радвам особено много на това, което се случи в Кьолн, повярвайте ми. И не заради приятелите ви. Не биваше да се унищожава гнездото. Но аз разбирам пилотите. Всъщност това беше моя грешка.

— Защо?

— Казах ви вече, че това е игра. Но ако тази царица е мъртва или умре, вече няма да се задоволят само с това да унищожат няколко от нашите патрули. Вие виждате, че ние стоим тук, изолирани от останалия свят. Знаем само какво се разиграва в непосредствена близост до нас и нямаме почти никаква информация за света.

— Но знаехте за съществуването на тези две царици?

Кремер кимна.

— Да — отговори той. — Но не знаехме къде се намират. През последните десет години хората ми търсеха гнездото им.

— Но защо? — учуди се Черити. — Ако не сте възнамерявали…

— Ако не са имали поставена задача, или? — прекъсна я Кремер. — Те са войници, капитан Леърд, а на войниците трябва да се поставят задачи. Не можете да оставите един мъж да седи някъде една година със скръстени ръце, а след това отново да разчитате на него.

— И какво ще стане сега с нас? — попита направо Черити. — Със Скудър, Нет и мен?

— Какво ще стане с вас? — прозвуча учудено гласът на Кремер. — Нищо. Вече ви казах — хората ми са били по-усърдни, отколкото трябваше. Ако държите на това, моля официално за извинение заради поведението им. Вие и спътниците ви сте наши гости дотогава, докато искате. Можете да останете, а можете и да си вървите.

— Но не трябва да очакваме никаква помощ от вас? — предположи Черити.

— Зависи какво разбирате под помощ — отговори Кремер. — Имаме достатъчно екипировка, оръжие, запаси, но не можем да ви предложим нещо повече.

— Значи искате да останете тук и през следващите петдесет години в очакване да видите какво ще се случи?

— Ако е необходимо и още петстотин — отговори невъзмутимо Кремер. — Макар че няма да бъда аз този, който ще седи тук.

— Така е — отвърна заядливо Черити. — Вероятно това ще бъде двуметров паяк или интелигентен огромен скорпион.

Кремер понечи да я прекъсне, но тя махна ядосано с ръка.

— Разбирам ви. Но, вижте, аз бях там, вън. Със собствените си очи видях какво правят те с тази планета. И съм сигурна, че няма да се задоволят само с това да я завладеят. Те ще я променят. Вече са започнали.

— Знам — каза тихо Кремер. — Смятате, че съм сляп ли? Но какво мога да направя? Имам дузина хеликоптери и танкове, и още две или три други изненади, за които вашият приятел Стоун вероятно не държи сметка. Но това е твърде малко, за да се освободи цяла планета, не смятате ли?

— Дори и да имахте сто пъти по толкова оръжие, пак щеше да е малко — отговори Черити. — Когато ни нападнаха, и тогава всички армии на света не успяха да се справят с тях.

— Знам — каза Кремер. — Бях там.

Черити го изгледа с любопитство, но си спомни отново какво бе разказал Хартман. И преди да успее да зададе някакъв въпрос, старомодният телефон на бюрото на Кремер изписука. Генералът вдигна слушалката, слуша мълчаливо известно време и я окачи отново, без да промълви дума.

— Приятелят ви се е събудил — каза той. — Смятам, че иска да ви види.

Черити стана.

— Доколкото познавам Скудър, в момента той иска да унищожи половината ви база — предположи тя.

В очите на Кремер проблеснаха иронични пламъчета.

— Да предположим, че се опита — каза той. — Но може би ще е по-добре да отидете и да говорите с него. — Той посочи с ръка бюрото си и продължи: — Аз имам да уредя тук още няколко дреболии, както вероятно сама се досещате. Но после съм изцяло на ваше разположение. Дотогава за вас ще се погрижи лейтенант Хартман.

Придружена от Хартман, Черити напусна малката барака. Главната квартира на Кремер беше една от най-малките сгради в подземния град. Повечето от останалите представляваха големи помещения без прозорци, между които бяха скрити ниски, отлети от бетон куполи, някои от които бяха толкова малки, че биха могли всъщност да бъдат само подстъпи към други, по-ниско разположени нива на бункера крепост.

Скудър и Нет бяха настанени в триетажна сграда, отдалечена на стотина крачки. Черити чу гласа на индианеца още като влезе в коридора, в чийто край се намираше стаята му. Очевидно сградата служеше за болница, но в момента вероятно нямаше никакви

пациенти; почти всички врати бяха отворени и през тях Черити видя малки, но уютно обзаведени стаи с две или три легла.

Пред вратата, зад която проникваше сърдитият глас на Скудър, стояха на пост двама войници. Когато познаха Хартман, те отстъпиха чинно крачка настрани и лейтенантът отвори вратата. Скудър бе завързан към леглото. Той ги изгледа ядосано и изразът в очите му се превърна в истинска ярост, когато позна Хартман, който предпазливо влезе в стаята след Черити.

— Хартман! — каза грубо той. — На какво прилича това? Така ли се отнасяте със съюзниците си?

— Не.

Хартман се обърна ядосано към двамата войници в коридора и ги извика вътре.

— Кой ви даде заповед да завържете този мъж? — попита гневно той.

— Никой, господин лейтенант — отговори със запъване единият от тях. — Ние само помислихме… той… изглеждаше опасен и ние…

— Не трябва да мислите — каза Хартман саркастично. — Правете само това, което ви се заповядва. А сега го развържете! Веднага!

Единият от войниците се разбърза да изпълни заповедта, като се стараеше да не се приближава до Скудър.

— Съжалявам — каза Хартман, след като войникът отстъпи назад. — Моля за извинение от името на тези идиоти. Вие сте наш гост, а не наш пленник.

С мрачно лице Скудър се повдигна на лакти, изгледа последователно Хартман, Черити и двамата войници и стана.

— Ако е така — каза той, — заведете ме при вашия комендант. Трябва да, му кажа няколко думи.

— Генерал-майор Кремер ще бъде тук след няколко минути — каза Хартман. — Вече обясних на капитан Леърд. Повярвайте ми, ужасно съжалявам за случилото се.

— Да — изръмжа Скудър, — личи си.

Преди Хартман да успее да възрази, Черити застана между двамата мъже и попита:

— Къде е Нет?

— Тук — изръмжа повторно Скудър и посочи вратата. — Къпе се.

— Къпе се? — повтори Черити и погледна изненадано Хартман. — Тук имате душ и топла вода?

— Да — отговори иронично Хартман. — А даже и истински сапун.

Черити се засмя учудено.

— От месеци не съм виждала кран, който функционира.

— Разбирам изненадата ви — усмихна се Хартман.

Черити се поколеба за момент, но после попита:

— Смятате ли, че има достатъчно време, за да…

— Разбира се — прекъсна я Хартман, който явно усещаше, че въпросът й бе неприятен. — И преди да попитате, ще ви кажа — водата е неограничена — базата е разположена под подземна река.

Черити се отправи към вратата с лека усмивка.

След месеците, през които не бе събличала костюма си, топлата вода й подейства много добре. Черити се наслаждаваше на редуващите се струи гореща и студена вода, изливащи се върху тялото й. Тя остана твърде дълго в душ-кабината, дори и след като бе изразходила сапуна, който беше намерила там. А после някой почука предпазливо върху матираното стъкло.

Тя спря водата, прекара ръце по лицето си и позна неясните очертания на фигурата зад вратата.

— Готова ли си?

— Не — отговори весело Черити. — Ела след една седмица.

Скудър се раздвижи неспокойно от другата страна на стъклото.

— Този смешен генерал чака вече сума време.

— Тогава може да почака още десет минути — отвърна Черити. Тя отвори малко вратата и протегна ръка. — Някъде там вън трябва да има хавлия. Ще бъдеш ли така добър да ми я донесеш?

Скудър тършува сума време шумно из стаята, а после пъхна в ръката й пухкава кърпа и изчезна от вратата. Черити се подсуши грижливо, търка дълго косата си, а после се уви в хавлията и излезе от кабината.

Известно време Скудър я наблюдава проницателно, а после се обърна смутено.

— Не се дръж като дете — каза Черити. — По-добре виж дали можеш да ми намериш чисти дрехи за обличане. — Тя ритна с крак костюма си, който лежеше смачкан на пода. — Това нещо вони, сякаш цяло стадо кози е зимувало в него.

Докато Скудър бързо и безуспешно ровеше из двата стенни гардероба де вратата, а после напусна стаята, тя започна да изпразва джобовете на униформата си и да маха широкия колан за инструменти. Индианецът се върна след известно време, като под лявата си мишница бе стиснал чиста униформа, а под дясната — две пушки.

— Смяташ ли, че ще са ни необходими? — попита го Черити, сочейки оръжието, докато поемаше дрехите.

Скудър сви рамене и облегна пушките на стената до вратата.

— Не знам — измърмори той. — Просто се чувствам сигурен така.

— Изглежда, че не се чувстваш особено добре, или?

— Никога не ми е било приятно да бъда арестуван — отговори той, като махна с ръка.

— Кремер ме увери, че можем да правим всичко, което поискаме.

Скудър хвърли ироничен поглед към Черити.

— Цялото това съоръжение е просто един огромен затвор. Чувствам се като жив погребан.

Тя разбра много добре какво има предвид той. Въпреки неприятните обстоятелства около пристигането й, за нея престоят в тази станция бе нещо като завръщане у дома; но за Скудър всичко това трябва да беше ново и ужасяващо.

— Не смятам, че ще останем дълго тук — каза тя, като сви рамене.

— А Хелън и джуджето? — попита внезапно Скудър. — Вярваш ли, че още са живи?

Черити се замисли за момент, преди да кимне с глава.

— Да, вярвам, че съвсем скоро ще ги видим отново.

Тя направи крачка към вратата и спря.

— Но ти не попита за Кайл.

— На него не може да му се случи нищо. Той все пак е свръхчовек.

— Не го харесваш особено много, нали?

— Не — отговори Скудър. — Защо трябва да го харесвам?

— Естествено — отвърна Черити. — Но обратното би било по-добре. Винаги…

— Никой от нас не знае какво мисли той — прекъсна я Скудър. — Това, че досега ни помагаше, може да е само трик.

— Глупости! — възрази Черити.

— Може би все още не е намерил това, което търси.

Черити понечи да възрази отново, но вместо това изгледа мълчаливо Скудър и после попита:

— Какво имаш против него? Ревност ли изпитваш?

— Има ли причина за това?

— Не — отговори Черити, обърна се и напусна стаята.

Кремер, Хартман и Нет чакаха вън в коридора и си говореха тихо.

Когато я видя, Хартман я изгледа учудено и кимна одобрително.

— Униформата ви стои добре, капитан Леърд — каза той.

— Въпреки това не се явявам доброволно при вас — отговори с усмивка Черити и посочи с ръка изхода.

— Тръгваме ли?

— Толкова бързо?

— Трябва да обсъдим много неща — каза Черити.

— Например, какво ще предприемем относно Кайл, Гурк и момичето.

— Боя се, че в момента не можем да направим нищо за тях — отговори Кремер. — Както вероятно и сама се досещате, сега там горе вилнее дяволът. Би било твърде рисковано да напускаме тъкмо сега станцията.

Черити преглътна острата забележка, която бе на езика й. Кремер вероятно бе прав за себе си — мравките нямаше да простят така лесно смъртта на царицата. Но по-важно бе да намерят Хелън, Кайл и джуджето, преди да пристигнат войниците на Стоун.

— И освен това в момента имаме да вършим по-важни неща — продължи Кремер.

— Например? — полюбопитства Черити.

Лицето на Кремер помръкна.

— Не искам да ви залъгвам — каза той. — Освен това би трябвало да сте сляпа, за да не забележите, че… имаме проблеми.

— Не мога да си представя, че съществува нещо, с което типове като вас не могат да се справят с лекота — подхвърли саркастично Скудър.

Черити го погледна предупредително, но изглежда, че думите на индианеца по-скоро забавляваха Кремер, отколкото го ядосваха.

— В известен смисъл и вие не сте съвсем невинен, скъпи мой.

— Аз?

Кремер поклати глава.

— Всички вие, или по-точно, обстоятелствата около пристигането ви тук.

— Опасявате се, че малкото ви скривалище може да хвръкне във въздуха, ако мравките започнат да ни търсят упорито? — предположи Скудър.

— В никакъв случай — отговори спокойно Кремер. — Те ни търсят вече петдесет години, без да могат да ни открият. И ако не направим някоя грешка, ще ни търсят още петдесет години.

Той се обърна и тръгна бавно към стълбата. Черити и останалите го последваха.

Тя смяташе, че Кремер ще поясни думите си, но докато напуснат сградата и се върнат в пещерата, той продължи да говори за маловажни неща.

— За какви проблеми споменахте? — попита най-сетне Черити.

— Може би това не е точната дума — отговори уклончиво Кремер. — Знаете ли, мислих по два-три въпроса. Между другото и за това, защо мравките си правят такъв труд да ви убият.

— Създадохме им сума ядове — каза Скудър.

Кремер само поклати глава.

— Вярвам ви — каза той. — Оценявам смелостта ви и щетите, които им нанесохте, мистър Скудър. Но смятам, че през последните петдесет години ние сме им създавали много повече ядове. И въпреки това не хвърлят атомни бомби над главите ни.

— Може би тепърва ще го сторят — каза Скудър.

— Може би — отговори невъзмутимо Кремер. — Но не вярвам особено. За да разрушат тази база, трябва да знаят съвсем точно къде се намира тя или да използват оръжие, което би направило необитаем половината от този континент. А те няма да сторят това. Имат нужда от този свят. Няма да заличат с лека ръка петдесетгодишния труд по

колонизацията му, за да унищожат само няколко бунтовници и самолетите им. — Той млъкна, изгледа продължително Черити и поклати глава, преди да продължи: — Не, трябва да има нещо друго. Вие ми разказахте с колко труд сте се добрали до бункера на НАТО в Париж. Там долу трябва да е имало нещо, което е от особена важност за тях.

— Вероятно — каза Черити и сви рамене. — Но ви давам честната си дума, че не знам какво е то.

— Вярвам ви — отговори Кремер. — Но нашите приятели морони очевидно не ви вярват. А може би така е по-добре.

— Защо? — учуди се Черити.

— Защото може би по този начин ни дават важно указание — отговори Кремер.

Черити го погледна объркано и той продължи:

— Може все още да открием това, за което те предполагат, че го знаем.

— Шегувате се — каза тревожно Черити. — Бункерът бе напълно унищожен.

Кремер кимна.

— Този бункер. Но в Европа има още три такива съоръжения. Едното се намира в Лондон. Доколкото знаем, то е било разрушено още през първите дни на нашествието. Второто вие самата вдигнахте във въздуха. А третото…

— Това ли е? — предположи колебливо Черити.

Кремер кимна.

— Правилно, капитан Леърд. Това, което беше запаметено в компютъра на базата на НАТО в Париж, ние също го знаем.

Черити спря и погледна изумена дребния генерал-майор.

— Ясно ли ви е какво казвате?

— Естествено — каза той. — Това, което нашествениците са търсили в Париж, го притежаваме и ние.

15.

Царицата вилнееше. Крясъците на огромното чудовище караха пода да трепери и мравките, които се опитваха да се погрижат за него, се свиваха под ударите му. Огромната, подпухнала задна част на тялото му пулсираше и се мяташе лудо насам-натам, при което изхвърляше непрестанно яйца подобно на огромна, повредена машина, която вече не е в състояние да извършва работата си.

Кайл усети, че не само физическата болка докарваше до лудост това създание. За първи път той стоеше лице в лице с царица на мравките, но не за първи път виждаше такава. И все пак тази царица се различаваше от всичко останало, което той бе срещал. В огромните й фасетни очи се четеше изумителна интелигентност, съчетана със злината на разсърден бог.

С върховни усилия Кайл откъсна поглед от очите й и отстъпи крачка назад. Във вътрешността на разрушената катедрала имаше безброй джеърди и мравки, малко по-нататък той съгледа бляскавата, бяла фигура на инспектора.

Той стоеше неподвижно, но погледът му бе вперен в Кайл, който разбра, че го е познал. Поради някаква неразбираема за него причина той се бе отказал да даде на войниците си заповед да го заловят.

Мегавоинът се обърна бавно и се върна при Гурк, който се бе спрял до вратата и с изкривено от болка лице си бе запушил ушите.

— Къде е Джайл? — попита Кайл.

Гурк спусна ръце и посочи зад себе си. Устните му се движеха, но Кайл не разбра нищо. Всеки звук бе погълнат от крясъците на беснеещата царица. Когато проследи жеста на джуджето, той позна Джайл измежду развълнуваните джеърди.

Докато Кайл си пробиваше път към джеърда между безпорядъка в катедралата, непрестанно усещаше пронизващия поглед на инспектора, който следеше всяко негово движение. Най-сетне той стигна до Джайл и го дръпна грубо за рамото.

— Къде е Хелън? — попита властно той. — Какво направихте с нея?

Джеърдът вдигна ръка и с учудваща сила отблъсна ръката на Кайл.

— Не сега — каза той.

Той понечи да му обърне гръб, но Кайл го сграбчи толкова силно за рамото, че всеки друг на негово място би извикал от болка. Но по лицето на Джайл не трепна нито един мускул.

— Веднага ще ми…

Джайл го докосна почти нежно по рамото. По тялото на Кайл премина страхотна болка, която го накара да отстъпи с вик назад. Той се строполи безпомощно на пода и известно време отчаяно се опитваше отчайващо да пропъди тъмния воал, танцуващ пред очите му и замъгляващ съзнанието му. Когато вдигна глава, фигурата на Джайл започна да се размива пред очите му.

— Ще направим за момичето това, което трябва да се направи — каза спокойно Джайл. — Но не сега. Царицата умира.

— Знам — изстена Кайл. — Но какво общо има това с…

— Ако тя умре, ще умрем и ние — отговори Джайл.

Кайл го погледна объркано.

— А също и момичето — добави Джайл.

След като джеърдът се обърна и тръгна със спокойни крачки към събратята си, Кайл се надигна с клатушкане. Главата му бучеше и той имаше чувството, че коленете му няма да могат да издържат тежестта на тялото.

— Какво става? — попита възбудено Гурк, като гледаше ту Кайл, ту джеърдите.

— Нямам представа — измърмори Кайл. Беше му трудно дори и да говори. Чувстваше се парализиран не от болката, а от чувството за слабост. Джеърдът сякаш бе изсмукал силите му.

— Какво става с теб? — повтори въпроса си Гурк. Като не получи и този път отговор, той сви глава в раменете си и се втренчи замислено в Кайл: — Очевидно не си толкова неуязвим, за колкото те смятах.

— Възможно е — отвърна кратко Кайл.

Той потърси отново погледа на инспектора. Огромната бяла мравка се бе приближила и все още го гледаше изпитателно. Между

множеството работнички, търсещи оцелели след нападението яйца в разрушения кораб на катедралата, Кайл забеляза и цяла дузина войници. Повечето от тях бяха въоръжени с лазерни пушки, но някои носеха и малки, недодялани пистолети, същите като тоя, който Кайл бе отмъкнал в Париж. Един-единствен изстрел от това оръжие би умъртвил и него самия.

— Изглежда, тук започва да мирише на изгоряло — каза до него Гурк, който също бе забелязал войниците, и добави саркастично. — Ще се предаваме ли, или ще умрем с развети знамена?

Кайл не отговори. Изпитваше ясното чувство, че всичко, което става сега, отдавна вече не зависи от тях. Това, че войниците още не бяха го нападнали, се дължеше вероятно само на опасната му близост с царицата. Само един погрешен изстрел би могъл да погуби чудовището.

Кайл потърси колебливо с очи Джайл. Джеърдът и дузина негови събратя се приближаваха предпазливо към беснеещата царица. За разлика от преди, мравките им разрешиха да пристъпят по-близо до нея. Със смесица от объркване и учудване Кайл наблюдаваше как джеърдите образуваха полукръг около главата на гигантското насекомо. Ръцете им извършваха бавни заклинателни движения и Кайл сякаш чу някакво монотонно бръмчене.

— Какво правят тези там? — прошепна Гурк.

Кайл не обърна внимание на джуджето. Самият той бе твърде объркан от действията на джеърдите, но смяташе, че знае какво правят те. Изминаха десетина минути, през които Кайл и всички останали стояха безмълвно, описваха с ръце странни знаци из въздуха и издаваха това мелодично бръмчене. Постепенно царицата се успокои, но гигантското й тяло все още потръпваше от болка, а погледът на огромните й очи бе станал по-мътен.

Един след друг джеърдите отпуснаха уморено ръце. Някои от тях се строполиха безсилни, а други отстъпиха тромаво няколко крачки назад, преди да седнат на пода. Джайл също се отстрани и като слепец започна да търси някаква опора. С един скок Кайл се озова при него и го подкрепи точно в момента, когато той щеше да се строполи на пода. Очакваше инстинктивно да изпита същата ужасна болка, която бе усетил при първото докосване на Джайл. Но този път се случи нещо съвсем по-различно. За момент той бе завладян от чувството, че полита

в някаква бездна, някаква бездънна, мрачна шахта, в която изчезват всичките му сили. Тогава погледите им се срещнаха и Джайл прочете ужаса в очите на Кайл. И в същия момент изтощителната сила изчезна.

— Продължавай — каза тихо Кайл.

„Ти знаеш какво означава това?“, питаха безмълвно очите на Джайл.

Кайл му отговори по същия безмълвен начин и ръката на джеърда се впи още по-силно в пръстите му. Той отново усети как от него към Джайл премина поток от невидима, пулсираща сила, как собственото му тяло изгуби част от енергията си, докато чертите на изнемощялото лице на Джайл се изостриха отново.

Кайл престана секунда преди да грохне и Джайл го подкрепи, за да не падне.

— Благодаря ти — каза Джайл. — Ти спаси тялото ми. Иначе то щеше да умре.

Кайл се освободи трудно от него и в продължение на секунда трябваше да мобилизира и последните си енергийни запаси, за да може да се задържи на краката си. Ако не беше му помогнал, Джайл щеше да умре. Не беше необходимо дори да погледне настрани, за да разбере, че никой от останалите джеърди не бе останал жив.

— А сега вървете! — каза Джайл.

Кайл посочи през рамо бялата фигура на инспектора. Броят на войниците около него бе нараснал на около две дузини; те образуваха широка, непреодолима верига между него и изхода. Кайл знаеше, че дори и да успее да проникне в челната й част, вън го чакаха други войници.

— Няма да ни пуснат.

— Вие сте под наша закрила — възрази Джайл. — Ще ви пуснат да си вървите.

— А… Хелън?

— Момичето?

Кайл кимна. Джайл не отговори, но мълчанието му бе достатъчно красноречиво.

— Трябва да вървите — каза повторно Джайл. — Няма да ви сторят нищо, докато царицата е жива. Но ако умре, ще ви убият.

— Ще бъде ли някой от господата така добър и да ми обясни за какво става дума? — намеси се Гурк.

Кайл не му обърна внимание. Погледът му блуждаеше между безизразното лице на Джайл, огромните, постепенно угасващи очи на царицата и студената, бяла фигура на инспектора.

— Но все пак трябва да има някакъв начин да я спасите! — опита се да протестира той.

— Раните й са много тежки — отговори Джайл с безизразен глас, сякаш дори и смъртта не бе в състояние да го изплаши. — Вървете! Докато все още можем да ви предпазим.

Кайл се извърна, объркан и изпълнен с чувство на пълна безпомощност, пристъпи към мравките и отново спря. Погледът му се плъзна върху потрепващото тяло на царицата, върху страшните, смъртоносни изгаряния в задната му част и огромните очи, в които животът тлееше като слаба искрица. И най-сетне той разбра какво всъщност представляваха джеърдите.

Една сбръчкана старческа ръка хвана внезапно пръстите му.

— Ела! — каза тихо Гурк. Гласът му бе необичайно нежен, почти топъл, а саркастичният блясък в очите му бе изчезнал. Състраданието, с което гледаше Кайл, не бе престорено. — Не можем да направим нищо повече за нея.

— Хелън ще умре — измърмори Кайл.

Гурк поклати бавно глава.

— Тя вече е мъртва — каза той. — Знам, че ти е болно, но понякога истината причинява болка.

— Аз… ще й помогна — каза Кайл.

Гурк се засмя болезнено.

— Не можеш, приятелю — каза нежно той. — Знам, че можеш да вършиш много неща, но никога няма да успееш да събудиш мъртвец. И няма да помогнеш на Хелън, дори и самият ти да умреш.

Кайл не се помръдна. Той гледа джуджето почти цяла минута, без да вижда нещо, а после вдигна отново поглед, огледа инспектора и армията от огромни, черни мравки зад него и се обърна съвсем бавно към Джайл и царицата. Огромната мравка вече бе почти неподвижна. От полуотворената й уста се стичаше някаква прозрачна, лепкава течност, а огромната й задница бе престанала да изхвърля яйца.

Кайл срещна погледа на Джайл. В очите на джеърда се четеше неизказан въпрос — никакво подканване, никаква молба, просто само потвърждение, че все още имаше възможност.

— Може би се лъжеш, джудже — каза най-сетне Кайл, като пристъпи бавно към Джайл и заедно с него тръгна към царицата.

Компютърната централа на базата бе по-малка от тази в Париж. Но тук полукръглата зала с огромна мониторна стена не бе мъртва гробница, а бе изпълнена с живот. Повечето компютърни пултове от другата страна на стъклената преграда не бяха заети в момента, тъй като Кремер бе отпратил повечето от хората, когато пристигнаха. Иначе всеки компютър тук щеше да работи.

Черити се досети защо бяха свикали такава голяма група в чест на посрещането й. Те бяха не само чужденци, попаднали по случайност тук, които след няколко дни щяха отново да изчезнат, а вероятно първите хора, проникнали отвън в този свят от бетон и неонова светлина. Първите оцелели след огромната катастрофа, които мъжете и жените тук долу срещаха лице в лице след половин столетие. С въздишка на изтощение Черити прекара ръце по лицето си. Очите й пареха от продължителното, напрегнато взиране в екрана и когато ги затвореше, виждаше все още зеленикавите, светещи надписи върху екрана. Бе сигурна, че предположението на Кремер бе правилно. Някъде в необхватната памет на тази компютърна станция бе скрито нещо, което или бе от особена важност за мороните, или бе особено опасно за тях. Но те не знаеха какво бе то и докато нямаха поне една отправна точка, търсенето им щеше да бъде съвсем безрезултатно.

Внезапно Хартман застана до нея.

— Напредвате ли? — посочи той монитора.

Черити поклати унило глава, изключи терминала с рязко движение и се завъртя със стола си.

— Нито крачка — каза тя и сви гневно в юмрук дясната си ръка. — Просто не знам къде и какво да търся.

Хартман смукна от цигарата си, закашля се и пропъди с ръка дима пред лицето си. Той стана и хвърли гневен поглед към климатичната инсталация на тавана.

— Някога ще взема една граната и ще хвърля във въздуха това нещо! — каза той.

— Очевидно тук долу не всичко функционира толкова безупречно, колкото твърдите.

— Това проклето нещо никога не е функционирало. Имате ли желание да излезете за малко навън с мен? Изглеждате смъртно изморена.

Черити погледна часовника си и се ужаси. Бе прекарала пред терминала повече от четири часа. Нищо чудно, че едва успяваше да държи очите си отворени. Тя стана, хвърли към монитора на терминала последен, изпълнен с упрек поглед и напусна помещението след Хартман.

Компютърната централа се намираше в специално защитено помещение на двадесет метра под пещерата. Те се изкачиха с асансьора и прекосиха един дълъг, пуст коридор, под чийто таван бяха разположени видео очите на автоматичната контролна инсталация, следящи всяка тяхна стъпка. Макар и да знаеше, че компютрите ще се задействат само при преминаването на непознати пришълци, Черити не можеше да се освободи от обзелото я неприятно чувство, докато, крачеше из коридора след Хартман. Едва дишаше, когато излязоха през трикратно защитения шлюз. Макар логиката да й подсказваше, че това е напълно безсмислено, тя наистина имаше чувството, че може да диша по-свободно тук вън.

— Уморена ли сте? — попита Хартман с почти нежен глас.

— Не, само разочарована — отговори Черити.

— Какво очаквахте?

Черити сви рамене.

— Не знам — отвърна тя. — Може би имах наивната представа, че ще трябва само да натисна няколко клавиша, за да получа отговора на всички въпроси.

— А може би не сте задали правилните въпроси?

— Знаете ли защо?

Хартман поклати глава, бръкна в джоба на якето си и запали нова цигара.

— Не — каза той. — И не съм сигурен дали изобщо искам да знам.

От джоба на ризата му долетя тихо, но пронизително писукане.

Лейтенантът бръкна, извади някакъв правоъгълен уред и в продължение на няколко секунди го наблюдава със сбърчено чело. А после натисна някакъв бутон в горната му страна и писукането замлъкна. Черити го погледна въпросително.

— Моят господар ме вика — каза иронично Хартман.

— Кремер?

Хартман кимна.

— Да. По-добре е да отида веднага. Ще ме придружите ли?

Черити се поколеба. Нямаше никакво желание да вижда отново Кремер, но мисълта да остане сама тук й се стори по-непривлекателна. Тя кимна. Хартман се обърна и посочи малката постройка в края на пещерата, в която се намираше кабинетът на Кремер.

— С колко хора разполагате тук долу? — попита Черити.

Хартман се поколеба достатъчно дълго, преди да отговори, и Черити разбра, че не е съвсем сигурен или че наистина не бива да дава такива сведения. Той сви небрежно рамене и каза:

— В нормалния случай около шестстотин.

— Какво означава това — в нормалния случай?

Хартман вдигна отново рамене.

— Шестстотин е броят на хората, от които се нуждаем, за да поддържаме тази станция — отговори той. — Вече ви обясних системата — една година стража и десет години сън.

Черити го погледна изненадано.

— Искате да кажете, че тук долу има шест хиляди човека?

Хартман поклати глава.

— Не. Почти десет хиляди. — Той направи някаква гримаса и въздъхна тежко. — Кремер ще ми откъсне главата, ако научи, че съм ви казал. Но рано или късно ще узнаете.

— Десет хиляди човека? Но това е… цяла армия!

— А вие какво очаквахте?! — усмихна се бегло Хартман. — Това тук е военно съоръжение. Било е проектирано, за да устои на атомна експлозия, а после да послужи като център на новото строителство.

— За да започне отначало цялата тази безсмислица?

— Без цялата тази безсмислица вероятно вие нямаше да сте вече измежду живите, капитан Леърд.

Те изминаха мълчаливо останалата половина от пътя, като няколко пъти Черити се спираше и оглеждаше със смесица от любопитство и ужас малкия електрокар, движещ се непрекъснато насам-натам между отделните сгради. Върху повърхността за товара му се издигаше кафез от хромирани стоманени прътъ, в който седеше

сиво-кафяво кожено кълбо и се взираше в нея с тъмните си, изпълнени със злоба очи.

— Не се тревожете, мис Леърд — каза шеговито Хартман, комуто не бе убягнала уплахата й. — Този кафез е напълно обезопасен срещу счупване.

Черити наблюдава объркано електрокара, докато той изчезна през вратата на огромното хале, която се затвори безшумно зад него. А после погледна отново Хартман.

— Вече се запознахте с нашата малка издънка — добави Хартман.

— Вашата… какво? — повтори изумена Черити.

— Вероятно някакъв друг израз би ви харесал повече — каза Хартман, като я подкани с ръка да продължават. — Смятам, че не сте от тези хора, които скачат с вик върху масата, щом видят мишка. Имаме твърде много от тези малки зверчета тук долу.

— Но защо?

Хартман въздъхна:

— Вече ви казах — тук долу има твърде много хора. От какво мислите, че живеем? — засмя се тихо той.

— Не мисля, че разбирам… какво имате предвид — каза колебливо Черити.

— Те са наше творение — отговори лейтенантът. — Трябва да признаете — не са особено красиви, но са забавни.

— Искате да кажете, че вие сте ги създали? — попита шокирана Черити.

— В известен смисъл, да — отговори Хартман. — Тъй да се каже, малко ги променихме. Видяхте как се хвърлиха върху зверовете, които нападнаха вас и приятелите ви в канализационната шахта.

Черити го погледна шокирана. Споменът за яростта, с която огромните плъхове мутанти се бяха хвърлили върху чудовището на мороните, все още бе пред очите й. Тя бе усетила омразата на плъховете, толкова силна омраза, че само мисълта за нея я караше да се чувства така, сякаш я поливаха с леденостуден душ.

— Променили сте ги генетично?

Изглежда, за момент Хартман обмисляше отговора си.

— Моля, не ме питайте за подробности. Ще ви кажа само, че тези зверове не могат да вършат нищо друго, освен да нападат всяко

същество, което има повече от четири крака и не е от тази планета.

— Това е невероятно — промърмори Черити.

— В никакъв случай. Аз съм само прост войник, който, освен да стреля, не е учил почти нищо друго. Но момчетата от лабораториите твърдят, че не е било особено трудно. През последните десетилетия настъпиха твърде много мутации. Те трябва да имат нещо общо с това, което сториха със Земята. Някои животински видове се нагодиха, други изчезнаха напълно, а плъховете станаха малко по-големи и малко по-хитри.

— Престанете да си играете на криеница! — каза ядосано Черити. — Тези зверове са интелигентни, Хартман. И вие знаете това дяволски добре.

Хартман кимна.

— Още една причина да ги дресираме за борба срещу нашите приятели от Космоса, не смятате ли?

Бяха стигнали до сградата на Кремер. Хартман извади от чантата си малка пластмасова лична карта и я пъхна в някакъв прорез до вратата, зад която стояха двама въоръжени войници. Генерал-майорът ги очакваше в малкия си кабинет, в който бе посрещнал за пръв път Черити. Нет и Скудър също бяха при него и макар че Кремер и индианецът прекъснаха разговора си с влизането на Черити, тя изпита чувството, че е въвлечена в някаква дискусия, която бе на път да се превърне в спор.

При влизането й Кремер се обърна рязко, изгледа я кратко и почти враждебно, и посочи с глава Скудър.

— Капитан Леърд! — поде със заповеднически тон той. — Може би ще обясните на вашия приятел, че в момента никой не може да напуска станцията.

— С удоволствие — отговори Черити, след като хвърли бърз, успокоителен поглед към разгневения Скудър. — Ако преди това вие ми обясните за какво става дума.

Лицето на Кремер помръкна още повече.

— Не смятам, че моментът е подходящ за шеги, капитан Леърд — отговори хладно той. — Имаме дяволски големи проблеми и вие също носите вина за това. Най-малкото, което мога да очаквам от вас, е поне да ни сътрудничите.

— Разбира се — отвърна Черити с подчертано небрежен тон. — Но сътрудничеството винаги почива на взаимност. В какво се състои вината ни? Не сме ви молили хората ви да ни отмъкнат!

— Цялата проклета страна там вън се е разбунтувала заради вас! — възрази остро Кремер.

— А също и вашата хубава станция — каза Черити.

Кремер пребледня, изгледа я пронизително и се обърна сърдито към Хартман:

— Вие, проклет…

— Той не ми е казал нито дума — прекъсна го спокойно Черити.

Кремер я погледна иронично.

— А откъде знаете тогава какво става тук?

— Човек трябва да е твърде глупав, за да не забележи, че нещо не е наред — отговори дружелюбно Черити. — Какво става тук?

Кремер прехапа долната си устна и каза:

— Имате право. Наистина изживяваме трудни моменти. Това има нещо общо с бомбите, които те хвърлиха.

Черити го изгледа въпросително, при което Кремер нервно прекара ръка през лицето си.

— Експлодираха твърде близо до станцията.

— И? — попита с недоумение Черити.

— Това тук е военно съоръжение, капитан Леърд, още ли не сте го разбрали? — попита остро Кремер. — При нормални обстоятелства имаме тук минимален екипаж, но все пак достатъчен, за да защитава от нападение този огромен комплекс. Деветдесет и девет процента от работата се върши от компютри. А те реагират по точно определен начин на нападение с ядрено оръжие.

Черити го погледна. Тя разбра какво искаше да каже Кремер с тези думи; но трябваше да минат цели десет секунди, за да проумее какво означаваха те. Обхвана я леденостуден, невероятен ужас.

— Това тук е не само станция за живеене, нали? — попита почти беззвучно тя.

Кремер не отговори, но Черити знаеше, че е права.

— Можете да вършите всичко, само и само да се защитите, Кремер! И проклетите ви компютри са предизвикали контраудар!

— По-спокойно! — каза Кремер. — Ние…

— За какво говорите? — намеси се Скудър. Гласът му прозвуча тревожно.

Черити се обърна ядосано към него и посочи обвинително с ръка Кремер.

— За това, че без малко тези идиоти са щели да хвърлят всички ни във въздуха! А може и да го направят!

— Вече казах — прекъсна я остро Кремер, — че спряхме програмата.

— О, колко успокояващо! — каза саркастично Черити. — Задействано ли е вече отброяването на времето до пускане на ракетите в действие?

— Не съм проектирал аз тези съоръжения! — отбраняваше се Кремер.

— Не! — отвърна гневно Черити. — Но сигурно бихте го направили с радост, ако можехте, нали? — Тя махна ядосано с ръка и продължи: — Започвам да се питам как така не хвръкнахме поне сто пъти във въздуха, преди да дойдете вие.

— Казах ви вече два пъти — спряхме програмата! — каза сърдито Кремер. — Не се е случило абсолютно нищо.

— Тогава не разбирам защо се нервирате толкова.

— Ракетите не бяха стартирани — каза Кремер. — Но цялата база е под тревога. Не съм сигурен дали разбирате какво означава това. Тук имаме над десет хиляди войници, елитни войски, които са в състояние на дълбок сън. И те могат да се пробудят всеки момент.

— И какъв е проблемът? — полюбопитства Скудър.

Кремер го погледна така, сякаш се съмняваше в разсъдъка му, но Хартман го изпревари с отговора.

— Нямаме нито място, нито необходимите запаси, за да подслоним толкова много хора тук за повече от няколко дни — каза спокойно той.

— Тогава изключете компютрите си и ги оставете да спят — предложи Скудър.

Хартман поклати тъжно глава.

— Не става — каза той. А сетне се поколеба за момент и погледна Кремер, сякаш трябваше да получи позволение от него, за да продължи да говори. — Вижте, капитан Леърд, тези войници не се намират в камери за сън както вие, аз или мъжете, които служат в

радиоподслушвателните станции вън. Знаете колко сложна и скъпа е техниката за летаргичен сън. Би било напълно невъзможно да се доставят достатъчно уреди за толкова много хора. Ние използваме друга техника. Моля, спестете ми обясненията относно нейното функциониране — и аз самият не го знам съвсем точно. Но това е рисковано. Не всички от тях ще се събудят отново. А ние нямаме възможност да ги приведем отново в летаргичен сън.

— Това означава, че ако тези мъже се събудят веднъж, ще останат така — каза Черити. — Накратко: ще ви създадат много работа.

— Ако беше само това… — каза тихо Хартман.

— Какво означава това? — попита Нет.

Кремер въздъхна шумно.

— Покажете им, Хартман — каза тихо той.

16.

Когато паниката премина, бе твърде късно. Той се пробуди секунда преди някаква невидима, стоманена лапа да посегне към мислите и душата му и да ги изтръгне от полуразкъсаното му тяло; а може би все още имаше време да изкрещи някаква заповед, за да предотврати включването на тези ужасни машини, които щяха да му подарят нов живот и едновременно с това да издадат смъртната му присъда, но той бе парализиран от страх и когато разбра, че Луцифер го бе излъгал и че времето, което му оставаше, не се измерваше в седмици, нито дори в часове, а в минути, то и тия последни ценни минути бяха почти изтекли и последното, на което бе способен, бе пронизителен вик на ужас.

Това, което се случи впоследствие, бе като кошмарен сън. Стоун знаеше, че не бе изживял в действителност всичко това, за което си спомняше. И въпреки това никога нямаше да забрави тези ужасни картини. Нещо бе изтръгнало духа от тялото му и го бе запратило в безкрайността, в която нямаше Тук и Сега, нямаше време, нямаше нищо. Той прекара цяла вечност в необятен свят, изпълнен с тъмнина и самота, а после усети как някаква студена машина посяга към него, зомбира мислите му и изследва всеки момент от съществуването му. Накрая тъмната бездна на безкрайността се бе превърнала в друг, още по-тъмен затвор.

Не знаеше колко време бе прекарал в оная тъмница, която бе превърнала мислите и чувствата му в последователност от запаметена информация, в една компютърна програма с наименование „Даниъл Стоун“, която чакаше да бъде активирана. Последният му ясен спомен бе чувството, че отново има тяло. Той отвори очи и видя над себе си лицето на Луцифер. Когато понечи да се изправи, някакъв болезнен тласък го събори назад. Тялото му бе приковано с безброй маркучи, проводници и тънки кабели.

— Какво става? Къде съм? — попита той, като извърна повторно, но много по-внимателно, глава и погледна адютанта си. — Ти ме

излъга!

— Нямах друг избор, господине — отговори мравката. — Имаше усложнения. Някои от най-важните жизнени функции внезапно престанаха да действат. Имаше опасност за живота ви.

— Трябваше да ми кажеш!

Луцифер кимна.

— Знам. Готов съм да понеса наказание за грешката си. Но спасяването на живота ви бе най-важното нещо. Нямаше време да ви информирам.

Стоун погледна мравката със смесица от ярост и слаба надежда.

Раболепният тон на Луцифер не беше този, с който той би говорил с един предател. А вероятно още не знаеше какво бе сторил Даниъл.

— Развържи ме! — настоя Стоун.

Луцифер се поколеба.

— Би било по-добре, ако…

— Махни тези проклети неща! — прекъсна го грубо Стоун. — Веднага!

Огромното насекомо се приближи покорно и освободи безбройните съединения, чрез които новото тяло на Стоун бе свързано към компютърните съоръжения. Това, което Луцифер правеше, бе много болезнено, но той потисна вика си. Погледът му блуждаеше по блестящите уреди и се задържа върху огромния правоъгълен екран, който се бе втренчил към масата като неподвижно сляпо око. Не много отдавна той бе виждал подобно съоръжение в Париж. То бе показало всеки спомен, всяка картина от паметта на заловения мегавоин.

След като Луцифер махна и последната игла от вените му, Стоун му заповяда грубо да му донесе нещо за обличане и се изправи внимателно. Предупреждението на Луцифер не беше преувеличено — веднага му се зави свят и почувства такава слабост в крайниците си, че с мъка успя да се задържи седнал на края на операционната маса. Изчака, докато помещението около него престана да се върти, изправи се много внимателно, хвана се с лявата ръка за ръба на масата и погледна изпитателно новото си тяло.

Нищо по него не бе се променило. То беше същото тяло, с всички предимства и недостатъци и всички малки дефекти, които някога го бяха ядосвали; но следите, които животът бе оставил върху него, бяха

изчезнали. Въпреки слабостта, която тегнеше над него като невидима оловна тежест, той усети в себе си енергия, каквато не бе чувствал от години.

Беше зловещо чувство. Той се бе вмъкнал в това тяло като в ушит по мярка костюм, но който все пак не бе негов. Този, който всъщност трябваше да го носи, никога нямаше да се пробуди отново за живот. Бяха взели от него една-единствена клетка и от нея бяха създали това ново тяло, но не бяха позволили да се събуди животът в него.

Той отново плъзна погледа си към странните уреди до масата.

Представата, че в тази апаратура се намираше едно перфектно копие на спомените му, го ужаси. От индивида, който представляваше той, бяха създали едно възпроизвеждащо се същество. „Велики боже, помисли си той, след като са в състояние да вършат такива неща, защо просто не произвеждат войниците си на конвейер?“

А може би го правеха.

Луцифер се върна и му донесе дрехите. Въпреки гордостта, той бе принуден да приеме помощта на адютанта си, за да се облече.

— Колко време е изминало? — попита Стоун. — И какво става с бунтовниците? Заловихте ли ги най-после?

Луцифер поклати отрицателно глава.

— Явиха се непредвидени проблеми. Туземците нараниха една от цариците. Трябваше да прекратим търсенето на бунтовниците, докато тя е вън от опасност. Но знаем местопребиваването им.

Стоун прикри изненадата си и погледна мравката.

— Приблизително или точно?

— Точно — отговори Луцифер. — Става дума за скривалище на бунтовниците в Германия. Знаем го от дълго време, но досега се считаше, че рискът от едно директно нападение е много голям.

— Шегуваш се — каза Стоун. — Няколко избягали бунтовници и…

— Извинете, господине, но не са такива — прекъсна го Луцифер. — Касае се за напълно въоръжена военна база от времето преди завладяването на тази планета. Разполагат и с ядрени оръжия. Едно нападение би могло да предизвика атомен контраудар от страна на бунтовниците. Очакваните при това щети ще са несравними с тези, които бунтовниците са причинявали досега.

— И защо не сте изпратили никого при тях?

— Опитвахме се — отговори Луцифер. — Многократно. Но те са много предпазливи.

Стоун се усмихна пряко волята си.

— Не съм вярвал, че още функционира.

— Кое функционира?

— Системата — отговори Стоун. — Знаеш ли, приятелю, изпробвахме това в продължение на петдесет години — безумието като метод. Естествено, никой не го признава, но резултатът е, че самите ние сме застрашени да хвръкнем във въздуха, ако не ни оставят на мира. И ти виждаш, че и днес още е така.

Луцифер го погледна объркано и Стоун се досети, че въобще не е разбрал думите му. Той смени рязко темата.

— Погрижихте ли се поне за това да бъдат заловени, когато напуснат това свърталище на плъхове?

— Разбира се.

— Тогава ме заведи там — заповяда Стоун.

Този път той бе сигурен, че забеляза ужас в очите на Луцифер — чувство, което досега бе смятал, че мравката не е способна да изпита.

— Искате… да се върнете в Европа?

Стоун кимна.

— Има ли някаква пречка за това?

— Бих ви посъветвал да се откажете — каза Луцифер. — Вероятно чувствате, че силите ви са се възвърнали, но ще ви е необходимо още известно време, докато наистина успеете да овладеете напълно тялото си. Може да се явят усложнения.

С пресилено весел жест Стоун посочи странната апаратура зад масата.

— Но ти вече ми доказа, че нищо не може да ми се случи, приятелю — каза той. — Смятам, че по всяко време можете да повторите това?

Луцифер не отговори, което усили още повече подозренията на Стоун. Може би знаеха вече всичко, може би Луцифер не бе тук, за да съобщава заповедите му в града и по цялата планета, а само за да го следи. Но в същия момент той разбра колко абсурдна е тази мисъл — ако те знаеха какво бе сторил, тогава знаеха всичко.

Той отиде до вратата, спря още веднъж и дълго наблюдава замислено уредите зад масата.

— Особено чувство — измърмори сякаш на себе си той. — Луцифер го погледна въпросително и след секунда Стоун продължи: — Страшно и зловещо, разбираш ли?

— Боя се, че не.

Стоун посочи огромния екран.

— Мисълта, че всичко, което някога съм преживял, е записано там. Целият ми живот. Така е, нали?

Луцифер кимна.

— Бих могъл да се приближа и да погледна още веднъж целия си живот — промърмори Стоун. Той се престори, че бе загубил нишката на мислите си, и започна да разглежда странната апаратура, но държеше под око Луцифер. — Бих ли могъл да видя още веднъж всичко преживяно?

— Теоретично — да — отговори Луцифер.

Стоун погледна учудено мравката.

— А на практика?

— Само инспекторите имат достъп до тези данни.

Стоун с мъка успя да прикрие изненадата си.

— Ти смяташ — попита объркано той, — че аз самият не бих могъл да погледна?

— Не — отвърна Луцифер.

— Но защо? — учуди се Стоун и се засмя тихо.

— Причините за тази заповед не са ми известни — отговори Луцифер. — И не задавайте вече подобен въпрос.

Стоун се усмихна колебливо.

— Може би е по-добре, ако човек забрави това-онова, нали?

Луцифер го погледна с безизразните си очи. Стоун се извърна рязко и отвори вратата.

— Ела! — каза той. — Искам да се върна веднага в Европа. Виж дали можеш да установиш връзка.

Луцифер го последва, но Стоун усещаше ясно колебанието му. Той спря и отново го погледна въпросително.

— Какво има още?

— Настоявам да се откажете от намерението си да се върнете там — каза след видимо колебание Луцифер. — Ситуацията е много

сложна. Може би ни предстои скок.

Стоун се втренчи в него.

— Още сега? Но… твърде рано е!

— Всичко стана много бързо — потвърди Луцифер. — Бяха извикани някои инспектори, за да преценят положението и решат какво трябва да се прави.

— Но това е невъзможно — започна да протестира Стоун. — Вие сте тук едва от петдесет години и…

— Необичайно е — прекъсна го Луцифер, — но вече се е случвало. Местните форми на живот са необикновено устойчиви и жизнени.

— Не можете да издържите? — попита тревожно Стоун.

— Не знам това — отговори Луцифер. — Критичната граница е достигната, но още не е прекрачена. Инспекторите правят каквото могат, но все пак не може да се очаква окончателно решение, преди да изтекат пет или шест дни.

— Пет-шест дни…

Погледът на Стоун се насочи пряко волята му към затворената врата зад Луцифер — вратата на помещението, в което се бе събудил.

Някъде там вътре бяха запаметени спомените му, всички негови големи и малки тайни и оня проклет момент, който би могъл да му коства живота.

„Но може би, помисли си той, имам още един шанс.“

Той бе минимален. Дори само мисълта за риска, който поемаше с това, му причини почти осезаема физическа болка. Струваше му се, че се намира на горящ кораб, който не може да плава.

Ако не знаеше със сигурност противното, би се заклела, че мъжът е мъртъв. Той седеше изправен и вдървен като бастун на ръба на тесния нар, който представляваше цялата мебелировка на килията от другата страна на стъклената преграда. Очите му бяха празни и безизразни като на джеърдите, но в тях не дремеше онова дълбоко, прикрито познание. Гърдите му се повдигаха и спускаха в ритъма на тежкото му, равномерно дишане.

— Това е… ужасно — прошепна Черити. Погледът й се бе вторачил в мъртвешки бледото лице на младия мъж и макар да знаеше,

че стъклото позволява видимост само от едната страна, не можеше да се освободи от неприятното чувство, че тези мъртви очи се взират в нея.

— Какво сте направили с него? — попита настойчиво Скудър.

В отражението на стъклото пред себе си Черити забеляза как той се обърна и пристъпи гневно крачка напред към Хартман. Тя с мъка се откъсна от гледката на бледата фигура в съседната стая и се обърна.

— Скудър, моля — каза Черити.

Скудър спря, но очите му пламтяха от ярост. Не би се учудила, ако в този момент бе връхлетял на бърза ръка върху дребния мъж.

— Нищо не сме му сторили — каза мрачно Хартман. Той също виждаше ясно ужаса, с който ги бе изпълнила гледката на спящия върху нара мъж. — Вече ви казах — имаме известни трудности.

— Трудности! — засмя се истерично Скудър и посочи с обвинителен жест войника. — Вие наричате това трудности?! Това е… проклето зомбиране, Хартман!

Черити се обърна уморено към Хартман.

— Какво се е случило?

— Не знам — каза Хартман. — Но някои от тези, които се събуждат, са… такива.

— Някои? — хвана се за думите му Черити. — Тоест, не всички.

— Не — отвърна Хартман. — Около една трета.

Черити въздъхна тежко и затвори очи. Една трета… това означава, че в тази подземна крепост има повече от три хиляди мъже в такова състояние.

— Знаехте ли това? — попита тихо тя.

Хартман поклати глава.

— Беше ни ясно, че съществува известен риск. Но всеки един от тези мъже се е записал доброволно тук, капитан Леърд. И на всеки бе обяснено, че шансът му да се събуди отново е около осемдесет процента в най-добрия случай. Но никой не би могъл да предвиди такова развитие на нещата.

— А и да сте го знаели точно, пак бихте се възползвали от това, нали? — попита сърдито Скудър. — Във всички случаи ви остават двама от трима мъже.

— Не знаехме! — опита се да се защити Хартман. — По дяволите, и по-рано сме будили мъже, но такова нещо никога не се е

случвало!

— Какво се е случило с тях? — попита настойчиво Черити, преди Скудър да започне отново с упреците си. — Смятам, че сте ги изследвали?

— Естествено — отговори Хартман, като хвърли последен сърдит поглед към индианеца. — Органически са напълно здрави. Но са съвсем безчувствени. Не реагират на външни дразнения, дори и на болка.

— Може би това се дължи на техниката, с която сте ги привели в състояние на дълбок сън — подхвърли Нет с деловитост, която изненада Черити.

Хартман изгледа безпомощно уейстлендърката и вдигна рамене.

— Възможно е, но не е твърде вероятно. Казах ви вече: само осем от десет се събуждат отново. Но това тук е… напълно необяснимо.

Докато Нет и Хартман продължаваха дискусията си, Черити пристъпи отново към стъклената преграда и започна да наблюдава младия мъж от другата й страна. Войникът се раздвижи. Той се надигна бавно като марионетка, с чиито конци си играе неопитен играч, пристъпи несигурно към стъклената преграда и вдигна ръце.

Черити отстъпи инстинктивно крачка назад. Разговорът зад гърба й бе преустановен рязко.

— Какво, по дяволите… — измърмори Скудър.

Войникът се блъсна с вик в стъклената преграда, която откъм неговата страна бе като огледало, и я натисна с ръце. Погледът на празните му, помътнели очи търсеше Черити.

— Черити! Помогни… ни — прошепна той.

Скудър пое шумно въздух, а Черити гледаше смаяна съненото лице от другата страна на стъклото.

— Помогни… ни — повтори шепнещият глас.

— Но това е… невъзможно! — запелтечи Хартман. — Той… не може да ви види. И не може да знае името ви!

Войникът залитна. Ръцете му се плъзнаха шумно по стъклото, той се свлече на колене, сякаш и последните му сили го бяха напуснали, но погледът му се задържа върху Черити. И макар че това бяха същите празни, мъртви очи, Черити почувства ясно отчаяната молба в тях.

И внезапно узна всичко. С всяка изминала секунда тя разбираше за какво си спомнят тези очи. И разбра също колко ужасно се бяха излъгали всички те.

Преди войникът да се строполи, тя се обърна и се втурна навън.

— Но вие сте съвсем побъркана! — каза Кремер. Той отчаяно се мъчеше да запази поне външно спокойствие. Известно време наблюдава Черити, сякаш очакваше тя да реагира на думите му, а после хвърли молива, който държеше в ръка, и скочи. — Обясних ви, че в момента никой не бива да напуска тази станция. А вие искате да ви предоставя хеликоптер, за да се върнете при онези диваци, от които нашите хора едва ви освободиха?

— Не е точно така — каза Черити, но Кремер я прекъсна с нетърпелив жест.

— И дори не искате да ми кажете причината за това! — продължи грубо той. — Моля ви, капитан Леърд, какво бихте сторили вие на мое място?

— Не знам — отговори Черити. — Но поне щях да помисля върху това.

— Върху кое? — опита се да се усмихне саркастично Кремер, но само направи някаква гримаса. — Върху тази… тази напълно объркана история, която разказвате?

— Знам, че звучи невероятно — каза Черити, — но знам също, че съм права. Това, което се е случило с войниците ви, има нещо общо с джеърдите. И се боя, че ако не предприемем нещо, ще настъпи катастрофа.

Кремер се изсмя хладно. Вероятно искаше да я скастри, но се задоволи само с повторно поклащане на глава и се отпусна в коженото си кресло, което изскърца под тежестта му.

— Дори и да искам, мис Леърд, не мога да ви пусна да си вървите в момента.

— Какво означава това? — попита сърдито Скудър. — Да не сме ваши пленници?

— Естествено, че не — отговори бързо Кремер. — Но никой не може да напуска станцията в момента. Това не важи само за вас, а за всички. Дори и за самия мен.

— Защо? — попита Черити.

Кремер въздъхна.

— Не знам точно какво става там вън — каза той. — Но никога досега не съм виждал толкова много планери. Повярвайте ми, ако си подадем дори само носа навън, ще ни застрелят всички вкупом.

— Тогава забравете идеята с хеликоптера — предложи Черити — и ни дайте каквото и да е превозно средство.

— Безсмислено е — възрази Кремер. — Дори няма да успеете да се приближите до града. Освен това не бива да забравяте, че бяхте доведени тук с хеликоптер. Полетът трая вероятно не повече от десет минути, но сме на повече от сто километра от центъра на града. А улиците са в окаяно състояние. Ще ви са необходими два дни, за да стигнете до града.

— Това е наш проблем — или? — попита Скудър.

— Не — отвърна спокойно Кремер. — Не само ваш, когато се касае за сигурността на хората ми и тази станция. Боя се, че все още не ме разбирате. Това тук е може би последното място в света, което не е завладяно от тях.

— Страхувате се, че ще ви предадем? Това е смешно.

— Престанете! — прекъсна го ядосано Кремер. — Вие сте израснали там вън, нали? Трябва ли изрично да ви обяснявам, че те имат средства и начини, чрез които да изтръгнат всичко от всеки? Не се съмнявам нито във вашата лоялност, нито във вашата смелост, но няма да можете да им се противопоставите дори и за десет минути. И вие го знаете толкова добре, колкото и аз!

Скудър прехапа гневно устни и Черити му хвърли бърз поглед, за да го накара да мълчи.

— Естествено, вие сте напълно прав — каза тя. — Но, повярвайте ми, нямаме никакъв друг избор, освен да говорим с Джайл. Колко от войниците ви са в това състояние? Две хиляди? Три хиляди? Кремер мълчеше, но изразът на лицето му й подсказваше, че преценката й е повече от скромна.

— Те ще умрат, ако не предприемете нещо — продължи Черити. — Желаете ли това?

— Не — отговори Кремер. — Естествено, че не го искам. Но аз отговарям и за още осем хиляди здрави мъже тук долу. Да не би да искате да заложа на карта и техния живот заради някакво необосновано предчувствие?

— Нямате друг избор — каза Скудър, като се наведе войнствено напред, подпря се с юмруци върху бюрото на Кремер и погледна от упор генерал-майора. — Ще отидем независимо дали това ви се нрави или не.

— Не! — каза Кремер. — Категорично не!

Той посочи с глава към Хартман.

— Арестувайте ги, лейтенант!

Хартман трепна от изненада, а после направи крачка към Скудър и спря, когато индианецът се обърна към него и вдигна юмруци.

— Моля ви, мистър Скудър — каза Кремер. — Знам, че превъзхождате физически лейтенант Хартман. Но трябва също да знаете, че няма да излезете оттук, докато аз не го поискам.

— Ах, така ли? — попита шеговито Скудър.

— И е безсмислено да се втурвате към мен и да ме вземате за заложник — продължи Кремер с блага усмивка. — Повярвайте ми, предвидили сме и тази възможност и сме взели необходимите предпазни мерки.

Скудър изглеждаше така, сякаш иска да провери какво се крие зад твърдението на Кремер, но Черити го възпря с ръка. Генерал-майорът не бе от хората, които блъфират.

Вратата зад тях се отвори внезапно и в стаята влязоха двама въоръжени войници. Кремер посочи с ръка Черити, Нет и Скудър.

— Заведете гостите ни в квартирата им. Те са под арест. Отнасяйте се с тях с нужното уважение, но не бива да напускат стаите си.

Черити погледна слисано Кремер.

— Надявам се, че няма да съжалявате за решението си, Кремер.

— Аз също — отговори Кремер.

Когато Черити се надигна, навсякъде из станцията започнаха да вият алармени сирени. Кремер замръзна на мястото си и погледна ужасено мониторната стена зад гърба си. Върху екраните не се забелязваше нищо особено, но в същия момент телефонът иззвъня.

Кремер вдигна слушалката, заслуша се за момент и внезапно пребледня. Движението, с което след секунди окачи отново слушалката, бе неестествено спокойно.

— Какво става? — попита Черити.

— Нещо, което ще убеди дори и вас, че сме в опасност — отговори Кремер с леко треперещ глас. — Изгубили сме връзка с всичките си външни станции.

17.

Тишината бе необичайна. Никога преди не бе идвал на това място, но това не бе първото гнездо, което виждаше. Беше проучил внимателно докладите за събитията през последните четиридесет и осем часа. Предполагаше, че площадът и катедралата щяха да гъмжат от джеърди и мравки слуги. Бе очаквал да чуе свиркането и писукането на хилядите насекоми и да види агресивната нервност на едно гнездо, чиято царица умираше.

Но вместо това го посрещна зловеща тишина.

Огромният площад пред катедралата бе напълно опустошен. В безбройните кратери, причинени от експлозиите, лежаха мъртви джеърди и труповете на мравки воини. Катедралата също бе пострадала.

Част от покрива й се бе срутил. Но колкото и ужасна да бе тази гледка, тегнещата над всичко тишина бе по-ужасна. Никъде не се забелязваше и следа от живот. Дори и лешоядите не бяха пристигнали при труповете.

Стоун погледна тревожно Луцифер. Моронът също беше напрегнат, почти нервен. Погледът на Стоун блуждаеше от безжизнените фигури на джеърдите до тлеещите останки от кораба на катедралата. За момент той изпита страх. Уплахата му бе толкова силна, че ако можеше, би побягнал към самолета си. И едновременно с това Стоун почувства, че не би могъл да избяга от приближаващата опасност.

Той продължи с разтуптяно сърце и спря за малко, преди да изкачи стъпалата към вратата със ситни, костващи му огромни усилия крачки! С влизането си Стоун спря за момент със затворени очи, за да се адаптира към дрезгавата светлина. Когато повдигна отново клепачи, пред него се разкри гледка на пълно опустошение.

Това, което допреди няколко дни бе непокътнато гнездо, раждащо новия народ на планетата, сега бе разрушено и опожарено.

По пода лежаха стотици новоизлюпени яйца, а между тях — труповете на дузини джеърди и мравки.

Но царицата бе жива.

Стоун затаи дъх от ужас, когато видя тежките наранявания, които бе понесла. В огромните й, блестящи фасетни очи все още тлееше онзи зловещ огън, който го караше да изтръпва всеки път, когато стоеше лице в лице с гигантското чудовище. И в същия момент царицата вдигна глава и го погледна, сякаш бе чула стъпките му.

Движението й разруши магията, в чиято власт бе попаднал за момент. Той пристъпи отново и едва сега забеляза двете огромни, блестящи бели фигури на мравките, стоящи до обезобразеното тяло на царицата. Гледката го изненада. Той се обърна ядосано към Луцифер.

— Защо не ми каза, че инспекторите са тук?

— Не знаех — отговори Луцифер.

Стоун го изгледа с изпълнен с омраза поглед и поклати гневно глава, когато Луцифер понечи да го последва. Моронът се отдръпна безшумно назад, а Стоун продължи. Обхванат от истерия, губернаторът пристъпи към двамата инспектори и кимна.

Едната от двете мравки въобще не реагира, но другата се обърна и го изгледа със студените си кристални очи.

— Кой ви разреши да дойдете тук?

— Никой — отговори спокойно Стоун. — Но и никой не ми е казвал, че не бива да идвам. Освен това не смятам, че трябва да приемам заповеди от вас.

Инспекторът посочи Луцифер.

— Вашият заместник ви е информирал, че съществува възможност за преждевременен скок. В този случай всичките ви права се отменят, губернатор Стоун.

— Кой го казва? — осведоми се Стоун с престорено небрежен тон.

— Събития, които касаят съдбата на народа ни — отговори инспекторът, — не подлежат на решенията и властта на губернатора на планетата. Трябваше да знаете това.

Стоун вдигна рамене и мина небрежно покрай инспектора.

— Може би съм го забравил.

Той спря на три крачки от царицата и погледна огромното чудовище със смесица от погнуса и учудване. Разбираше малко от

медицина, но след всичко, което видя, бе ясно, че тя нямаше да оживее.

— Какво се е случило тук? — попита той.

— Не знаем — обясни инспекторът. — Всичко подсказва предстоящ СКОК. Но това всъщност е невъзможно. Твърде рано е. Полето не би могло да се изчерпи дотолкова. Броят на населението не възлиза дори и на една двадесета част от необходимия лимит.

Внезапно зад гърба на Стоун прозвуча ехиден смях.

— Изглежда, че за разнообразие имате сума ядове, или?

Стоун позна гласа, преди да се обърне и да погледне плешивото джудже с навъсено лице, което се бе появило зад него.

— Ти? — попита изненадано той.

Гурк направи гримаса и започна да се клати.

— Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш отново.

— Къде са останалите?

— Не са тук — отговори троснато Гурк. — И преди да попиташ — не знам къде са.

— И щеше да ми кажеш, ако знаеше? — каза иронично Стоун.

— Разбира се — отвърна Гурк. — Като виждам това, не смятам, че в момента Черити и хората й са най-голямата ти грижа.

Той посочи с глава царицата, която бе започнала да издава тихи, изпълнени с болка стенания.

— Хубава гледка, нали? Погледни я добре. Може би за последен път виждаш такова нещо. Във всеки случай на тази планета. Но не се безпокой — добави злобно Гурк, — сигурен съм, че господарите ти ще ти намерят друга работа. Галактиката гъмжи от планети, които чакат да бъдат завладени и опустошени.

Стоун се извърна ядосано и се обърна към инспектора.

— Къде са другите? — попита заповеднически той. — Къде са всички останали? Защо тук няма никой? Не е възможно да сте унищожили всички при нападението.

— Казах ви вече, губернатор Стоун — отговори инспекторът, — че събития, засягащи съдбата на народа ни, не са в…

— Всичко това ме засяга твърде много! — прекъсна го грубо Стоун. — По дяволите, смятате ли, че ще гледам безучастно как всичко пропада? Къде са те? Къде са джеърдите? Воините? Корабите?

— Изчезнаха — отвърна тъпо инспекторът. — Той има право. Всички изчезнаха. Преди един час. Просто… — щракна с пръсти той

— така.

Стоун гледаше враждебно ту джуджето, ту двамата инспектори и след малко каза:

— Криете нещо от мен.

Двамата морони не отговориха, но Гурк отново се изкиска злорадо.

— Искаш ли да знаеш какво?

Стоун се извъртя със светкавична бързина, сграбчи джуджето за яката и го разтръска. Джуджето размаха ръце и започна да рита с крака, но не престана да се киска като лудо. Стоун го пусна отново на земята и направи заповеднически жест с ръка.

Известно време Гурк стоя със скръстени пред гърдите ръце, като се преструваше на обиден, а после въздъхна дълбоко, обърна се и се затътри бавно към царицата. След кратко колебание Стоун го последва. Макар че не я гледаше, той усещаше погледа й, който го следеше. Почувства се още по-зле.

Гурк спря, махна нетърпеливо с ръка и посочи някакво безформено очертание, за което в първия момент Стоун помисли, че е още едно строшено яйце. Но после видя, че е твърде голямо, за да бъде такова. Когато направи още една крачка и се наведе, той видя какво бе всъщност това.

— О, боже! — изстена той.

Зад гърба му прозвуча безумният смях на Гурк.

18.

— Трябваше да му строша черепа! — каза Скудър. — Тогава поне щяхме да знаем защо сме арестувани!

Той ритна ядосано вратата, която се разклати на пантите си.

Секунда по-късно тя се открехна и през тесния процеп към тях се втренчиха две тъмни очи. За момент Скудър ги погледна с ярост, а после скочи напред, сграбчи бедния войник, повдигна го и извика:

— Хуу!

Вратата се затвори бързо и войникът изчезна.

— Остави това, Скудър — каза Черити. — Безсмислено е! Глупостта няма да ни помогне да се измъкнем оттук.

— Не — отвърна Скудър, — но облекчава.

Черити погледна часовника си, може би за тридесети път през изминалия половин час. Воят на алармените сирени бе замлъкнал отдавна, но затова пък й се струваше, че чува приглушен трясък, а през последните десет минути подът под краката им се бе разтресъл осезаемо, сякаш някъде бяха минали огромни машини или нещо бе експлодирало.

— Ако поне знаехме какво става вън! — каза Нет.

Сякаш в отговор на думите й подът потрепери за трети път, но този път вибрацията бе последвана от глух тътен. Скудър застина от ужас и вдигна ръце в безсмислено отбранително движение. Черити също се изправи изплашено.

— Какво…?

Четвърта, още по-близка, експлозия погълна останалите й думи.

Таванът се пропука и върху тях се посипа прах и малки камъни.

Алармените сирени започнаха отново да вият пронизително и монотонно.

— За бога! — изстена Скудър. — Всичко се срива!

Той се обърна със силен крясък и започна да удря с юмруци по вратата.

Черити прикова поглед в тавана. Пукнатината не се разширяваше, но се разклоняваше във всички посоки и над главите им се посипа още повече прах.

— Отворете! — крещеше Скудър. — Отворете! Тук всичко се срутва!

Черити не бе очаквала такова глупаво държание от него, но вратата отново се открехна и войникът погледна вътре. Тогава тя чу шума от счупването на ключалката и вратата се отвори с трясък.

И в същия момент таванът се срути.

Черити видя всичко като през силна лупа: тежащият тонове бетонен таван се превърна в паяжина от цепнатини и пукнатини и полетя надолу. В същия момент Скудър се обърна, сграбчи с две ръце Хелън и Черити и ги блъсна напред. Черити усети как един огромен бетонен отломък се разби на пода зад нея. Тя падна върху Скудър, като вдигна инстинктивно ръце, и се претърколи. Замаяна, се изправи на крака, като кашляше. Очите й сълзяха и в първия момент не можа да различи нищо друго, освен облаци прах и движещи се като в мъгла сенки: Скудър, който с мъка изправяше Нет на крака, и двамата войници, които бяха на пост пред вратата. При отчаяния си скок бяха повалили на земята единия от тях, а другият стоеше на две крачки зад нея и смаяно наблюдаваше ту Скудър и нея, ту срутващото се помещение.

— Какво става? — попита Черити.

Войникът вдигна безпомощно рамене. В следващия момент втора експлозия разтърси целия тунел.

— Не знам — изкрещя войникът. — Нападат ни. Но не знам кой!

— Но аз знам — изрева Черити сред грохота и трясъка. — Заведете ни при Кремер! Бързо!

Младият мъж се поколеба.

— Аз… не ми е разрешено…

— По дяволите! Знам какво означава всичко това! — прекъсна го Черити. — И знам също как можем да го прекратим!

Войникът се обърна нерешително и посочи коридора.

— Добре, елате.

Втурнаха се към асансьора. Но не бяха изминали и половината разстояние, когато прокънтя нова, чудовищна експлозия и почти цялата стена до тях се срути.

Трусът ги отхвърли от пода. Върху главите им се изсипа дъжд от камъни и отломъци и Черити закри главата си с ръце. В продължение на секунди прахът бе толкова плътен, че тя не можа да различи дори и Скудър, който лежеше точно до нея. Той се изкашля мъчително, надигна се бавно и премигна няколко пъти, за да успее да различи нещо сред облаците прах.

От другата страна на разрушената стена се намираше огромна, около десет метра висока, зала, която бе разделена чрез стъклени стени на лабиринт от по-малки правоъгълни помещения. Във всяко от тях имаше по едно легло, върху което лежаха безжизнени мъжки тела. Черити прецени бързо, че броят им е над хиляда. В огромната зала се намираше част от спящата армия на Кремер.

Голяма част от стъклените стени бяха разрушени, така че много от мъжете бяха наранени. А между дългите редици от легла се движеха други фигури; сенки, които в първия момент сред облаците прах Черити сметна за хора. Но после ги видя ясно в светлината на лазерните лъчи. „Мороните не само нападат базата, помисли си с ужас тя, те са вече тук.“

Скудър пое шумно въздух и се вкопчи толкова силно в ръката й, че Черити изкрещя от болка. Протегнатата му ръка сочеше противоположната стена на залата.

От развалините се показа огромна черна фигура.

След секунда Черити я разпозна.

Червеят бе дълъг около тридесет метра. Тялото му бе покрито с черни лъскави плочки; а там, където докосваше пода, пластмасовото покритие се стопяваше. Черити не можа да забележи нито очи, нито каквито и да било други сетивни органи, но предната част на тялото му се бе изправила и се люлееше ритмично насам-натам като главата на нападаща кобра. Черити видя как някои от войниците откриха огън по гигантското създание, но лазерните залпове отскачаха безуспешно от тялото му. От почти триметровия тунел, който червеят бе проправил в скалата чрез изгаряне, излизаха четириръки фигури. Трябва да бяха дузини мравки, които обстрелваха яростно няколкото защитници; а от тунела изскачаха все повече и повече воини на мороните. Но не само те.

Измежду блестящите, четириръки очертания на мороните се движеха по-малки, светли фигури с две ръце и сплъстена коса —

джеърдите.

Черити се отдръпна. Единият от двамата войници вдигна пушката си и се прицели в морините, но Черити бързо дръпна ръката му.

— Не! — каза тя. — Те не искат нищо от нас! Вижте!

Тя посочи джеърдите, придружаващи мравките.

Воините на насекомите застреляха безмилостно няколкото оцелели след нападението им войника, но джеърдите сякаш въобще не се интересуваха от битката. Без да обръщат внимание на експлозиите, които кънтяха из цялата зала и я бяха превърнали в истински ад, те се приближиха до спящите в леглата войници и коленичиха до тях. Черити не можа да разбере какво точно правят, но видя как някои от фигурите започнаха да мърдат при докосването на джеърдите.

— Какво… какво правят те? — запелтечи войникът.

— Не знам — отговори Черити. — Но не искат нищо от нас, не разбирате ли? Искат само тях.

Мъжът наблюдаваше невероятната сцена с разширени от ужас очи и не отговори.

— Заведете ни при Кремер! — изкрещя Черити. — Бързо!

Войникът не реагира. Тя го сграбчи за рамото и го разтърси.

Докосването й го изтръгна от вцепенението. Той отблъсна инстинктивно ръката й и посочи, жестикулирайки бързо, асансьора.

— Нататък! Бързо!

Затичаха се. Когато мравките забелязаха бягащите фигури, пуснаха няколко изстрела в тяхна посока, но никой не улучи. Стигнаха невредими до асансьора и скочиха в кабината.

Вратите започнаха да се затварят мъчително бавно. Нова експлозия разтърси кабината и секунда преди вратата да се затвори, Черити видя двуметровата фигура на една мравка, която с гротескни движения прескочи разрушената стена и се затича към тях. Но в същия момент вратите се затвориха и асансьорът потегли с бръмчене.

Изминаха десет секунди.

И тогава сякаш юмрукът на някакъв великан удари асансьора, подхвърли го на два-три метра височина и отново го запрати надолу.

Трусът ги запрати със страшна сила на пода. За момент те останаха да лежат зашеметени и заслушани в ужасяващия шум на претоварените стоманени въжета, върху които висеше кабината. Но

стана чудо — трусовете престанаха и кабината не се спусна неудържимо в бездната.

Обгърна ги непроницаема тъмнина. Черити започна да опипва като слепец наоколо, докосна някакво тяло, върху което бе паднала, и чу приглушен стон.

— Ранена ли си? — попита тя.

— Да — отговори Нет. — Но не тежко. Поне… така смятам.

Единият от войниците запали джобно фенерче и освети малката кабина. В слабата му светлина Черити видя, че почти всички се бяха измъкнали без наранявания. Освен Нет и нея, всички се надигнаха. Дори и уейстлендърката се опита да се изправи с изкривено от болка лице.

Но асансьорът бе сериозно повреден. Вратите се бяха деформирали и вероятно нямаше да могат да се отворят с прът. От командното табло на стената на кабината се извиваха тънки сиви облачета от дим. Въпреки това единият от войниците пристъпи към него и натисна няколко пъти горния бутон — но не стана нищо.

— Боклук! — изруга Скудър. — Изглежда, че сме заседнали.

— Има още един начин — каза войникът и посочи с дулото на пушката си нагоре. — Можете ли да се катерите?

Скудър го погледна въпросително.

— Въжетата — каза войникът. — Няма да е лесно, но става. Дълги са седем или осем метра.

Вместо да отговори, Скудър се изправи, вдигна ръце и достигна тавана на кабината. Черити видя как мускулите му се напрегнаха, когато го натисна с все сила. Металът изскърца, но не се поддаде.

Скудър спусна разочаровано ръце и отстъпи крачка назад.

— Необходимо ни е нещо, за да… — измърмори той.

Някакъв тъп удар разтърси кабината. Секунда по-късно Черити чу шума от твърди нокти, драскащи по метала.

Единият от войниците стреля към вратата. Изстрелите заседнаха в нея, но въпреки това отвън прозвуча яростно съскане и свиркане — и втори, още по-силен удар, който улучи вратата.

Войникът се прицели отново, но се сети за нещо по-добро и внезапно вдигна високо оръжието си, за да изстреля в тавана остатъка от пълнителя.

— Сега! — извика той, докато отстъпваше назад и сменяше пълнителя. — Опитайте още веднъж!

Скудър вдигна повторно ръце и този път металът не устоя на яростния удар с юмрук на индианеца.

Още един удар улучи вратата — и я проби. В дългата колкото ръка пукнатина се появи крайник на насекомо, но се отдръпна със светкавична бързина, когато войникът стреля отново през вратата.

— Побързайте! — извика той. — Ще се опитам да го задържа, но не знам колко дълго ще успея.

С енергично движение Скудър се залюля върху покрива на кабината и протегна надолу ръце, за да помогне първо на Нет, а после и на Черити да се изкачат върху него.

С присвити очи Черити погледна в тъмната шахта на асансьора.

— Нужна ни е светлина! — извика тя надолу към кабината.

Единият от войниците се покатери при тях, а вторият остана и продължи да стреля периодично към вратата.

Мъжът включи джобното си фенерче и прекара лъча по стоманените въжета, на който висеше кабината, а после го задържа върху затворените врати на изхода. Черити с ужас прецени, че той се намира на около десет метра над тях.

— Ще успееш ли? — попита загрижено Скудър.

Въпросът се отнасяше по-скоро за Нет, отколкото за Черити, но въпреки това тя отговори с кимване, хвърли последен, нервен поглед към кабината и започна да се изкачва нагоре по стоманеното въже.

Беше много по-трудно, отколкото бе очаквала. Въжето бе много опънато и вибрираше под ръцете й, сякаш щеше да се скъса всеки момент. Освен това бе намазано с толкова дебел слой грес, че Черити едва успяваше да се задържи. Когато най-сетне стигна до вратата, бе цялата обляна в пот.

— Отдясно до вратата! — долетя до нея гласът на войника. — Натиснете червения бутон!

Черити почти не виждаше вратата, а камо ли червения бутон. Тя внимателно пусна едната си ръка и с разперени пръсти започна да опипва стената до вратата. След известно време напипа някакъв правоъгълен контур и го натисна решително с цялата си длан.

Прозвуча някакво изщракване — и това бе всичко.

— Не може да се отвори!

— Опитайте още веднъж! Аварийната автоматика трябва да функционира! И побързайте!

Сякаш за да подчертае думите на мъжа, от кабината проехтя отново кратък изстрел. Страхотният удар, който в следващия момент улучи кабината, разтърси цялата шахта на асансьора. От шалтера до вратата се чу изщракване и вратите на асансьора се отвориха с плъзгане.

Черити се измъкна от шахтата с въздишка на облекчение. Тя коленичи пред вратата и остана така няколко секунди със затворени очи, докато възстанови дишането си и се осмели да вдигне глава, за да се огледа.

Намираше се във вътрешността на една от малките постройки на пещерния град на Кремер. Навън ечаха викове и понякога прокънтяваше ехото на тежка експлозия. Тя стана бавно, притискайки ожулените си ръце под мишници, и се отправи към входа на сградата. Открехна я предпазливо на педя и надникна навън.

В пещерния град цареше трескава суматоха. Воят на сирените бе престанал отдавна, но огромното подземие кънтеше от стъпките на стотици мъже, бързащи безцелно насам-натам, подвикващи си команди, или тичащи към изходите. Черити видя, че пред тунела към площадката за кацане се бе спуснала огромна стоманена плоча.

Вратите на повечето сгради бяха отворени и през тях излизаха мъже. В една от огромните и без прозорци зали се виждаше голяма отворена врата, от която излизаха едно след друго половин дузина грамадни, стоманени чудовища — танкове, каквито Черити и Скудър вече бяха виждали в Париж.

Тя чу някакъв шум, обърна се и позна Скудър, който се изкачваше сръчно по стоманеното въже — толкова бързо и леко, че Черити изпита някакво абсурдно чувство на завист.

— Всичко наред ли е тук горе? — попита Скудър, дишайки тежко.

Черити кимна.

— Да. Но не знам колко още ще трае.

Тя млъкна изплашена, когато погледът й падна върху разранените ръце на Скудър. А после промълви:

— По дяволите, как изглеждат ръцете ти?!

С набръчкано чело Скудър сведе поглед към ръцете си. През маслото и греста се процеждаха струйки кръв. Той вдигна рамене и избърса ръце в панталона си.

С тежко пъшкане от шахтата се показа Нет, която бе на края на силите си. Малко след нея пристигна и единият войник.

— Къде е другарят ви? — попита тя младия мъж, който се строполи изтощен до вратата на асансьора.

— Той… идва след мен — изстена войникът. — Нещо… дойде през вратата. Той… искаше да го спре.

Черити размени изплашен поглед със Скудър, наведе се над шахтата и отстъпи толкова бързо, че едва не събори Скудър.

По стоманеното въже се изкачваше някаква фигура. Но това не бе войникът, а мравка войник. Индианецът до нея изкрещя от изненада, но в същия момент грабна светкавично пушката на войника и стреля в шахтата. Не можеше да се разбере дали улучи, но до ушите им долетя бясно съскане и свиркане и стоманеното въже започна да трепери. На вратата се появи сухият, чер крак на членестоногото и се опита да се вкопчи в нея. Скудър завъртя автомата и удари с приклада му. Кракът изчезна, но секунда по-късно в отвора се появиха чифт изпъкнали очи и два-три огромни крака запратиха Скудър, Нет и Черити на пода само с едно яростно движение.

Индианецът падна безпомощно, но запази присъствие на духа, завъртя отново пушката и натисна спусъка. Малкото помещение сякаш се разцепи от грохота на лазерния залп. С ъгълчетата на очите си Черити видя, че той улучи чудовището, което се олюля и политна в шахтата. Малко по-късно прозвуча силен трясък и стоманеното въже се скъса окончателно. Кабината на асансьора затрополя надолу в бездната.

Черити бързо се убеди, че никой от тях не е тежко ранен, и пропълзя на лакти и колене обратно до вратата. Под нея се простираше потъналата в тъмен мрак асансьорна шахта, но въпреки това й се стори, че вижда някаква стрелкаща се, безформена фигура, напредваща бавно нагоре. Бе сигурна, че това същество не се нуждае от въже, за да се изкачи нагоре…

— Трябва да затворим вратата! — извика тя. — Помогнете ми!

Направиха го със сетни сили и буквално в последния момент. Двете половини на вратата едва се бяха затворили, когато отвътре

нещо се удари в нея с такава сила, че Черити политна ужасена назад.

— Вратата ще издържи най-много няколко минути! — каза Скудър. — Да се махаме оттук — бързо!

Едва когато бе вече до вратата, Черити забеляза, че войникът не се и помръдва, за да ги последва.

— Какво има? — попита нетърпеливо тя. — Какво чакате?

— Аз… не мога повече — изстена той. Беше се облегнал на стената до вратата и трепереше. Лицето му бе бледо и едва сега Черити видя бързо увеличаващото се кърваво петно върху десния му крак.

— Говедото ме улучи, когато… висях на въжето — изстена повторно той. — Изчезвайте! Аз… ще се опитам да го задържа за момент.

Черити се поколеба. Виждаше, че той е тежко ранен; а и вратата до него трепереше все по-силно под ударите на чудовището. Най-после тя кимна на Скудър. Индианецът сне оръжието от рамото си и го хвърли обратно на истинския му притежател.

Младият войник го улови, зареди със стиснати зъби нов пълнител и отстъпи няколко крачки от вратата, като куцаше.

— Късмет! — каза Черити. — И не си играйте на герой. Ако оцелеете, изчезвайте!

Макар че разстоянието до командната централа на Кремер бе само около двеста метра, бяха им необходими около десет минути, за да го изминат. Пещерният град се рушеше. Подът под краката им се тресеше все по-често от тежките експлозии, някои от които идваха от дълбините на станцията. Черити прецени, че бункерът би издържал нападението още около половин час.

За тяхна изненада не се натъкнаха на стражи нито пред малката постройка, нито вътре в нея. Когато наближиха кабинета на Кремер, вратата се отвори и през нея излезе Хартман.

Когато ги видя, по лицето му се изписа учудване.

— Как, по дяволите, дойдохте тук? — попита смаян той.

— Кремер вътре ли е? — прекъсна го Черити.

Хартман кимна:

— Да, но…

— Те са тук! — прекъсна го отново Черити. — Вече са в станцията, Хартман!

Когато влязоха, всички монитори на стената зад бюрото на Хартман бяха сякаш оживели. Всеки от тях показваше част от подземната база. Въпреки това картините си приличаха ужасно: почти на всичките се виждаше армия от черни, многоръки воини насекоми, които с такава лекота преодоляваха защитниците на крепостта, сякаш те изобщо не съществуваха. Екраните показваха пламващите една след друга ярки експлозии и гибелта на отбранителните станции на Кремер. Само дузина грижливо замаскирани артилерийски постове стреляха все още, но на мястото на всеки планер, възпламенен от експлозията или свален, на небето се появяваха два нови.

— Кремер! Те са тук! — изкрещя пронизително Скудър.

Той се наведе яростно напред и разпери ръце, сякаш искаше да сграбчи Кремер и да го разтърси, но в последния момент отстъпи и с разширени от ужас очи погледна апокалиптичната картина върху екраните.

— Какво… какво правят те тук? — запелтечи Кремер.

— Те са вече в станцията! — изкрещя Черити. — Трябва да отидем при Джайл, Кремер! Дайте ни някакъв самолет!

— Невъзможно! — извика Кремер. — Вие лъжете. Ние… ние сме в пълна безопасност тук. Те не могат да влязат! Не могат да минат през вратите!

Черити хвърли тревожен поглед към Скудър. И двамата разбраха, че Кремер е на път да изгуби разсъдъка си.

— Мога да ги спра — каза Черити. — Може би бих могла да предотвратя и гибелта на всичките ви хора. Моля ви, Кремер, нуждаем се от хеликоптер!

— Не! — отговори Кремер. — Вие… Вие лъжете. Какво могат да правят тук? Вие сте… мои пленници!

Той скочи бързо, обърна се и с гневно жестикулиране посочи Хартман.

— Арестувайте ги! Застреляйте ги, ако се опитат да избягат! Те са предатели! Те са… те са виновни за всичко!

Скудър го удари с яростно движение и го вдигна нависоко.

— Вие…

— Престанете!

Скудър замръзна на мястото си. Черити също изгледа смаяна пистолета, който се бе появил внезапно в ръката на Хартман.

А после улови погледа на Хартман и разбра.

— Пуснете го, или ще ви застрелям на място! — каза Хартман. — Веднага!

— Прави каквото ти казва — каза рязко Черити. — Той има право, Скудър. Ние сме виновни за всичко. Но тук сме на сигурно място. Хората на Кремер ще ги победят.

Скудър все още не разбираше нищо. Една секунда той я гледа смаяно, но после улови отчаяния й поглед и пусна дребния мъж.

Кремер политна с въздишка назад и се отпусна тежко в креслото си.

— Отведете ги, Хартман! — изкрещя той. — Застреляйте ги! Осъждам ги на смърт заради предателство и конспирация с врага!

— На вашите заповеди, господин генерал-майор! — каза Хартман. Той се обърна към Черити с неумолимо лице и махна със свободната си ръка. — Излизайте! Хайде!

Черити вдигна бавно ръце, а Нет и Скудър излязоха в коридора.

Хартман ги последва с готово за стрелба оръжие. Черити се усъмни за момент, когато прочете злобата по лицето на Хартман. Бе наистина превъзходен артист. Тя се надяваше, че той наистина само разиграва театър.

Едва бяха напуснали сградата, когато Хартман сне пушката си и я пъхна в приклада. Черити въздъхна облекчено, а по лицата на Скудър и Нет се появи израз на облекчение.

— Истина ли е това? — попита Хартман. — Наистина ли са вече тук?

За момент Черити го погледна съчувствено.

— Наистина ли… не знаете?

— Какво?

— Но Кремер трябва да е забелязал… — млъкна по средата на думата Скудър. — И не ви е казал, нали? Те са на път да превземат крепостта ви, а той не казва нито дума. Този негодник е наистина луд!

— Вероятно — каза Черити. — Но за това можем да говорим по-късно.

Тя се обърна към Хартман.

— Какво става с площадката за приземяване на хеликоптерите? Завзеха ли я вече?

— Още не — поколеба се Хартман. — Но не знам дали ще мога да намеря пилот.

Те се затичаха. Докато прекосяваха огромната пещера, грохотът на експлозиите разтърси няколко пъти пода й толкова силно, сякаш тя щеше да се срути всеки момент.

Когато Хартман посочи асансьора, Черити поклати отрицателно глава.

— Няма ли стълба?

— Има — отговори Хартман. — Но така е много…

— Тогава ми я покажете — прекъсна го Черити.

Хартман я погледна, сякаш се съмняваше дали не е загубила разсъдъка си, но сви послушно надясно и се втурна към няколкото метални подвижни стълби на скалата, водещи нагоре. Не бяха изминали и една трета от разстоянието, когато повторна експлозия разтресе пещерата. Моторите на товарния асансьор нададоха пронизителен вой, изпуснаха няколко искри и цялата кабина политна надолу, превръщайки се в купчина развалини.

Хартман гледаше объркано ту Черити, ту разрушената кабина.

Вероятно площадката за кацане на хеликоптерите бе получила няколко тежки попадения, защото всичко, което Черити видя, след като изтича от тунела след Хартман, бяха черни облаци дим и небе, което не бе образувано от безплътното трепкане на холографията, а бе пълно със светкавици и сребристи летящи дискове, чиито лазерни оръдия стреляха непрекъснато.

С ъгълчетата на очите си Черити видя някаква черна фигура, обърна се и в същата секунда почти изпита радост, че не е въоръжена.

Облечената в дрипи фигура не бе морон, а един от войниците на Кремер.

— Там! — изкрещя Хартман през воя на планерите и непрекъснатия грохот на експлозиите и посочи стената от чер дим. — Може би един от хеликоптерите още е в състояние да лети!

Черити погледна напрегнато в същата посока, но не можа да види нищо, освен стелещия се дим и ярките езици на пламъците. Въпреки това не се поколеба и последва Хартман. Първите два хеликоптера, които изплуваха пред очите им от пушека, бяха се превърнали в горящи развалини, но третият сякаш не бе повреден.

Хартман скочи в кабината, изтегли Черити и се втурна към седалката на пилота.

Но след секунда изруга яростно.

— Какво има? — попита Черити.

Хартман посочи със свит юмрук седалката.

— Това, от което се страхувах! — отговори той. — Имаме само три хеликоптера с алфа-управление. И трябва да унищожим тъкмо един от тях!

Той се обърна, загледа се мрачно в димната завеса и въздъхна.

— Ще се опитаме да намерим някой друг…

Черити го блъсна настрани, хвърли се към седалката и сграбчи тежката каска, която бе поставена върху арматурното табло.

— Хей! — запротестира Хартман. — Знаете ли изобщо какво правите?

— Мисля, че да — отговори Черити. — А ако не е така, вие ще сте първият, който ще го разбере. Седнете!

Тя сложи каската, включи контролните компютри на хеликоптера „Стелт“ с лявата си ръка, а с другата посочи мястото на втория пилот.

— Можете ли да поемете управлението на оръдията?

— Сигурно — отговори Хартман смутено, — но…

Той не се доизказа. Черити забеляза, че Скудър и Нет скочиха в хеликоптера и затвориха вратата. В същия момент тя стартира двигателите. Турбините на хеликоптера започнаха да вият пронизително, трите сърповидни роторни перки се превърнаха във въртящ се, сребрист кръг и машината отскочи нагоре.

— Внимавайте! — изрева Хартман, който смаян се бе вкопчил в седалката.

След като сензорите на каската уловиха вълните от мозъка й и ги превърнаха в електрически командни импулси, хеликоптерът „Стелт“ започна да се издига. Това беше старата идея за биологичната обратна връзка, която бе перфектно доразвита в това чудо на техниката. „Но ако това, което върши тази каска, е всъщност видимият резултат от мозъчните ми вълни, помисли си тя, то тогава зад челото ми трябва да цари истински хаос.“ Хеликоптерът се наклони настрани, започна да стреля лудешки наляво-надясно и за един ужасен момент полетя в свредел, преди Черити да успее отново да овладее управлението му.

Един от планерите започна да стреля по тях. Черити се отдръпна инстинктивно, отново изгуби контрол над самолета и се размина на косъм с втори кораб на мороните, който внезапно се бе появил пред тях.

— За бога, запазете самообладание! — изкрещя Хартман. — Ако изпаднете в паника, с нас е свършено!

— Знам — измърмори Черити със стиснати зъби.

Хеликоптерът все още се противеше и подскачаше като луд жребец, но постепенно тя успя да го овладее. Но Черити знаеше също, че не биха могли да устоят на едно целенасочено нападение. Този самолет се управляваше на принципа на чувствата — и точно поради тази причина не бе позволено на пилота да изпитва каквито и да било чувства.

— В каква посока се намира градът? — попита тя.

— На север — отговори Хартман. — Издигнете се по-високо. Оттук трябва да видим катедралата.

19.

— Някакъв самолет се приближава — каза Луцифер. — Много бързо.

— И? — попита Стоун, без да снеме поглед от лицето на безжизнения мегавоин.

Той не знаеше от колко време е тук — пет или десет минути. Преди малко двамата инспектори си бяха заминали, а миг по-късно бе чул шума на отлитащия планер — последния самолет, освен неговия, който се бе задържал в близост до гнездото.

Стоун откъсна поглед от лицето на Кайл и повтори въпроса си с по-остър и нетърпелив тон.

— И?

— Анализирах ситуацията, господине — отговори Луцифер. — Може да възникне опасност.

— От такъв малък самолет? — попита иронично Стоун.

— Става дума за съвършена бойна машина, господине — отвърна Луцифер. — Такива машини вече са ни нанасяли тежки поражения. Нашият планер е с два пъти по-малки възможности за водене на бой.

— Тогава се моли да идват с приятелски намерения, приятелю — каза саркастично Стоун. — Ако въобще знаеш какво означава тази дума.

Мравката понечи да възрази, но той махна грубо с ръка и каза:

— Мисля, че знам кой седи в този хеликоптер.

— Неразумно е да поемате такъв риск, господине — каза Луцифер.

— Знам — отвърна небрежно Стоун. — Но такива сме понякога ние, хората. Подготви кораба за излитане! Но ще останеш на борда, независимо какво ще се случи, дотогава, докато не те повикам изрично.

— Не трябва ли поне да извикам на помощ една бойна единица и…

Стоун го прекъсна ядосано:

— Трябва да правиш това, което ти казвам! Или искаш писмена заповед?

— Не, господине — отговори примирено Луцифер.

— Тогава върви! — каза Стоун. — И внимавай за джуджето! По-опасно е, отколкото изглежда.

— Знам, господине — отвърна Луцифер, като се обърна и напусна катедралата, за да се отправи към планера.

Стоун погледна замислено след него. „Ти знаеш, помисли си той. О, не, приятелю, нямаш дори и представа. Всички вие нямате никаква представа.“

И с мъка потисна истеричния си смях.

Макар че Черити летеше с максимална скорост, им бяха необходими петнадесет минути, за да стигнат катедралата. Бе смятала, че ще види над развалините на огромната църква гъмжащо от планери и бойни кораби небе, но единственото движение по земята бе това на стълбовете прах, гонени от вятъра.

Черити намали скоростта на хеликоптера, докато той увисна неподвижно във въздуха на двадесет-тридесет метра над площада, на който преди един ден хората на Кремер бяха извършили унищожителното покушение над джеърдите и мравките. Тя бързо пресметна, че броят на убитите варвари е над хиляда. Никой не бе си направил труда да отнесе труповете им. Гледката я изпълни с горчивина, не, с ярост. Нападението бе толкова безсмислено! И бе предизвикало ужасен отговор!

Хартман сякаш прочете мислите й, защото каза тихо:

— Съжалявам. Не знаех, че…

— Никой не би могъл да знае какво представляват те в действителност.

— А вие знаете ли го вече?

— Надявам се — измърмори Черити. — А ако не е така, ние сме вече почти мъртви.

Приземяването й, също като полета, не бе особено майсторско — хеликоптерът кацна с толкова силен тласък, че Черити нямаше да се изненада, ако той се разцепеше на две. Тя сне бързо каската от главата

си, изключи турбините и преди да се надигне от седалката, погледна още веднъж към катедралата. Вратата бе широко отворена и обтегнатите й нерви я караха да вижда измамни движения на сенки зад нея. Молеше се това да бе само лъжливо чувство.

— Останете тук, Хартман — каза тихо тя. — Ако… нещо се обърка, опитайте се да излетите.

— Не мога да управлявам това нещо — отговори Хартман.

Той посегна към колана, измъкна пистолета си и го подаде на Черити, но тя само поклати глава. И на нея в първия момент й бе хрумнала такава безумна мисъл, но след събитията през последните няколко часа бе разбрала окончателно, че тази борба не може да бъде решена с оръжие.

Тя слезе от самолета и се отправи към вратата. Скудър и Нет я последваха. Никой не промълви дума, но всички усещаха, че нещо странно и могъщо се простира като невидима мантия над това място.

Те спряха пред вратата. Вътрешността на църквата бе изпълнена с тъмнина и сенки, а разкриващата се пред очите им гледка показваше такова опустошение, каквото Черити бе очаквала. Двете ракети, които хеликоптерът бе изстрелял в сградата, не бяха оставили нищо неразрушено след себе си. И въпреки това нещо пред тях се движеше. В първия момент Черити помисли, че това е само мираж, но сетне разбра, че движението е реалност.

— Това е… царицата! — каза изумен Скудър. — Тя е още жива!

Черити кимна мъчително. Сърцето й затуптя лудо и някакъв вътрешен глас внезапно й изкрещя да се обърне и побегне към Хартман и хеликоптера. Но тя знаеше, че не може да го направи, защото не бе тук по собствено желание. Нещо я бе… повикало. Бе го усещала отдавна, но едва сега й бе станало съвсем ясно.

Внезапно Нет вдигна ръка и посочи втора, по-дребна фигура, която се бе появила до тялото на царицата.

— Кайл! — каза тя. — Това е Кайл! Той… той е жив!

— Тогава може би и Гурк и момичето са още живи! — добави възбудено Скудър и понечи да се затича към Кайл, но Черити го спря.

— Не — каза тя.

Скудър я погледна с изненада.

— Моля?

Очите на Черити потърсиха мегавоина и макар че той бе твърде далеч от нея и лицето му изглеждаше като размито петно в здрача, тя усети погледа му. Погледът му!

— Аз… ще отида сама — каза с мъка тя. — Моля, изчакайте ме тук независимо какво ще се случи.

— Но това е глупаво! — отговори Скудър.

— Знам — измърмори Черити и тръгна. С крайчеца на очите си видя как Скудър направи неволно движение, за да я последва, а когато Кайл вдигна глава и го погледна, спря внезапно.

Докато тя крачеше през разрушената църква, сърцето й започна да бие още по-силно, а чувството на ледена студенина я обземаше все по-осезателно, докато накрая й се стори, че не може повече да диша.

Ранената царица вдигна глава и я погледна. Вглеждайки се в огромните й фасетни очи, Черити изпита отново съприкосновението с огромна, сякаш посветена в някакво тайнство, мощ.

А после погледът й се насочи към лицето на Кайл и тя едва не извика от уплаха. Кайл не бе вече Кайл: лицето му наистина бе като това на мегавоина, когото бе познавала, но очите му бяха очи на джеърд, а усмивката и мимиките му бяха като тези на Джайл.

— Добре е, че дойде — каза Кайл. — Така можем да си говорим по-лесно.

Черити преглътна твърдата буца, заседнала в гърлото й, и се насили да погледне Кайл. От кръста надолу тялото на мегавоина се губеше в мрежа от сиви лепкави нишки, под която краката му можеха да се различат само схематично. Черити не можа да разбере дали това бяха човешки крайници или твърдите, покрити с хитин, крайници на членестоного насекомо.

— Къде е… Хелън? — попита тя.

Кайл махна неопределено с ръка зад себе си.

— Там. Но е по-добре да не я виждаш. Тя има нужда… от повече време, отколкото аз.

— Но е жива?

— Да — отговори Кайл. — Сега ще живее.

За момент Черити се замисли над думите му. Но дори и представата за това, което те биха могли да означават, я накара да изтръпне отново.

— Джайл… не е ли тук? — попита с мъка тя.

— Не — отговори Кайл. — Можеш да говориш с мен. Все едно е с кого говориш. Аз съм джеърд.

— Знам — прошепна Черити. — Вие сте… всички вие сте джеърди.

Тя кимна с глава към царицата и каза:

— Тя също.

— Тя също. Тя е джеърд. Нейните деца са народа — но всички ние сме джеърди.

— Тогава… тогава й кажи, че трябва да престане — каза Черити, като едва успяваше да владее гласа си.

— Да престане? С кое?

— Да убива — отговори Черити. — Те превземат крепостта на Кремер, Кайл. И убиват всички мъже там.

— Те започнаха да убиват — отговори строго джеърдът Кайл.

— Знам — каза Черити. — Но те не знаеха. Смятаха ви за животни.

— И това им дава право да ни убиват?

— Естествено, че не — каза почти разколебана Черити. — Това… това бе грешка. Смятам, че са я разбрали. Вие не може наистина да желаете смъртта им, Джайл. Мъжете в този бункер умират за нищо! Само защото командирът им е луд!

— Но и те ще станат такива! — каза джеърдът. — Той няма да престане. Ние го победихме. Трябва ли да му подарим живота и свободата, за да дойде отново и да започне пак да убива?

— Няма да го направи! — отговори Черити. — Аз… ти давам честната си дума, че ще ви оставят на мира. Кремер няма вече да управлява станцията, обещавам ти! Ще бъде някой друг, който… който ще намери начин, за да продължите да съществувате съвместно. Върни корабите обратно!

Кайл помълча за около минута.

— А… спящите войници?

— Те са ваши? — предположи Черити.

— Някои от тях — потвърди Кайл. — Но сънят трая достатъчно дълго, за да могат все още да виждат, когато се събудят.

— Те ще дойдат при вас — каза Черити.

— А тези, които още спят?

— Няма да бъдат събудени, докато сами не отворят очи — и прогледат — каза Черити.

— Ти не си комендант на станцията, Черити Леърд. Как мога да бъда сигурен, че те ще удържат думата, която ти ни даваш?

— Ще я удържат — продължи да твърди Черити. — Поне заради това, че нямат друг избор. И аз предполагам, аз знам кой ще бъде новият комендант. Той е добър човек.

— Мъжът, който чака вън в хеликоптера? — предположи Кайл.

— Да. Знам, че той бе този, който ръководеше нападението. Но той… той не знаеше какво върши. Той съжалява за това.

Отново измина една минута, докато Джайл отговори.

— Вярвам ти, Черити. Нападението ще бъде прекратено. Макар че… — засмя се той, — погледнато от стратегическа гледна точка, това е много глупаво. Ние спечелихме.

— Те никога не са имали шанс — каза Черити. — И Хартман го знае.

— Надявам се да е така — каза сериозно джеърдът. — Защото вторият път ще бъда безмилостен.

Черити го погледна тъжно, обърна се, но отново спря и попита:

— А… Кайл? Ще го видя ли отново?

— Може би — отговори джеърдът Кайл.

Черити се усмихна горчиво и понечи да си тръгне окончателно, но този път Кайл я задържа.

— Почакай!

— Да?

— Вън има някой, който иска да говори с теб.

Черити го погледна объркана, мина далеч покрай тялото на гигантското насекомо и излезе с наведена глава.

Черити бе прекарала в катедралата около половин час. Скудър и Нет спазиха заповедта й и останаха пред вратата, но Хартман пристъпи към нея, когато тя излезе навън.

— Престанаха! — извика към Черити той. — Току-що пристигна съобщение по радиотелефона. Те… почти били завзели станцията, а после изведнъж престанали и се оттеглили.

— Знам — каза тихо Черити.

С побледняло лице тя поглеждаше ту Хартман, ту Скудър и Нет, но очите й бяха празни; погледът й бе вперен в някаква точка, която

сякаш се намираше далеч в безкрайността.

— Вие… знаете? — долетя като ехо до нея учуденият глас на Хартман. — Откъде?

— Какво става с Кайл? — попита Скудър. — А Хелън? Няма ли да дойдат с нас?

— Не — отговори кратко Черити.

Тя пое шумно въздух, хвърли поглед върху малката сребриста кутийка в ръката си и се упъти бавно към хеликоптера.

— Какво стана там вътре? — попита Скудър. — Какво ти е? Защо Кайл няма да дойде с нас? И какво става с момичето и Гурк?

— Хелън е добре — отговори Черити. — Но ще остане тук. Също и Кайл. Моля, не ме питайте сега. По-късно ще ви обясня всичко.

— А Гурк? — попита Нет.

— Гурк? — Черити спря повторно и се засмя по труден за описание, почти меланхоличен начин. — Още е жив. При Даниъл е.

— Стоун? — попита, за да се увери Скудър.

— Да. Говорих с него.

Тя вдигна ръка с малкото запаметяващо устройство в нея.

— Даде ми това. В него има съобщение от Гурк и… още нещо.

— Стоун е… тук!? — попита недоверчиво Скудър. — Той е тук и ни пуска да си вървим?

Черити кимна.

— Искаше само да говори с мен — каза тя.

— И какво иска от теб?

Измина известно време, докато Черити отговори. А когато го направи, гласът й бе толкова тих, че Скудър едва разбра думите й.

— Каза ми как можем да ги победим.

Какви опасности и загадки очакват по-нататък Черити и нейните спътници, ще узнаете в шеста книга на поредицата: „Ад от огън и лед“!

Издание:
Волфганг Холбайн. Спящата армия
Немска. Първо издание
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995
Редактор: Мая Арсенова
Коректор: Ивелина Илиева
ISBN: 954-17-0099-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.